

VIRSMO UGNIS

GORA DEVI

VIRSMO UGNIS

Mano gyvenimas su Babadžī

Versta iš:

Gora Devi. Fire of Transformation.

My Life with Babaji

EPUB edition by Reichel Verlag, Regensburg, 2016.

Itališko originalo pavadinimas –

„Diario Indiano – BABAJI – Il Cielo In Terra“.

Turinys

<i>Pratarmė</i>	7
<i>Redakatoriaus pastaba</i>	13
<i>Autorės įvadinis žodis</i>	15
Gyvenimas bendruomenėje	17
Kelionė į Indiją	29
Motina Indija	32
Susitikimas su Didžiu Mokytoju Babadžiu	40
Vrindavanas	50
Nauji susitikimai	55
Tibetietiška iniciacija, Lama Sakja Trizinas	61
Meilės istorija	66
Sugrįžimas pas Babadžį	68
Kelionė į Nepalą	72
Lama Tubtenas Ješė	76
Sugrįžimas į Indiją	83
Lavinimasis Haidakhane	86
Patirtys Dina Panyje (Dina Pani)	109
Žiema Haidakhane	114
Pirmoji vieša ugnies ceremonija	131
Okhaldunga, Madhuvanas, Almora	137
Benaresas – Asamas	148

Sugrįžimas į Haidakhaną.....	151
Sugrįžimas į Italiją	156
Vėl Haidakhane.....	163
Vakarai atkeliauja į Haidakhaną.....	188
Mahasamadhi	266
Nematomas Babadžis	274
Nauja pradžia	283
<i>Glosarijus</i>	295
<i>Apie knygą</i>	301
<i>Apie autorę</i>	302

Pratarmė

Peterio Dawkinso

Šioje knygoje Gora Devi aprašo savo asmeninę patirtį kaip Šri Haidakhano Vale Babos, Mahavataro Babadžio (Babaji), kuris viešai pasirodė Indijoje praėjusio amžiaus ir tūkstantmečio pabaigoje, mokinė. Tai graži istorija, graži savo sąžiningumu ir paremta dienoraščiu, kurį Gora Devi rašė būdama šalia Babadžio. Kaip ji pati sako jo pratarmėje, šis dienoraštis yra skirtas susitikimui su dieviškumu paliudyti. Mane visada labai jaudina, kai girdžiu ar skaitau apie kieno nors asmeninį susitikimą su Babadžiu, o juo labiau apie Goros Devi, kuri buvo viena iš nedaugelio aštuntojo dešimtmečio žmonių, tapusi ne tik Babadžio sekėja, bet ir Jo mokine, ir buvo šalia Babadžio pastaraisiais Jo viešo pasirodymo kaip Haidakhano Babos metais. Šis dienoraštis pasakoja apie Goros Devi gyvenimą bei patirtis 1972–1984 metais jai mokantis pas Babadžį, ir suteikia unikalių įžvalgų ne tik apie Babadžį ir Jo mokymo būdą (ar vieną iš būdų, nes Jis pats yra peržengęs visus apribojimus), bet ir apie patį virsmo procesą, kurį praėjo Jo mylima mokinė.

Haidakhano Baba yra žinomas kaip mahavataras – didysis avataras. Avataras reiškia „Dievo įsikūnijimą ar apsireiškimą“, Maha reiškia „didis“. Pagal indų šivaitų tradiciją, Babadžis yra Samba – Sada – Šiva, Aukščiausiosios Būtybės Mahavataras, apibūdinamas kaip „Tas, kuris visada teikia laimę“. Kai Jis 1970 m. pasirodė Indijos Himalajų papėdėje, Haidakhane, Jį tokiu pripažino daugelis

didžiųjų jogų ir šventųjų, kurie buvo pašaukti pas Jį ir ruošėsi Jo atėjimui. Babadžis turi daugybę Jį apibūdinančių vardų, tarp jų: Mahajogas (t.y. didysis jogas arba visų jogų jogas) ir Višva – Guru (t. y. visų guru Guru), kuris perdavė pasauliui jogos mokymus ir buvo šiame pasaulyje nuo pat pradžių, apsireikšdamas per amžius, kai tik tam ateina tinkamas laikas. Sakoma, kad tokie apsireiškimai įvyksta retai, tik tada, kai planeta ir žmonija patiria didelę krizę, ir pasauliui reikia daugiau pagalbos, nei gali jos suteikti paprastas Avataaras. Toks laikas yra dabar, kai mes pereiname iš vienos Didžiosios Epochos (t.y. dvylikos zodiako amžių 26 000 metų ciklo) į naują Didžiąją Epochą, išeidami iš Kali Jugos arba Tamsos amžiaus, kuris kiekvieną Didžiąją Epochą pabaigia mirtimi ir apvalymu, transformacijos procesu.

Hinduistų tradicijoje Šiva yra Dievo vardas, įprastai siejamas su tuo Dievybės aspektu, kuris sukelia senosios formos mirtį ir vartimą nauja išraiškos forma. Bet, kadangi šis procesas pagimdo naują kūriniją, Šiva yra žinomas kaip Kūrėjas, taip pat Naikintojas/Keitėjas. Jis taip pat yra to, kas sukurta, Prižiūrėtojas arba Saugotojas. Kitaip sakant, Šiva yra dieviškoji Kūrėjo (Brahmos), Saugotojo (Višnaus) ir Naikintojo (Rudros) Trejybė. Jis dažnai vadinamas Samba–Sada–Šiva („Amžinai Šventu Šiva“) arba Mahešvara („Didžiuoju Viešpačiu“); panašiai vadinamas ir Jehova, hebrajų ir krikščionių tradicijos Viešpats Dievas.

Šiva – tai ta dieviškoji Dvasia arba gyvenimo, šviesos ir sąmonės esmė, kuri yra visur ir iš kurios viskas sudaryta. Kartais ji vadinama didžiuoju gyvenimo vandenynu arba šventuoju gyvybės al-savimu, o kai kada – Žodžiu arba „Om“. Mes visi turime tą pačią esmę ir sąmoningai, skirtingais mastais ją nuostabiai išreiškiame savo žmogiškomis išraiškos formomis. Priklausomai nuo to, kiek galime suprasti ir realiai išreikšti šį dieviškumą, mes tampame at-

sidavusiaisiais, mokiniais, inicijuotaisiais, šventaisiais, adeptais, dvasiniais meistrais ir didžiais mokytojais – arba, hinduistų terminais vadinant – sadhu, džnaniais, jogais, rišiais, sidhais ir avatarais. Iš jų iškiliausias mūsų pasaulyje yra Babadžis („Mylimasis arba Šventasis Tėvas“), Mahavataras ir visų mokytojų Mokytojas. Labai tikėtina, kad Jis yra ta pati didi siela, kuri Vakarų tradicijose žinoma kaip Idris ar Enochas, kuris rabinų literatūroje apibūdintas kaip pirmasis visiškai nušvitęs žmogus šiame pasaulyje, pakilęs į aukščiausią evoliucijos lygmenį ir tapęs aukščiausiu Mesiju arba Kristumi ir visų kitų mokytojų Mokytoju. Aš tuo tikiu; bet netgi toks požiūris ribotas, nes Dieviškumo supratimas tėra laiko momentas, kai mes, žmogiškos sielos, suvokiame ir galime kitiems parodyti savo dieviškumą, kuris visada egzistavo nuo pat laiko pradžios.

Nors Babadžis nusprendė visada būti šiame pasaulyje, kad galėtų jam padėti, įprastai Jis gyvena „užkulisiuose“, matomas ir atpažįstamas tik nedaugelio žmonių. Sakoma, kad Jis, kaip Mahavataras, tiesiogiai materializuoja savo kūną, kai prireikia, ir nėra gimęs iš jokios moters iščių. Dažniausia Jis išlieka jaunas net būdamas įsikūnijęs, atrodo kaip jaunas ir gražus jaunuolis. Tačiau taip būna, aišku, ne visada, nes Babadžis gali daryti viską, kas Jam patinka, ir kartais pasirenka kitokius variantus. Jis įvairiems žmonėms buvo pasirodęs kaip jaunas, senas, lieknas, apkūnus – paeiliui arba vienu metu, viename kūne arba keliuose. Taip pat sakoma, kad Jis, kaip Mahavataras, yra nemirtingas net ir savo fizine forma ar pavidalais, tačiau nereikia šito suprasti įprastu būdu: mirtis ne visuomet būna tokia kaip atrodo. Babadžis vaidina dievišką dramą. Jis žaidžia stichijomis. Gali apsireikšti kur ir kada panori, vienu ar keliais kūnais tuo pačiu metu, fiziniais ar subtiliais pavidalais, bet kokios laisvai pasirinktos išvaizdos ir amžiaus, taip pat geba juos ištirpdyti šviesoje ar kitaip, kai tik nusprendžia.

Paskutinyasis viešas Babadžio apsireiškimas – su kuriuo buvo susijusi Gora Devi ir kuris aprašytas šios knygoje – vadintas „1008-uuju Baba“. Joje Jis buvo neprastai gražus, tačiau Babadžis per keturiolika rodymosi viešumoje metų nuolat keitė šį savo pavidalą. Ankstesnis (1800–1922 m.) apsireiškimas, kurį Paramahansa Jogananda mini savo plačiai žinomoje ir reikšmingoje knygoje „Jogo autobiografija“, buvo „108-asis Baba“. Abu kartus Babadžis apsireiškė kaip Haidakhano Baba, nes savo apsireiškimų vieta pasirinko Haidakhaną, turėdamas specifinį tikslą.

Haidakhanas (šis pavadinimas kilęs iš žodžių *Hiriya Khand*, reiškiančių „pašventintą vietą“) yra vietovė, esanti šalia mažo atokaus kaimo Uttar Pradešo valstijos Nainitalo rajone, Indijos Himalajų papėdėje, dvidešimt šeši kilometrai į rytus nuo Haldvanio (Haldwani) miesto turgavietės. Kaimas įsikūręs ant šventosios Gautama Gangos upės kranto, priešais šventąją olą, esančią Kumaono Kailašo kalno papėdėje. Šis kalnas yra originalusis Kailašas, fiziškai simbolizuojantis Kalną Meru, – šventas kalnas, žymintis centrinę pasaulio ašį arba širdį ir Viešpaties Šivos namus. Daug vėliau žmonių istorijoje buvo „atrastas“ antrasis Kailašo kalnas (t. y. Tibeto Kailašo kalnas), stūksantis šiauriau, tarp aukštesnių Himalajų viršukalnių, šiaurinėje Manasarovaro ežero pusėje, – tarsi savotiškas originalo antrininkas. Gautama Ganga teka po žeme nuo Manasarovaro ežero ir išnyra į paviršių visai netoli Haidakhano. Sakoma, jog minėta šventoji ola, kaip ir Kumaono Kailašo kalnas, egzistuoja nuo pasaulio sukūrimo laikų, ir Šiva Puranose apibūdinama kaip Dievų buveinė ir vieta, kurioje Šiva (arba Babadžis) periodiškai užsisiklendžia medituoti ir atlikti *tapasją* (asketišką praktiką).

Būdamas „108-uuju Baba“, Babadžis maždaug 1800 metais Haidakhano kaimo gyventojams pasirodė kaip ryški šviesa ant Kumaono Kailašo kalno. Galiausiai Mahavataras išnirė nuostabaus jaunuolio pavidalu, iš tos akinančios šviesos susikūręs fizinį kūną.

Kelerius metus pagyvenęs Haidakhane, Jis ėmė keliauti po visą Kumaono regioną, aplink save burdamas atsidavėlius ir mokinius, didžius šventuosius bei jogus, ir kartais minios žmonių atvykdavo pas Jį švęsti religinių švenčių. Devyniolikto amžiaus penktajame dešimtmetyje Jis, savo rankomis ir padedant kaimo gyventojams, ant mažos kalvos priešais Kailašo olą kitoje upės pusėje pastatė aštuonbriaunę šventyklą (simbolizuojančią aštuonias veikliąsias Šivos galias). Nors Babadžis buvo apsistojęs Haidakhane, daugybė žmonių matė Jį įvairiose vietose, ir Jis savo meilės galia padarė daug stebuklų. Pažadėjęs sugrįžti, 1922 m. rugpjūčio mėn. Babadžis su keliais atsidavėliais (bhaktais) atėjo prie Kali ir Gauri upių santakos ir, įbridęs į vandenį, o po to atsisėdęs ant jo paviršiaus, pavirto šviesos kamuoliu ir visų akivaizdoje išnyko. Tačiau vėlesniais metais Jis daugeliui artimų bhaktų pasirodydavo sapnuose, regėjimuose ar net fiziniu pavidalu.

Didis šventasis ir jogas-sidhas Mahendra Baba, kuris visą gyvenimą ieškojo Babadžio ir ruošėsi Jo sugrįžimui, buvo vienas iš tų, kuriems Babadžis apsireiškė fiziniu pavidalu. Babadžis parodė jam tam tikrų ženklų ir perdavė unikalią, slaptą mantrą, pagal kurią Jį, Babadžį, būtų galima atpažinti, kai Jis kitąsyk vėl pasirodys viešai. Mahendra Baba perdavė šias žinias savo mokiniui Šri Višnu Dat Šastridžiui (Shri Vishnu Datt Shastriji), kuris atpažino Babadžį ir patvirtino Jo tikrumą, kai įvyko antrasis Mahavataro viešas pasirodymas (apie kurį pasakojama šioje knygoje). Vėliau Šastridžis tapo Babadžio „dvasininku“. Be to, Mahendra Baba išpranašavo, kad Babadžis pasirodys 1970 metais, ir ruošė pasaulį šiam įvykiui rašydamas tekstus, mokydamas žmones ir steigdamas ašramus.

1970 m. birželio mėn. Babadžis buvo pastebėtas šventojoje oloje Kumaono Kailašo kalno papėdėje. Pamažu Jis pritraukė vis daugiau žmonių, norėjusių jį aplankyti Haidakhane, Jam vadovaujant

dvasiškai apsivalyti ir atlikti praktiką, taip pat pastatyti ašramą ir kitų šventyklų. Po keturiolikos nepaprastos veiklos ir dieviškos meilės demonstravimo metų Jis pasinėrė į mahasamadhi, anksčiau išpranašavęs šio įvykio datą.

Sakoma, kad mums visiems reikia guru, kuris padėtų mums išsivaduoti nuo žmogiškų prisirišimų, nešvaraus gyvenimo būdo ir taip pažinti Dievą. Guru reiškia „tamsos išsklaidytojas“. Kartais guru yra matomas, kai kada nematomas. Kartais jis apsieiškia fiziniu pavidalu, o kartais ne. Kai kada jis būna vyras, kartais moteris. Jis visuomet glūdi mumyse, nes mes visi esame Dievo dalys, tad ir visada esame Guru esybėje. Tačiau mes turime palaipsniui tai suvokti ir suprasti, ką tai reiškia. Keli mano draugai ir pažįstami sutiko 1008-ąjį Haidakhano Babadžį Jo fiziniu pavidalu. Viena iš jų – Gora Devi. Man taip nebuvo: aš sutikau Didįjį Mokytoją kito kiu būdu, ir Jis man vis dar yra Vedlys. Man neteko patirti didžiulio šoko ir išsiskyrimo su fiziniu Mokytoju pamokos, kai 1984-aisiais Jis paliko savo kūną. Tai vienas iš paskutiniųjų dalykų, kurių mokiniai turi išmokti, bet Gora Devi tai padarė. Ši jos istorija yra nuostabus pasakojimas apie drąsą ir atsidavimą, ir meilę, kuria dalijosi du draugai – dieviškasis ir žmogiškasis.

Peter Dawkins

(Roses Farmhouse, 2002 sausis)

Redakatoriaus pastaba

Aš pirmąsyk sutikau Gorą prieš daugelį metų. Ji buvo kuklus, neišdidus žmogus, taikus, bet turintis ramios jėgos. Laikui bėgant man atsiskleidė kitos jos pusės: labai gyva asmenybė, turinti žaismingą humoro jausmą, ryžtinga ir nuoširdžiai atsidavusi Dievui. Šis susitikimas ir draugystė suteikė man galimybę dalyvauti leidžiant šią knygą. Jei man ir kilo abejonių, perskaičius tekstą jos išsisklaidė. Tekstas – nuostabiai nuoširdus, gražus ir intymus, savo tyrumu atrodantis bemaž vaikiškas. Tai moters tapatybės ir meilės paieškos; o susitikimas su Babadžiu ir Jo nuolatinis buvimas atveria jos širdį, kuri pražysta dieviška meile.

Goros dienoraštis primena mistinę kelionę, nors ir pasakoja aiškiai žmogišką istoriją, kurioje paprasti kasdieniai įvykiai persipynę su ypatingu, beribiu ir užburiančiu dievo buvimu, o materialūs dalykai – su nematerialiais. Čia esama ne tik begalinio džiaugsmo, bet ir skausmo, sunkių išmėginimų ir nuolatininių iššūkių. Kartais jos istorija yra provokuojanti, sunkiai suprantama ar priimtina, kai kada primena stebuklingą pasaką, o kartais – dangišką utopiją arba keistą dramą, tačiau šių įvykių žmogiškume girdisi mūsų visų gyvenimo atbalsiai, o pasakojimo žodžiai pilni energijos, kuri subtiliai randa kelią į skaitytojo širdį. Jaučiasi Babadžio buvimas, nors ir ne visiškai suprantamas; jis vis labiau persmelkia tekstą ir perteikia prasmę anapus žodžių.

Gorai svarstant apie galimybę rašyti šią knygą, praėjo keleri metai, kol ji suprato, kad laikas, praleistas su Babadžiu, buvo ir pasirengimas šios knygos autorystei. Ji prisiminė, kad būtent Babadžis visaip skatino ją išsaugoti savo dienoraštį, o iš pradžių, Jo paklausta, ar rašys savo istoriją, ji atsakė: „Jei Baba man liepia...“ Originali itališka šios knygos versija galiausiai išleista 1993 m., o šiame angliškame leidinyje atnaujinta, pridedant vieną papildomą skyrių pradžioje, kitą – pabaigoje.

Sąjunga su Dievu – nesvarbu, turinti formą ar beformė – yra ryšys, kurio išties trokšta kiekvieno žmogaus širdis. Šią knygą skaitantieji pastebi, jog patys atlieka gilią ir apšviečiančią kelionę, kuri yra iš tikrųjų patiriama, kartais sunki, ne visuomet patogi, ir gausi netikėtumų; ir joje aiškiai atsiskleidžia, kad *Virsmo Ugnis*, besiveržianti iš Babadžio esmės, yra tikrai amžina. Šiandien ji tokia pat energinga, gyva, pasiekiamą ir keičianti žmones, kokia buvo visada.

Martin Holyoak

Autorės įvadinis žodis

Prieš nusprendama rašyti šią knygą, ilgai dvejojau, nes labai sunku apie Babadžį kalbėti žodžiais. Jo esmė yra subtili, paslaptinga ir gali būti suvokiama tik atvėrus sąmonę kitam matmeniui, savo širdies magijai.

Babadžis dažnai mokė gestais, šypsenomis, nutikimais. Kai pirmą kartą Jį sutikau, mane labiausiai sužavėjo Jo didžiulė tylą ir gebėjimas per ją bendrauti. Babadžis yra amžinos paslapties, kito egzistencijos kranto „Buvimas“, pasireiškimas. Jo begalinė meilė yra tiltas tarp mūsų ir didžiosios Tiesos, tarp žmogaus ir Dievo. Jo fizinis pavidalas – dangaus ir žemės santuoka.

Jo dvasinis šauksmas visam laikui sujaudino daugybę žmonių ir visiškai pakeitė mūsų gyvenimą. Pirmas žodis, kurį Jis man pasakė, kai Jį sutikau, buvo „Dievas“; ir tuoj po to Jis pridūrė: „Dievas yra meilė.“ Nuo to laiko mano gyvenimas buvo ieškojimas stengiantis suvokti šių žodžių prasmę.

Šis dienoraštis yra skirtas būti asmeniniu susitikimu su dieviškumu liudininku, ir tikiuosi, kad jis padės kažkiek suprasti Babadžį ir Jo žinią.

Gora Devi

[Gora Devi – išvertus iš sanskrito kalbos – reiškia „Baltoji deivė“;
tariama: Gorà Dévi]

Gyvenimas bendruomenėje

MILANAS, 1970 M. RUGSĖJO 15 D.

Vakar vakare pirmąsyk po sugrįžimo iš vasaros atostogų atvykau į Brerą. Tai įdomus miesto rajonas, kuriame gyvena ir susitinka menininkai, – senas mažų gatvelių, elegantiškų pastatų ir daugybės restoranų kvartalas, daugeliu atžvilgių panašus į Monparnasą Paryžiuje. Aš nusprendžiau būti ištis drąsi – dėvėti visus savo turėtus hipiškus drabužius, ilgą indišką sijoną ir įmantrius sandalus, atsivežtus iš Amsterdamo. Milano žmonių požiūris į gyvenimą dažniausiai būna ribotas; jie yra buržujai ir nepritariamai žiūri į mane, kai taip apsirengusi einu gatve. Nesvarbu – nusprendžiau būti abejinga jų reakcijoms, netgi, jei pavyks, provokuojanti ir paversti tai savo maža, asmeniška revoliucija.

Breroje vėl sutikau visus savo senus draugus. Kai kurie iš jų neseniai sugrįžo iš Indijos. Jie visi vilkėjo dar labiau provokuojančius nei mano, daugiaspalvius drabužius, ir turėjo labai ilgus plaukus. Mes valgėme mažame, pigiame restoranėlyje „Fiorinos“, kuris mums labai patiko. Jis mums buvo lyg prieglobstis mažose šio senojo miesto kvartalo gatvelėse, nes jis mums visada buvo jaukus – ne taip kaip visas Milano metropolis, kuris yra pilkas, šaltas, priešiškas ir niūrus. Atrodė, kad dauguma žmonių savo gyvenimą aukoja tam, kad uždirbtų daugiau pinigų ir galėtų toliau gyventi mažuose butuose, kuriuose užsidarytų tarsi kalėjime;

tai ištis saugus, nedidelis kalėjimas. Žmonės bijo vieni kitų, bijo bendravimo, meilės. Jie bijo meilės ir sekso, nes meilė reiškia atsiverti, plėstis, pralaužti daugybę barjerų. Aš nenoriu baigti gyvenimo taip, kaip jie, todėl dar neieškau darbo, nors bijau, kad visa tai gali baigtis savęs įkalinimu.

Taip pat žlunga radikalus politikų ir studentų judėjimas, revoliucingos žmonių grupės. Jie iš tikrųjų nesugebėjo nieko naujo pasiekti ar net pasiūlyti mūsų visuomenei. Jaučiu, kad vienintelė pokyčių ir naujo pasaulio viltis yra hipių, mano draugų, gėlių vaikų, bendruomenės, nes jie drąsiai ieško atsakymų giliai savyje.

Pamenu, mano psichoanalitikė Silvija man sakė, kad jokia išorinė revoliucija neįmanoma, kol neįvyks vidinė revoliucija. Gali būti, kad šie žmonės rūko žolę, vartoja LSD, bet sakoma, kad marihuana padeda praplėsti sąmonę ir kad LSD gali atverti širdį. Šie išgyvenimai gali atskleisti platesnį savęs suvokimą, psichikos matmenį, kuriame galima pajusti dieviškos tikrovės egzistavimą. Aš niekada netikėjau Dievu, bet dabar man nutinka tiek daug stebuklingų dalykų ir pradėdu suvokti, jog tai mano nejautraus, racionalaus proto žlugimo pradžia. Daugelis mano draugų lankėsi Indijoje, kur sutiko dvasiinius mokytojus, guru, pamirštos senovinės išminties saugotojus.

Sutikau žmogų, vardu Lorenzo, kuris klaidžioja Breroje, tarsi gyventų Indijos šventykloje, vilkėdamas ilgą oranžinę mantiją ir rankoje laikydamas trišakį. Ticianą ir Zizi, dvi energija trykščios nepriklausomos čigonės, sėdi ant grindinio megzdamos ir besišnekučiuodamos. Zizi nosyje įvertas auskaras, ir ji visiems mezga vilnones vaivorykštės spalvų kepure. Breroje laiką leidžia ir mano senas draugas vardu Džiani. Jis yra labai graži būtybė didelėmis, žaliomis akimis, švelnus, nežemiškas tapytojas, ketinantis visas plikas Milano sienas pagražinti piešiniais ir žinutėmis, kurios pakeistų pasaulį. Jis elgiasi kaip vaikas, ištroškęs, kad jo gyvenime atsirastų stebuklo matmuo. Gyvenimas jam primena

spektaklį ir jis nori atrasti džiaugsmingą dramą, kurioje visi galėtų dalyvauti, niekada nesibaigiantį gatvės teatrą. Galbūt mes esame vaikiški, bet koks yra gyvenimo tikslas, jei neieškome tikrosios egzistencijos prasmės? Esame pasirengę bent jau stengtis, ieškoti, negu būti panašūs į turtingus gyvūnus, besidžiaugiančius vien materialiais dalykais; iš tikrųjų, netgi ne tokie, veikiau – nelaimingi ir godūs.

1970 M. RUGSĖJO 17 D.

Daugelis žmonių apsilanko, ypač vakarais, mūsų bendruomenės name „Via Mayr“. Mes kalbamės, rūkome, kuriame kelionių planus. Milane vis dar vasara, bet oras mieste užterštas, dusinantis; niekur negalima rasti malonios, žalios erdvės. Vienos mūsų dainos žodžiais tariant: „Mano drauge, aš dar niekad nemačiau kapinių, pilnų gyvenimo.“ Vakare žmonės nori ištrūkti – eina susitikti su draugais, pasikeisti mintimis, draugiškai pabendrauti.

Bendruomenėje mes stengiamės gyventi novatoriškai, savo kasdienybėje būti kūrybingi ir kartu dirbti; tai nėra lengva, tačiau esame kupini entuziazmo. Nesugebame ilgai būti tvarkingi, esame tingūs, nedrausmingi, nepalaikome švaros. Anądien kriauklė buvo pilna neplautų indų, o Marko prisegė popieriaus lapą ant sienos, mus visus mokydamas: „Nešvarus namas yra namas be meilės.“ Mes bandome keisti savo gyvenimo būdą ir tuo pačiu žmoniškumo jausmą.

1968 m. studentų judėjimas žlugo, nes patys judėjimo dalyviai dar nebuvo pasikeitę, ir tai neleido įvykti realiai permainai; kaip 1968-aisiais pranašavo vienas šūkis Prancūzijoje: „Revoliucija bus totali arba jos nebus.“ Buvo daug žmonių, kurie tikėjo komunizmo idealu, bet ar tikrai įmanoma viskuo dalytis gyvenime, mylėti ir padėti vienas kitam, įveikti egoizmą, visuomet dorai elgtis ir

būti tiesos kariais? 1968 m. revoliucingos žmonių grupės naudojosi pasenusia marksistine ideologija, užuot kūrusios naujus idealus galimam naujam pasauliui.

Mūsų namas labai gražus, didelis, su terasa; būtų galima pigiai jį nusipirkti, nes jis senas ir seniai neremontuotas, bet mums jis – jau rūmai. Čia yra septynių metrų ilgio bendra svetainė, kurios viduryje stovi dekoruota geltono brokato palapinė, primenanti teatro sceną, mūsų stebuklingą gyvenimo šou. Dažniausiai čia gyvena devyni ar dešimt žmonių. Visi mes esame kilę iš skirtingų socialinių sluoksnių; vieni dalyvauja politikoje, kiti yra psichologai, studentai, teisininkai. Mes atvirai diskutuojame apie daugelį dalykų, daugiausia apie psichologiją, revoliuciją ir mūsų pasaulio ateitį. Neseniai baigiau universitetą ir dabar rašau disertaciją tema „Utopija žmonijos istorijoje“, kuri labai artima mūsų patirčiai. Mes panašūs į didelę, alternatyvią šeimą, ieškome meilės – savo didžiausio idealo. Mes tarsi dalijamės svarbiu istoriniu eksperimentu, unikaliu, nauju, lyg būtume Naujojo Amžiaus tyrinėtojai. Mes gaminame vegetarišką maistą, rūkome žolę, organizuojame vakarėlius ir seminarus, leidžiame įvairius pogrindinius žurnalus, nuolat skaitome, rašome, kalbamės.

Mūsų bendruomenės namas stovi netoli ne tik nuo Universiteto, bet ir nuo Breros ir visko, kas ten vyksta. Mūsų aplankyti ateina daugybė draugų, ir lytiniai santykiai taip pat yra labai svarbi mūsų išraiškos priemonė – mūsų laisvė ir meilė, kontaktas, susivienijimas. Nors mano vaikinai Džiuliano žino, kad aš vis dar esu ateistė, jis man davė perskaityti keletą budizmo knygų, ir aš sutinku, kad racionalus, mokslinis protas nesugeba pažinti visos tikrovės, jis negali paaiškinti intymių jausmų ir telepatinio bendravimo. Mokslas ir technologija atpėšė žmones nuo gamtos, susiejo su mechanine, robotizuota, besiele tikrove. Mūsų miestai tapo slegiančiomis, įtampą keliančiomis vietomis; jų gyventojai yra izoliavęsi vienas

nuo kito, užvaldyti televizijos ir žiniasklaidos, užsiėmę materialių žaislų pirkimu – tartum neramūs ir visada nepatenkinti vaikai. Siekdami užsidirbti pinigų, žmonės niokoja žemę, apgaudinėja kitus, gamina nesveiką maistą ir, stokodami sąmoningumo, teršia gamtą, nuodija save. Vienose pasaulio šalyse žmonės švaisto daugybę gamtos išteklių, o kitose vis dar miršta nuo bado. Kurgi šiais laikais dinga humanizmas?

Aš žinau, jog tai, ko mes iš tikrųjų siekiame, yra žmonių širdžių pokyčiai, žemės sielos revoliucija, ir kad tokios bendruomenės, kaip mūsų, yra dvasinių paieškų centrai. Aš tikiu, kad dabar mums įmanoma pakeisti visuomenę, bet tik tokiu atveju, jei mes pamažu pakeisime jos vidų, ir žmonių bendruomenės pradės gyventi kitaip.

1970 M. SPALIO 3 D.

Svarstau idėją aplankyti Indiją, nes noriu studijuoti Rytų filosofiją. Gal ji pasiūlys keletą kitokių gyvenimo mįslės sprendimų.

Džiuliano man paaiškino, kad Rytų ir Vakarų nuomonė apie gyvenimą labai skiriasi. Vakariečiai siekia įvykdyti visus savo norus, manydami, kad norų išsipildymas atneš pasitenkinimą, suteiks jiems laimę, o rytiečiai galvoja, jog pats troškimas yra visų kančių priežastis ir kad ramybė bei tikra laimė randamos tik kuomet troškimo nebelieka, Nirvanoje...

1971 M. VASARIO 18 D.

Gavau filosofijos mokslų daktaro laipsnį ir mano profesorius tik gyrė mane už disertaciją apie utopiją – nieko kito nepasakė. Dabar norėčiau organizuoti eksperimentinį vaikų darželį, nes manau, kad, norint pakeisti žmones, reikia tai pradėti nuo jų vaikystės, kai

Autorè 1970 m.

formuojasi pirmosios idėjos ir jausmai. Nebeturiu daugiau jokių ryšių su politinėmis grupuotėmis, nes jos ėmėsi labai smurtinės taktikos, o aš tokiam požiūriui visiškai nepritariu.

Džiuliano papasakojo man apie Mahatmą Gandį, didį Indijos šventąjį ir politiką, kuris įveikė galingąją Britanijos imperiją, puikiai suorganizavęs nesmurtinį judėjimą. Tikroji mūsų stiprybė yra dvasinė ir jei nuoširdžiai norime ko nors pasiekti, turėtume tapti dvasios kariais, nes tikroji mūsų jėga yra nauja sąmonė. Turėtume gyventi tiesa ir rodyti ją pasauliui. Mūsų revoliucinė dvasia negali mirti; mes turime sugebėti pakeisti tikrovę naujais įrankiais. Smurtas yra senas, atgyvenęs metodas.

1971 M. BIRŽELIO 10 D.

Vėl vasara ir vėl daugybė žmonių susitinka įvairiuose renginiuose, vykstančiuose Breroje, taip pat daugelis grįžta iš Indijos, pasakoja apie savo susitikimus su Indijos guru ir Tibeto lamomis. Aš sutikau Pjerą ir Klaudio, du jaunuolius, kurie Nepale tapo budistais, ir kai jie man papasakojo apie savo patirtis, aš užsidegiau noru daugiau sužinoti apie Indiją.

Mes įsiveržiamo į mažas gatveles kaip nauja gentis su savo gitaromis, plakatais, pasipiktinimą keliančiais drabužiais, drauge rūkantys marihuanos suktines, panašias į vietinių Amerikos genčių ritualinę pypkę. Mes nesiliaujame kalbėję apie Indiją, tarsi būtume atradę naują planetą, apie savo svajones, apie autentiškos egzistencijos ir tolimos, paslaptingos išminties ilgesį. Daugelis žmonių vartojo LSD ir pasakojo apie psichines, vidines keliones, tyrinėjant gilią žmogaus proto, apdovanoto begalinėmis išgalėmis, paslaptį. Panašu, kad LSD gali atverti tam tikras dar neištirtas smegenų sritis, ir tai sukelia telepatinius, dieviškus išgyvenimus, kurie anksčiau nebuvo pažįstami. Tai tarsi staigus

nušvitimas, naujas savęs pažinimas. Žmogus turi būti pasirengęs rizikuoti viskuo, psichologiškai mirti, kad atgimtų naujoje realybėje, kaip didvyris, pasirengęs įveikti visus pavojus, kad atrastų tiesą, norintis patirti bet kokią tamsą, idant išvystų šviesą.

Eiliniai visuomenės nariai mano, kad mes esame pamišę, priklausomi nuo narkotikų, bet iš tikrųjų mums labiau patinka būti pašaliniais čia ir rizikuoti atsidurti kalėjime, nei priklausyti nuo televizijos ir reklamos. Įprastinė visuomenė atmeta psichodelinius vaistus, bet lengvai pripažįsta alkoholį, nes alkoholis priverčia viską pamiršti ir norėti tik pirkti reklamuojamus produktus.

Mūsų judėjimas tampa pagrindine organizacija, iš esmės slapta, nes visuomenė apskritai nenori mūsų pripažinti, tačiau mes stengiamės vis aiškiau suvokti gilius pokyčius ir kitokio pasaulio galimybę. Kai kurie mano draugai išvyko gyventi į kaimą, atrado paprastesnį gyvenimo būdą, artimesnį gamtai.

Manau, kad kitus galime pakeisti tik parodydami pavyzdį. Žmonės mus kritikuoja, vadina keistuoliais, narkomanais, tačiau psichodeliniai vaistai yra vaistas mūsų protui, vaistas nuo psichikos sąstingio ir sustabarėjimo; jie padeda atrasti savo sielą, širdį, užblokuotą gryniosios meilės stygiaus. Mes pradedame jausti, kad gyvenimas yra kosminis filmas, kurį režisuoja dieviška galia, kuriai mes labai ilgai buvome akli.

Kartais aš išsigąstu, man kyla abejonių, pagalvoju, kad galiu išprotėti, bet mūsų vadinamoji normali visuomenė man atrodo dar beprotiškesnė. Dauguma žmonių kasdien vartoja galingą vaistą, kuris sukuria stiprią priklausomybę: televizoriaus ekraną, maitindami save išgalvotomis fantazijomis, beprasmiškais stalo žaidimais, sportu. Kai kurie išleidžia tūkstančius aukštosios mados drabužiams ar automobiliui pirkti, o tuo pačiu metu daug milijonų miršta Trečiojo pasaulio šalyse.

Aš noriu rizikuoti, išeiti „į kelią“ kaip piligrimas ar elgeta. Esu ištroškusi tiesos ir tikros meilės, nors šiuo metu mano gyvenimas

yra džiaugsmingas, kupinas šilumos ir draugystės, žmogiško bendravimo, nuotykių.

Mes vaikštome po miestą vilkėdami gražių spalvų drabužius, stengdamiesi žmonėms pranešti laisvės ir kūrybiškumo, naujos vilties žinią. Mes planuojame statyti alternatyvius kaimus, pagrištus visuotine meile, praktiniais žingsniais, nors anksčiau mūsų politinis judėjimas tebuvo stiprios aistros skatinama veikla.

Kartais tenka susidurti su sunkumais, tinginiais mūsų grupėse, parazitais, žmonėmis, kurie, vengdami gyvenimo atsakomybės, griebiasi morfijaus ir kitų stiprių narkotikų, tačiau vieną dieną mes tai įveiksime. Žinau, kad esame naujojo pasaulio pradininkai. O kol kas mes mokomės vienas kitam padėti, vėl ir vėl dalytis viskuo, pinigais, namais, darbu ar verslu, draugais ir meile, daugybe meilės; tai yra naujo solidarumo, naujo žmonių bendradarbiavimo atradimas.

FORMENTERA, 1971 M. LIEPOS 4 D.

Esu čia su Džiuliano ir Dini, šioje mažytėje Ispanijos saloje, kur hiepi iš viso pasaulio atvyksta ieškoti savo gyvenimo tikslo. Sala yra sausa, saulėta, jauki, su nuostabiais mažais paplūdimiais ir turkio spalvos mėlynumo jūra. Landšaftas lygus, ir daugelis žmonių čia važinėja dviračiais, namai balti ir maži, panašiai kaip Graikijoje, ir ant kai kurių jų sienų užrašytas uždraustas žodis „LSD“. Mes visą dieną būname prie jūros, valgome vaisius, maitinamės saulės energija, o vakare valgome rusvuosius ryžius. Mes nusprendėme drauge pavartoti LSD.

1971 M. LIEPOS 29 D.

Eksperimentas su LSD man buvo didžiulis netikėtas atradimas; aš regėjau ankstesnius savo gyvenimus ar bent jau maniau juos

reginti. Jaučiausi lyg tūkstantis būtybių ir kad galiu susivienyti visais ir viskuo, jei tik dar praplėščiau savo sąmonę. Šiam potyriui baigiantis mačiau tik šviesą, ryškią, baltą šviesą, gaubiančią visą tikrovę. Jaučiau kosminę sąmonę, alsuojančią per visatą ir mane. Dini taip pat patyrė panašių dalykų, o Džiuliano regėjo kažkokių krikščionių šventųjų vizijas.

Nuogi maudomės jūroje, visiškai negalvodami apie seksą. Jis mums nebėra svarbus, tačiau aistringai ilgamės savo fantastiškų dvasinių vizijų. Išgirdau nepažįstamą balsą savo kūno viduje, sakantį, jog turiu viską palikti ir keliauti į Indiją. Jis mane gąsdina, tačiau šis vidinis kvietimas mane ir gundo. Ši sala man primena laboratoriją, kurioje žmonės eksperimentuoja su labai virpančia sielos šviesa. Staiga savyje suvokių naujos energijos magiją, rodančią kelią mano gyvenimui.

MILANAS, 1971 M. RUGSĖJO 25 D.

Grižusi namo, vakare vėl nuskubėjau į Brerą, norėdama su visais susitikti ir pasidalyti naujais atradimais. Pjero ir Klaudio, apsilankę mūsų bendruomenėje, parodė man kelias jų mokytojų tibetiečių, stovinčių snieguotų Himalajų kalnų papėdėje, nuotraukas. Jose yra kažko, kas man labai tolima, bet kartu ir labai artima. Kai Pjero ir Klaudio atvyksta manęs aplankyti „Via Mayr“ name, jie man padaro didelį įspūdį, nes aš juose išvelgiu kažkokį didelį rimtumą ir susitelkimą, kurio stokoja kiti žmonės, – kažkokią ypatingą gelmę. Kitą dieną Pjero mylėjosi su manimi – švelniai, be prieraišumo, tarsi tai būtų keista meditacija. Jie manęs paklausė, ar nenorėčiau netrukus su jais keliauti į Indiją.

Praeitą savaitę užmiestyje, „Ballabio“, surengėme didžiulį po grindinį roko koncertą. Mes sudėjome į jį visas savo viltis ir dainas: senas revoliucines ir anarchistines, amerikietiškas ir mūsų

naują repertuarą. Klaudio dainavo dainą „Magiškas skrydis“. Koncertas virto didžiuliu žmonių sambūriu; naktį buvo užkurti laužai, ir sėdėdama prie ugnies aš pamačiau naują Žemės žmonių gentį: indėnai, tibetiečiai, keistuoliai, studentai, menininkai, muzikantai, politikai, žurnalistai, visi sėdintys kartu, kaip senovės čigonai, ieškantys naujos žemės. Dalyvavo labai daug draugų, ir jų akys buvo kupinos šviesos ir meilės, ir aš sėdėjau prie daugelio laužų, norėdama pasikalbėti ar tiesiog pasidalyti buvimu, bendro kelio bendryste.

1971 M. LAPKRIČIO 15 D.

Aš dirbu eksperimentiniame darželyje, kurį įsteigiau padedant Džiuliano, bet suprantu, jog man nėra lengva dirbti su vaikais. Mes norime duoti jiems maksimaliai laisvės ir fantazijos, užuot slopinę juos griežtu valdymu, tačiau tai sunki užduotis. Vaikai yra labai neramūs, ir aš nesijaučiu pakankamai subrendusi šiam darbui.

Gyvenu beprotišką gyvenimą, kurio nereguliuoja laikas, nereguliariai valgau ir miegu, iki vėlyvos nakties bendrauju su draugais. Džiani dabar gyvena su manimi ir mano kambarį pavertė rytietiška parduotuve, pripildyta drabužių, kuriuos jis perka iš Turkijos ir Afganistano. Dažnai čia būna dar keturi arba penki žmonės, su kuriais dalinuosi kilimą ant grindų miegoti.

Mes ir toliau eksperimentuojame su LSD, o Pjero išmokė mane tibetietišką ir indišką maldų, kurias pradėjau kartoti ir kurių mokau net darželinukus. Dar nesijaučiu tvirtai tikinti Dievą, bet ėmiau regėti daug vizijų, matau gražias tobulų spalvų mandalas, girdžiu nuostabią muziką ir paslaptingus balsus, kalbančius su manimi. Kartais bijau išprotėti arba tapti priklausoma nuo narkotikų, bet kai kada jaučiuosi išvęsta į paslėptą realybę, atsiskleidžiančią tik keliems žmonėms, tiems, kurie turi drąsos rizikuoti

viskuo, net savo gyvybe. Mes tikrai ieškome žinių ir gyvenimo bei mirties paslapties. Mūsų planai nuneša mus labai toli nuo įprastų šio pasaulio kelių.

Ėmiau rimtai galvoti apie keliavimą į Indiją, norėdama rasti senovinės išminties Mokytojų ir atsakymų į visus man kylančius klausimus. Man labai sunku eiti vienai šiuo dvasiniu keliu, o kartais net pavojinga. Neseniai perskaičiau budistinę knygą apie Milarepos gyvenimą, kurioje šis Tibeto jogas aiškina, jog nušvitimo neįmanoma pasiekti be guru pagalbos, be jo žinių.

Mano gyvenimas daugeliu atžvilgių yra įdomus, bet aš ėmiau jaustis labai pavargusi ir nerami. kažko trūksta; tikroji meilė – labai sunkiai suvokiamas dalykas. Jaučiu, jog mes vis dar esame per giliai įsitraukę į savo paieškas fiziniame lygmenyje, ir mūsų protai nepakankamai aiškūs, kad regėtų tiesą.

Norėčiau nustoti blaškytis ir šiek tiek pabūti rami, netgi pagyventi viena, kad galėčiau pažvelgti giliau į save. Mes nepaliaujamai susitinkame vieni su kitais, vėl ir vėl mylimės, liečiame vienas kitą ir be galo daug kalbame, bet aš jau noriu baigti tokį gyvenimo būdą.

Dieną dirbu vaikų darželyje, o naktį beveik nemiegu. Milane išgyvenu daug liūdnu akimirkų ir dažnai jaučiuosi nepaprastai pavargusi. Esu įsitikinusi, jog man prasidėjo vidinė kelionė, nuotykis, neturintis ribų, galintis nuvesti mane visur, kur tik reikia. Kai sėdžiu su žmonėmis, dažnai drauge su jais rūkydama, aš egzistuoju tarsi sapne, o rytietiška muzika, miela, atpalaiduojanti, skambanti manyje, kviečia mano sielą į kitą matmenį. Turbūt mus šaukia Dievas ! Nors man dar sunku priimti net mintį apie tai, aš pradedu tikėti, kad mes ieškome tik Jo, tik Jį norime pamatyti.

Kelionė į Indiją

MILANAS, 1972 M. KOVO 5 D.

Šiandien aš iškeliauju į Indiją ir esu išties išsigandusi. Aš apsisprendžiau visai netikėtai, sužinojusi, kad išvyksta Pjero ir Klaudio. Džiani taip pat nori keliauti, tikėdamasis pradėti drabužių pirkimo ir pardavimo verslą.

Prieš kelias naktis mes sėdėjome didžiajame bendruomenės kambaryje su geltonos spalvos brokato kupolu centre: Andželo, Ticiani, Serena, Džiani, Zizi ir Marko, draugų grupė, gulinti ant kilimo grojant Džoan Baiz (Joan Baez) plokštelei. Andželo vėl ėmė bandyti seksualiai su manimi suartėti, ir aš staiga pajutau, lyg tai būtų senas teatro spektaklis, per dažnai besikartojantis, niekur nevedantis, tarsi viena iš siaurų, tamsių Breros gatvelių naktį, ir tai mane erzino.

Jaučiausi pavargusi, nuobodžiaujanti, išsekusi, taip pat jaučiau, jog nebėgaliau rasti tiesos ir patirti tikros meilės; bandymas vėl ir vėl ją atrasti per seksą labai nuvargina ir yra apgailėtina iliuzija. Be to, man nusibodo nepaliaujamai rūkyti žolę; net mano mintys atrodė aprūkusios, ir protas buvo neramus. Aš norėjau turėti savo vietą, kurioje galėčiau atsipūsti ir šiek tiek pabūti viena, pažvelgti į save. Taip pat supratau, jog darbas, kurį dirbau darželyje, nebėgali būti toks, koks buvo iki šiol; aš tapau pernelyg nerami, sutrikusi,

nesubrendusi tokiai atsakomybei. Kitą dieną Pjero ir Klaudio vėl man parodė Nepalo ir Tibeto mokytojų nuotraukas. Aš įsivaizdavau paslaptinę ir stebuklingą senovinę vietą; tarsi patyriau *deža vu* žiūrėdama į tas fotografijas. Pjero akyse spindėjo ypatinga šviesa, ir aš pagalvojau – gal man pasekti jo pavyzdžiu...

Taigi, vakar vakare išėjau iš namų miegoti pas Džiani jo bute palėpėje, norėdama galutinai nuspręsti, ką man daryti. Kaip visuo-
met, miegojome apsikabinę, bet kaip brolis ir sesuo, kaip vaikai, o rytą nuėjau į kelionių agentūrą nusipirkti bilieto į Indiją; rezervavau paskutinę laisvą vietą lėktuve. Šiąnakt traukiniu keliaujame į Londoną, o paskui skrisime į Indiją, į Bombėjų. Aš nuogaštavau – nežinia, ar tai pasiteisins! Žmonės mano, kad išprotėjau, nes palieku darbą darželyje, kuriame dirbau šešis mėnesius, savo meilės santykius su Andželo, savo namus ir draugus. Aš turiu labai nedaug pinigų, neturiu bilieto atgal, neturiu bagažo, bet vis tiek jaučiu teisingai daranti, kad išvykstu nieko nepasiimdama. Vežuos tik krepšį ir vieną suknelę, kurią Džiani parvežė iš Afganistano.

Džiani Paolo davė man paskaityti knygą „Basomis Indijoje“, ir aš neabejoju, kad turiu visiškai pasinerti į šį nuotykį, kad ir kas man nutiktų. Žinau – turėsiu būti ypatingai drąsi, kad galėčiau visiškai atsiduoti „keliui“; nes kartais labai išsigąstu. Vis dėlto intuityviai jaučiu, kad „kitame upės krante“ aš rasiu atsakymą, kuris suteiks prasmę mano gyvenimo paslapčiai; kad kažkur manęs laukia kita realybė. Priešingu atveju, kokia prasmė gyventi? Gyvenimas čia, Milane, neturi tiesos ir jau tapo man visiškai beprasmiškas.

Visą savo situaciją jaučiu kaip nepaprastai stebuklingą, tarsi mane kviestų kažkoks išmintingas balsas. Tam tikra prasme atrodo, kad mano kelionė jau prasidėjo prieš kelis mėnesius, kai Formenteroje pirmąsyk patyriau LSD poveikį. O gal, subtilesne prasme, tai įvyko man būnant su Džiuliano Maroke, sėdint paplūdimyje, drauge veriant karoliukus ir stebint virš jūros skraidan-

čius kirus. Jų skrydis man priminė apie laisvę, kurią buvau pamiršusi, o gal niekada jos ir nežinojau. Dabar, ruošdamasi keliauti į Indiją, pradedu patirti tuos pačius spontaniškus begalinės laisvės pojūčius. Žinau, kad rasiu drąsos išokti į tuštumą ir paslaptį, ieškoti ir atrasti sprendimo būdą, galbūt rasti mokytoją.

Praeitą vasarą Formenteroje patirdama LSD sukeltas vizijas, regėjau daugelį savo ankstesnių gyvenimų, taip pat suvokiau visuotinės sąmonės vienovę. Išvydau labai ryškią septynių tobulų spalvų šviesą ir pamačiau, kaip mano siela išeina iš kūno ir ištirpsta erdvėje. Iš ten aš stebėjau neaprėpiamą gyvenimo srautą, savo nugyventus gyvenimus ir galiausiai supratau, kad išlikimas tokios būsenos yra viskas. Balsas man kalbėjo, nedviprasmiškai liepdamas viską palikti ir nedelsiant keliauti į Indiją, kad patirčiau naują sąmonės nuotykią.

Išorinė kelionė prasidėjo kelis pastaruosius mėnesius man būnant Milane; o vidinė kelionė susijusi su atsakymo paieška ir, galbūt, Mokytojo radimu.

Motina Indija

BOMBĖJUS, 1972 M. KOVO 7 D.

Kai atvykome į Bombėjų, aš buvau šokiruota ir norėjau pabėgti. Netoli oro uosto stūkso lūšnos, oras neapsakomai karštas, gatvės perpildytos žmonių. Viešbutis be galo purvinas ir pilnas hipių iš Goa, beprotiškai atrodančių žmonių. Gatvėse knibžda elgetų, raupsuotųjų ir vaikų, kurie mane nuolat erzina, vadina hipe ar pašaiptu tonu šaukia „Hare Rama, Hare Krišna“. Jaučiuosi siaubingai nejaukiai, su savo ilga suknele; čia visiškai kitoks pasaulis, didžiulis, neapsakomas turgus ir aš bijau. Priešais viešbutį stovi keistas hipis, tarsi koks šventasis, ilgais šviesiais plaukais, su barzda, apsirengęs purvinais, baltais drabužiais; aš ir jo bijau. Pagalvojau, kad jis gali užvaldyti mano protą, ir automatiškai pradėjau kartoti mantrą, kurios mane išmokė Pjero, maldą daugeliui Indijos dievų: „Hari šaranam, Šiva šaranam, Rama šaranam, Prabhu Krišna šaranam...“ – mano prieglobstis yra Šivoje, Ramoje, Viešpatyje Krišnoje...

Baisiai karšta, ir aš turiu nuolat kovoti su mieguistumo jausmu. Mūsų kambaryje visi rūko žolę, ir man sunku atsispirti. Mes geriame daug karštos arbatos su pienu ir prisivalgome labai saldžių saldumynų, kurie yra labai riebus, tad mane pykina. Restorainai nešvarūs, o maistas man visai nepatinka; viskas kepta ir labai

aštru. Stengiuosi save paguosti vaisių sultimis, bet aplink stovintys elgetos, ištiesę delnus, atima visą mano malonumą. Aš bijau viena vaikščioti gatvėmis, o Pjero ir Klaudio juokiasi ir tyčiojasi iš manęs; Džiani jau prarado save vartodamas opiumą ir morfijų.

Šiandien mačiau gyvačių kerėtoją; labiausiai mane sužavėjo jo elgetiškos akys, ironiškos, beveik laimingos, iš visko besišypsančios. Atrodo, kad žmonės čia gyvena tarsi sapne, kitokioje realybėje, žinodami, kad viskas yra reliatyvu, primena žaidimą. Mintimis aš lyginu jų veidus su liūdnais ir blyškiais turtingų žmonių veidais, kuriuos ne vieną rytą matydavau tramvajuje savo gimtame Milano mieste, – įsitempusiais ir šaltais.

1972 M. KOVO II D.

Šiandien aš sutikau grupę žavingų jaunų žmonių iš Kalifornijos, vilkinčių baltus drabužius, ilgaplaukių: Indijoje jie atrodo kaip namuose, savimi pasitikintys. Taip pat susipažinau su jauna itale Lilo, panašia į stebuklingą elfą. Ji ragina mane išmesti visus turimus drabužius ir vilkėti tik baltus. Taip aš atradau „Vaivorykštinius čigonus“ – žmones iš visų pasaulio kampelių, nuolat keliaujančius su mažai pinigų, beveik be bagažo ir su įtartinais dokumentais. Jie keliauja šokdami ir dainuodami gatvėse; yra labai gražūs ir gyvena pasikliaudami kitų svetingumu. Jų gyvenimo būdas kažkoks magiškas, ir jie mane užbūrė.

Viena jų, Rosa, stulbinanti jauna italė, vaikšto su beždžione ant peties, čiulpiančia jos krūtį, tačiau mane ypač traukia du amerikiečiai Danielis ir Sitaramas, kurie, nors ir jauni, atrodo labai patyrę ir išmintingi. Norėčiau tapti panaši į juos, drąsi, bebaimė, pasitikinti savimi ir turėti tokią sąmonę, kaip jų. Aš nusprendžiau plaukus nusidažyti raudona chna ir išsitatuiruoti ranką; manau, jog tai yra mano pirmasis drąsus veiksmas.

1972 M. KOVO 10 D.

Šį ryt man sėdint viešbučio kambaryje į duris kažkas pasibeldė ir įėjo Karlas. Dabar jis vadinamas Šanti, ir aš jį sunkiai atpažinau, šešerius metus nebuvo jo mačiusi. Jis išsaugojo savo vaikišką šypsena, bet ji jau susimaišiusi su pagyvenusio, išmintingo žmogaus veido išraiška. Dabar jis dėvi indiškus drabužius, ir netikėtas jo atvykimas man padarė didelį įspūdį.

Šanti buvo vienas pirmųjų mano pažįstamų, kurie norėdami atrasti Rytus paliko Milaną. Prieš šešerius metus, būdamas šešiolikos, jis iškeliavo sausuma per Afganistaną ir Pakistaną į Indiją, taip kaip tuo metu darė daugelis kitų žmonių. Aš tikrai labai žavėjau jį drąsa ir tikėjimu, keliavimu bemaž neturint pinigų, viskuo rizikuojant dėl dvasinių paieškų. Žmonės man sakė, jog Šanti pastaruosius kelerius metus bendravo su daugeliu Indijos guru ir kad dabar pats tapo guru. Jis kalba lėtai, labai tyliai, keistai. Noriu būti šalia jo, nes jaučiu, kad jis man turi ką parodyti.

1966 m., senojoje Milano miesto dalyje, mažoje skurdžioje palėpėje, kurioje buvo stingdančiai šalta, mūsų grupė pirmąsyk pasijuto bendruomene. Čia mes drauge rūkėme pirmąsias marihuanos suktines ir pirmą kartą svajojome apie Rytų paslaptis. Šanti ir jo keli draugai tuo metu buvo tarp pirmųjų ilgaplaukių hipių. Žmonės gatvėje tyčiojosi iš jų ir įžeidinėjo, šaukdami: „Ei, dykaduoni, eik ir susirask darbą!“

Pirmą kartą aš sutikau jį su Džiani restorane Breroje. Pasiūliau jiems pavalgyti... Ir po to dažnai juos sutikdavau. Milano gatvėse mes įsitraukėme į įvairias beprotiškas veiklas, dėl kurių galiausiai kelis kartus buvome suimti. Džiani buvo po pusantrų metų netgi išmestas iš San Vitore universiteto, nes buvo sučiuptas turintis nedidelį hašišo kiekį ir galiausiai atsidadė kalėjime. Tada Šanti netikėtai autostopu sausuma išvyko į Indiją, ir aš su jais išsiskyriau.

Per tą laiką aš susitelkiau į filosofijos studijas universitete ir įsitraukiau į 1968 m. studentų judėjimą.

Keleriems metams aš pamiršau savo svajonę apie Indiją ir net savo senus draugus, bet dabar Šanti mane surado ir štai mes vėl esame kartu; aš vargiai galiu tuo patikėti. Tačiau Šanti ima mane erzinti, nes draugauju su Pjero ir Klaudio, kurie domisi budizmu. Jis man sako, kad hinduizmas yra daug pažangesnė joga, tačiau kol kas aš nelabai suprantu skirtumo. Tiesiog jaučiu, kad turėčiau likti šalia Šanti, iš dalies dėl to, kad Pjero ir Klaudio nėra labai linkę rūpintis manimi. Jie užsiėmę, ruošiasi kelionei į Nepalą, o aš jaučiuosi pasimetusi ir vieniša, ypač todėl, kad dar nemoku laisvai kalbėti angliškai. Galų gale, vis tik nusprendžiau kol kas likti su Pjero ir Klaudio ir Bombėjuje lankyti budistinės meditacijos kursus. Tai Vipasanos kursai, kuriuos veda garsus mokytojas Goenka, ir netgi Džiani nusprendė atsisakyti savo morfijaus ir juose dalyvauti.

1972 M. KOVO 15 D.

Šiandien prasidėjo meditacijos kursas: dar niekada gyvenime nesu to patyrusi ir man viskas čia labai įdomu. Viskas čia švaru, tvarkinga, gerai organizuota. Pusė dalyvaujančių žmonių yra vakariečiai, kita pusė – indai, tačiau Indijos žmonės labai padorūs; dauguma jų vilki švarius baltus drabužius ir skiria daug dėmesio disciplinai. Aš suprantu, kad kiekvienas jų veiksmas, kurį jie atlieka savo gyvenime, nuo valgymo iki maudymosi, yra tam tikra ritualo forma.

Taip pat aš šiek tiek bijau ir jaudinuosi, nes pirmąsyk susitinku su mokytoju, guru.

1972 M. KOVO 17 D.

Išbuvau čia jau tris dienas, ir tikrai nebuvo lengva, nes neapsakomai karšta, o dienotvarkė sunkiai sekasi. Mes keliamės 5 valandą ryto, nusiprausiamo po dušu ir tyloje medituojame. Turime sutelkti dėmesį tik į kvėpavimą, tačiau man beveik neįmanoma sėdėti sukryžiuvus kojas ir nustoti galvojus, bet vis dėlto esu pasiryžusi tęsti. Kartą per dieną visi kartu susitinkame didelėje salėje ir sėdime priešais mokytoją Goenką.

Jis – maždaug penkiasdešimties metų vyras, tvirto kūno sudėjimo ir su apvaliniu Budos pilvu. Jis skleidžia ypatingai ramią energiją, ramią, gerą, tvirtą, ir mes drauge su juo dainuojame nuostabią dainą. Kai baigiame dainuoti, jis kelis kartus mums angliškai pakartoja: „Meilė, begalinė meilė visoms gyvoms būtybėms.“ Toks mokymas vyksta kasdien. Mokytojas taip pat leidžia kiekvienam kelias minutes tyliai priešais save pasėdėti, įtraukdamas kiekvieną žmogų į trumpą, tiesioginį, telepatinį bendravimą. Kai ateina mano eilė, aš išsigąstu. Sėdžiu priešais jį ir suvokių savo neramų protą, taip pat savo neigiamas ir net agresyvias mintis jo atžvilgiu ir bijau, kad jis gali visa tai matyti. Jaučiuosi taip, lyg sėdėčiau prieš veidrodį, ir suprantu, jog manyje yra daug dalykų, kuriuos reikia išgryninti.

1972 M. KOVO 24 D.

Tai paskutinė meditacijos kurso diena, ir aš patenkinta, kad jį baigiau. Grįžusi į viešbutį, vėl susitinku su Šanti ir klausiu, ar galėčiau pas jį apsistoti, nes Pjero ir Klaudio nori keliauti į Nepalą. Nusprendžiau palikti miestą, bet jaučiu, kad Indijoje yra dar daug dalykų, kurių man privalu išmokti. Pasakiau Šanti, kad norėčiau sutikti guru, ir jis pakviečia mane lydėti jį į Almorą, kur jis su drau-

gais „Vaivorykštiniais čigonais“ išsinuomojo namą. Jis man sako, kad daugybė Indijos mokytojų ir šventųjų gyvena kalnuose, ir eidama su juo aš jaučiuosi laiminga.

1972 M. KOVO 25 D.

Mes klajojame po Bombėjaus turgų, pilną visokiausių spalvų ir tipų žmonių. Čia tvyro pulsuojantis gyvybingumas, meilės ir šilumos išraiška. Moterys labai gražios, ir man niekuomet nepabosta į jas žiūrėti. Jos yra tobula darnaus ir grakštaus moteriškumo išraiška; jų manieros skaisčios ir doros, spalvingi sariai, kuriuos jos absoliučiai nuostabiai dėvi. Indija pradeda mane žavėti, ir aš trokštu tęsti savo nuotykius.

Šiandien aš su Džiani ir Šanti išvykstu į Radžastaną. Pirmoje kelionės stotelėje į Almorą, kuri yra mūsų galutinis tikslas, norime susirasti guru Hari Puri, kurį Šanti pažįsta, ir kuris gyvena netoli Džaipūro Radžastane.

1972 M. KOVO 27 D. NAUJASIS DELIS

Į Delį atskridome lėktuvu. Čia ne taip karšta, kaip Bombėje, ir šiek tiek daugiau civilizacijos. Apsistojome ištaigingame viešbutyje, o gatvėje privalgėme tropinių vaisių, patiekiamų su ledu. Man sakė, kad tokį maistą valgyti pavojinga, tačiau jaučiuosi saugoma kažkokios jėgos ir nenoriu būti išranki. Esu pasiryžusi visa širdimi pasinerti į šią situaciją, visai nestabdydama savęs, idant galėčiau išbandyti ir įsigilinti į viską.

1972 M. KOVO 29 D.

Mes esame Džaipūre, Radžastano valstijoje. Atkeliavome traukiniu, kuris važiavo lėtai, nuolat sustodamas, ir buvo perpildytas, dulkėtas ir purvinas, o mediniai suolai kieti ir nepatogūs. Laimei, buvau šiek tiek išmokusi kęsti tokius nepatogumus keliaudama po Maroką.

Mes pasisamdėme rikšą ir važiavome už miesto į džungles surasti Šanti mokytoją. Tai laukinė vieta, pilna sadhų, kurie atrodo tokie pat laukiniai, kaip ir jų aplinka. Jų plaukai labai ilgi, susukti virvutėmis, niekada nešukuojami, o kūnai primena dideles džunglių kates, ir jie visą laiką rūko hašišą. Aš nesuprantu nė vieno jų žodžio, bet jiems tai visai nerūpi; jie ir toliau pasakoja mums istorijas apie tai, kaip plikomis rankomis nužudo tigrus ir pan. Aš atsigulu pailsėti su Džiani, o vienas jų pakelia mano sijoną, norėdamas pamatyti, ar aš su kelnaitėmis. Jie taip pat reikalauja, kad aš rūkyčiau. Esu sukręsta jų elgesio ir manierų.

Vėliau jie pristato mane savo mokytojui, kuris serga ir guli lovoje; jis labai liesas, mažo ūgio ir švariai nuskusta galva. Jo akys vangios, bet iš jo sklinda neapsakoma meilė. Esu labai sujaudinta ir norėčiau padovanoti jam dovaną. Vienintelis mano turimas brangus dalykas – sidabrinė apyrankė, kurią jam ir padovanoju. Nors su juo neįmanoma bendrauti tiesiogiai, mes apsieikiame žvilgsniais ir tarp mūsų sklinda meilės bangos. Tikriausiai jis greitai mirs, nes jie sako, kad jo neįmanoma išgydyti.

1972 M. BALANDŽIO 2 D.

Šiandien mes buvome turguje pirkti medžiagos. Būtent čia, parduotuvėse, viskas virtualiai sustoja, kai sėdi, geri arbatą, šnekučiuojiesi ir pasakoji savo gyvenimo istoriją. Galiausiai parduotuvių

savininkai išsitraukia visas parduodamas prekes, paskleidžia jas ir galų gale ką nors nusiperki. Parduotuvėse niekada nepamatysi pardavėjų moterų, vien tik vyrai sukryžiaję kojas sėdi ar guli išsitiesę ant didelių baltų lovų. Rodos, laikas jiems yra sustojęs, tarsi jie iš tikrųjų ne klientų laukia, o tiesiog gyvena bemaž pasinėrę į meditaciją.

Mes nuėjome pavalgyti į prabangų maharadžų stiliaus restoraną, ir laukėme, tarsi būtume svarbūs žmonės. Nuostabu stebėti didžiulį Indijos tarnų nuolankumą – jie visiškai susitapatina su tarnystės jausmu. Man gėda, aš jaučiuosi kaip senas privilegijuotas kolonistas. Galvoju, kad mieliau būčiau su vargšais indais jų namuose.

Susitikimas su Didžiu Mokytoju Babadžiu

ALMORA, 1972 M. BALANDŽIO 3 D.

Šį rytą po dar vienos be galo ilgos kelionės pasiekėme Almorą. Tai kalnų miestas 1800 metrų aukštyje, tačiau oras čia nėra toks šaltas, koks būtų Europos kalnuose. Turgus nešvarus, viešbutis nepatogus, ir man ištis sunku ką nors gerti ar valgyti mažuose, purviniuose restoranuose. Nesitikėjau pamatyti tokio skurdo. Varganai suręsti mediniai pastatai pūva. Be to, viešbutyje pilna blusų, kandžiojančių mus visą naktį; tai baisu.

Rytai žvarbūs, o dušė šaltas vanduo. Visa tai man buvo labai didelė staigmena, nes žmonės man sakė, jog tai labai idiliška vieta.

1972 M. BALANDŽIO 5 D.

Mes gyvename miške, name, kurį išsinuomojo Šanti ir jo draugai „Vaivorykštiniai čigonai“. Tai kur kas malonesnė vieta, apsupta nepaprastai gražaus kraštovaizdžio. Nepaisant to, esama daug nepatogumų; čia nėra tekančio vandens, elektros ir tualetų. Aš apsiėmiau valgio gaminimo ir indų plovimo pareigas, nes jaučiu – man tai naudinga, tačiau mane labai vargina viską daryti atsitūpus, kaip tai daro Indijos žmonės. Jie turi labai judrų ir elastingą kūną ir yra įpratę taip dirbti visą gyvenimą. Nors aš jais žaviuosi, bandydama

taip dirbti jaučiuosi nejaukiai, esu nerangi, bet šiuo metu manau turiu ką nors išmokti padaryti dėl kitų ir būti naudinga.

„Vaivorykštiniai čigonai“ labai mieli žmonės, ir tie du jauni amerikiečiai iš Kalifornijos, kuriuos sutikau Bombėjuje, taip pat čia gyvena drauge su savo merginomis ir visu sambūriu įvairių kitų žmonių iš įvairių pasaulio vietų. Kasryt jauna italė Rosa mokomus jogos pozų, padedančių mums tapti lankstesniais: jos judesiai – kaip šokėjos.

Dažniausiai mes maitinamės ryžiais ir daržovėmis. Valgome sėdėdami ant grindų. Šanti man labai padeda, vertėjauja ir kantriai man aiškina viską apie Indijos tradicijas. Jis visur vedžiojasi mane, ir aš jaučiu jį kaip savo mokytoją. Danielis dažnai dainuoja labai jaudinančias dainas, pritardamas gitara. Man ypač patinka vienos dainos žodžiai: „Meilės visatai mes esame Viėna.“

Pamažu pratinuosi prie šio naujo gyvenimo ritmo ir prie paprastų praktinių dalykų, kuriuos reikia atlikti: gaminti valgį, skalbti drabužius, valyti ar tiesiog sėdėti ir grožėtis didingu slėniu, žaliomis kalvomis ir snieguotomis Himalajų viršukalnėmis. Naktį oras labai atšąla, ir mes visi miegame ant grindų, prisiglaudę vienas prie kito.

Šanti pakviečia mane eiti drauge, kai panori aplankyti kai kurias jam pažįstamas indų šeimas Almorėje. Jis su pasididžiavimu pristato mane jiems, paaiškindamas, kad aš esu filosofijos mokslų daktarė, o mano mama – Italijos parlamento narė; Indijoje tokie dalykai, regis, yra labai svarbūs.

Kai regiu kaimo moteris, einančias gatvėmis ilgais, žaliais sijonais, su žolės ryšuliais ant galvų, jaučiuosi keistai, kaip namuose, tarsi visa tai jau būčiau kažkur mačiusi.

1972 M. BALANDŽIO 10 D.

Šanti man vis ką nors paaiškina apie sudėtingą religinį indų panteoną, tačiau priduria, kad jogos mokslas yra dar kažkas kita; tai žinios apie savęs pažinimą, vidiniai atradimai. Šiandien aš lydėjau jį pas Tarą Devi, pagyvenusią amerikiečių damą, kuri pastaruosius dvidešimt metų gyvena Almorėje.

Ji mus pakvietė eiti su ja į miestą susitikti su Indijos šventuoju Babadžiu, kuris laikomas ankstesnio garsaus jogo Haidakhano Baba dabartiniu įsikūnijimu. Ji mums pasakoja, kad Babadžis įveikė mirtį atjaunindamas savo kūną ir dabar atrodo kaip dvidešimtmetis, kai iš tikrųjų Jam yra šimtas trisdešimt metų. Be to, Jis gyvena nieko nevalgydamas ir nemiegodamas: ar tai gali būti tiesa? Man smalsu, ir aš imu Juo domėtis. Ji sako, jog Babadžis paprašė jos pakviesti visus vakariečius, kuriuos ji pažįsta Almorėje, į susitikimą su Juo, nes Jis ieško tarp jų to, kuris ankstesniuose gyvenimuose buvo Jo mokinyš. Šanti juokaudamas sako, kad galbūt aš ir esu tas žmogus.

Anądien, pažvelgęs į mano delnus, Šanti man pasakė, kad aš turiu jogo linijas, tokias pat, kokias ir jis turi – tris susijungusias, o tai reiškia širdies ir proto sąjungą. Dar pranešė, jog jaučia, kad aš esu tas žmogus, kuris gali daug laiko praleisti Indijoje. Tačiau kas gali pasakyti, ar visa tai tiesa; kartais aš esu labai skeptiška.

1972 M. BALANDŽIO 15 D.

Šiandien mes buvome Almorėje susitikti su Babadžiu. Čia buvo ir keletas kitų vakariečių drauge su netoliese gyvenančiais svarbiais dvasiniais mokytojais: Šunia Baba ir tibetiečiu Guru Lama. Turiu prisipažinti, kad, pamačiusi Babadžį ilgais, juodais, iki pečių plaukais, aš pirmiausia pagalvojau, kad Jis atrodo kaip hipis, kažkas

Babadžis 1972 m.

man labai pažįstamas – vienas iš mūsų genties narių, pranašas, naujojo pasaulio angelas, atsiųstas mums.

Vos įėjusi į sausakimšą kambarį, aš iškart Jį pastebėjau, sėdinti ant pakylos, baltai apsirengusi ir nejudanti kaip statula. Jį stebėjau tarsi užburta. Jis – nepaprastai gražus, spinduliuojantis kaip Kristus senovėje, labai rimtas, rūstus, su aštriomis, tamsiomis, galingomis, skvarbiomis akimis. Įsižiūrėjusi į Jo akis, pasijutau hipnotizuojama – tiek, kad ėmiau bijoti Jo galios. Tada išvydau Jį nuleidžiant akis – labai kukliai ir nuostabiai švelniai. Dvi, o gal ir tris valandas aš nepaliaujamai į Jį žiūrėjau, tarsi įmagnetinta, kaip ir kiti kambaryje buvę žmonės.

Daugelis susirinkusiųjų visą tą laiką, be jokių pertraukų, dainavo religines dainas, pritardami indiška fisharmonija ir lėkštelėmis. Vienu metu žmonės pradėjo stoti į eilę, norėdami nusilenkti Jam į kojas. Kaskart, kai žmogus Jam nusilenkdavo, Babadžis pakeldavo Savo ranką ir jį palaimindavo, švelniai, užjaučiamai šypsodamasis. Aš nepajutau noro nusilenkti, tik sėdėjau įsistebeilijusi į Jo gražų, tobulą pavidalą, visiškai ramų, tarsi Jis net nekvėpuotų, sėdėtų lyg statula. Jis nekalba, nejuda, tik žiūri kiekvienam į akis. Aš jaučiu, kad Jis gali perskaityti mano mintis, pamatyti, ką aš galvoju, pažvelgti į mano protą, tarsi gebėtų su manimi bendrauti telepatiška, ir dėl to man labai nejauku. Tyliai kalbėjau Jam savo širdyje: „Malonėk atskleisti man tiesą.“

Vėliau Babadžis, norėdamas eiti į savo kambarį, atsistojo. Jis judėjo labai grakščiai, tarsi pantera, greitai, galingai, tiksliai – basas, ilgomis, lieknomis, rudomis kojomis. Žmonės pakvietė Šanti ir mane į kambarį, kuriame Jis buvo, ir aš, šiek tiek nenoromis, neryžtingai, pirmą kartą nusilenkiau Jam į kojas. Babadžis paklausė, iš kur aš atvykau ir nusišypsojo man spinduliuojančia šypsena; aš pasijutau, lyg būčiau patyrusi stiprų elektros šoką, tarsi man būtų smogusi ryškios šviesos banga, ir vidinis balsas man pakuždėjo, kad aš Jį vėl pamatysiu.

Stipriai paveikta šio susitikimo, sugrįžau į namą, kuriame buvome apsistoję. Netgi Šanti, kuris jau buvo sutikęs daugybę guru, taip pat pastebėjo ypatingą šios Esybės grožį ir tyrumą.

1972 M. BALANDŽIO 16 D.

Praeitą naktį sapnavau esanti tamsaus miško glūdumoje. Staiga pasirodė Babadžis, išniręs iš ryškios šviesos, apsuptas kelių mokinių. Jis ėjo pasiramsčiuodamas lazda ir man pasakė: „Aš esu tavo guru.“

Aš paklausiau: „Ko tu mane išmokysi?“ „Švariai plauti indus“, – atsakė Jis.

Pabudau labai sužavėta, nes Jo žinia man labai aiški: svarbu išmokti atlikti paprastas, kuklias užduotis, naudingas kitiems žmonėms. Anksčiau, kai gyvenome bendruomenėje Milane, mums nuolat kildavo problema: niekas nenorėjo plauti indų ir atlikti kitų paprastų darbų. Dėl savo egoizmo ar tingumo žmonės visada palikdavo gulėti daug nešvarių lėkščių ir kitų daiktų. Žinau, kad man būtina išspręsti šias problemas. Kai papasakojau Šanti apie savo sapną, jis pasiūlė man aplankyti Babadžį ten, kur Jis gyvena, ašrame Haidakhane, ir dėl to pasikalbėti su Tara Devi.

1972 M. BALANDŽIO 23 D.

Susitikę su amerikiete Tara Devi, mes jos paklausėme, ar galėtume drauge su ja keliauti į Haidakhaną. Ji nužvelgė mane nuo galvos iki pėdų ir pasakė, kad man reiktų šiek tiek geriau apsirengti, nevilkėti šių hipių drabužių, ir pridūrė, kad net nežino, ar Babadžis įsileidžia moteris į savo ašramą, nes Jis yra celibato besilaikantis brahmačaris. Šanti man taip pat pasakė, kad aš privalau būti ypač atsargi su savo moteriška energija, nes Indijos žmonės gali lengvai pavirsti priešiškais ir net nužudytą moterį, bandančią suvilioti

brahmačari Babą. Tokios kalbos mane labai nustebino, nes, atvirai kalbant, seksas yra paskutinis dalykas, kuris man ateitų į galvą būnant šalia tokio žmogaus, kaip Babadžis.

HAIKAKHANAS, 1972 M. BALANDŽIO 26 D.

Vakar, labai ilgai ėję pėsčiomis, pasiekėme Haidakhaną, ir dabar jaučiuosi ypač pavargusi. Iš Almos mes iškeliavome penkiese: Šanti ir aš, vienas danas, vienas amerikietis, Tara Devi ir jos virėjas indas. Kažkiek paėję keliu, pradėjome eiti per džiungles. Atrodė, kad kelionė amžina. Ant galvos nešdamiesi bagažą, šešias valandas ėjome ir ėjome basomis per įkaitusius akmenis, vis perbrisdami vingiuojančią Gautama Gangos upę. Ne kartą pamaniau nebeištversianti ir, kadangi bijau šalčio, būtinai turėjau nešti ant savo galvos dar ir antklodę.

Džiunglės buvo tikrai nuostabios, upėje vanduo toks tyras ir skaidrus, kad galėjai jį gerti. Paskui staiga išvydome baltą šventyklą kalvos viršūnėje, mažą kaimelį Haidakhaną, kuris atrodė kaip iš pasakos. Priėję arčiau šventyklos, pamatėme stačiais laipteliais besileidžiantį baltai apsirengusį Babadžį, kuris mus pasitiko. Labai gėdydamasi pamačiau, kad eilėje esu pirmoji. Babadžis nusivedė mane laipteliais aukštyn, paskui apvedė ratu aplink šventyklą, skambindamas visais varpais. Man susidarė įspūdis, kad atlieku senovinį, užmirštą ritualą. Pasitelkęs Šanti kaip vertėją, Jis paklausė, ar aš esu hipė, ir aš šiek tiek didžiuodamasi atsakiau „taip“. Tada Jis panorėjo sužinoti, ar aš nerūkau marihuanos, o kai linktelėjau, Jis pasakė, kad čia, Haidakhane, tai griežtai draudžiama.

Po kelių minučių prie mūsų priėjo senas sadhus vardu Prem Baba, kuris nusivedė mane parūkyti hašišo ir davė kažko keisto užvalgyti. Jausdamasi it suakmenėjusi, aš sėdėjau ant sienos, juosiančios Haidakhaną, ir žvelgiau į slėnį. Tai nuostabi vieta, kraštovaizdis

Haidakhano šentykla.

archajiškas ir paslaptingas; kalvos – su terasomis, apžėlusiomis vešlia žole, o toluomoje stūkso pušimis apaugę kalnai. Slėniu tekančios upės garsas skamba kaip užburianti melodija, o peizažą užbaigia didžiulis Bodhi medis, nulenkęs šakas žemyn, upės garso link.

Visi gyvena lauke, po medžiais, vieninteliai pastatai – šventykla ir viena trobelė, kurioje gyvena Babadžis; ji atvira iš visų pusių, o jos centre – aukuras su degančia ugnimi.

Man sėdint ant sienos, panirus į savo apmąstymus, prie manęs priėjo Babadžis ir, paėmęs akmenėlį, ant žemės nubraižė šventyklos formą ir ištare tik vieną žodį: „Dio“, Dievas. Pasijutau labai nesmagiai, nes vis dar esu gana didelė ateistė, ir Dievo idėją man sunku priimti. Babadžis pakvietė mane pasėdėti su Juo namelyje, Jo *dhu-nėje* (dhuni), ir pasakė man angliškai: „Dievas yra meilė.“ Meilės

sąvoką man turbūt lengviau priimti. Jo akys buvo gilios, švytinčios, ir Jis davė man suvalgyti apelsiną ir keletą riešutų. Vakare žmonės davė mums pavalgyti paplotėlių, *čapačių* (chapati), ir daug chalvos, skanaus saldumyno.

1972 M. BALANDŽIO 27 D.

Vakar po pietų indai norėjo mus pavaišinti arbata, bet Babadžis šūktelėjo, kad arbata yra nuodai ir šventykloje jos gerti negalima.

Pastebiu, kad aš visą laiką į Jį žiūriu, bet mano prote vis dar kirba abejonės, ir aš analizuoju visus Jo judesius, tikriausiai, todėl, kad Jis mažai kalba. Jo energija labai patraukli ir grožis tobulas, o Šanti mane erzina, manydamas, kad mane traukia tik fizinis Babadžio pavidalas, bet iš tikrųjų – visai ne: jaučiuosi užlieta galingos dvasinės bangos, virpančios šviesos. Kartais bijau būti užhipnotizuota, o kai kada savo širdyje pajuntu stiprią, ypatingą energiją, kuri mane užvaldo.

Šiandien, mums sėdint *dhunėje* aplink šventąją ugnį, kelios kaimo moterys atėjo aplankyti Babadžio. Jos atrodė labai spalvingos, dėvėjo ilgus, žalius sijonus, panašius į manąjį, ir, mane pamačiusios, nusijuokė. Babadžis joms pasakė, kad mano vardas Lali, kuris reiškia „maža mergaitė“. Jis manęs paklausė, kiek man metų, aš atsakiau – dvidešimt šešeri, o Jis man pasakė, kad atrodau maždaug penkiolikos.

Vakare šventykloje per ceremoniją aš išvydau tai, kas man paliko ilgalaikį įspūdį. Babadžis sėdėjo nejudėdamas, baltai apsirengęs, kaip išskirtinio grožio statula, o tuo tarpu vienas indas pradėjo dainuoti ir pakėlė degantį ritualinį žibintą arti Babadžio veido, kuris pradėjo paslaptingai švytėti. Melsdamasis ir mosuodamas žibintu, tas vyras ėmė verkti, ir aš esu įsitikinusi, kad jis jautė Dieviškos Esybės buvimą. Šanti taip pat labai sujaudino tai,

ką jis pamatė, nors jis anksčiau man ir sakė, jog turiu būti atsargi, kad nepamesčiau proto nuo visokių ritualų.

Senasis sadhu Prem Baba pakvietė mus susėsti prie kitos ugnies, kad visi kartu sugiedotume Šivai skirtą mantrą „Om Namah Šivaja“, o Šanti šaipėsi iš manęs, pakomentuodamas, kad ši vieta mane lengvai užbūrė. Kai kurios moterys ant nediduko laužo lauke kepė indišką duoną. Viskas atrodė labai paprasta ir tyra. Šią nakt miegame šalia šventyklos, žvelgdami į tamsų atogrąžų dangų.

1972 M. BALANDŽIO 27 D.

Šį rytą jie mus pažadino ketvirtą valandą, beveik dar naktį. Oras buvo šaltokas, bet aš nulipau laipteliais žemyn, norėdama nusimaudyti upėje. Apačioje sutikau jau grįžtantį Babadžį. Šokau į upę, panirdama į šaltą vandenį. Danguje švietė ryškios žvaigždės. Vėliau sėdėjau šventyklos kampe galvodama, kad ir toliau norėčiau būti šios magiškos istorijos dalimi ir sekti paskui Babadžį, bet niekada neišdrįsčiau Jo paklausti – ar galiu. Praėjus vos kelioms minutėms, Babadžis mane pasikvietė ir paklausė, ar nenorėčiau su Juo keliauti į Vrindavaną, labai seną miestą, šventą Viešpačiui Krišnai. Pakviesta į tokią kelionę, aš esu nepaprastai laiminga, nors ir baiminuosi, kad turėsiu būti visiškai savarankiška ir keliauti viena, palikusi Šanti ir savo draugus. Pirmiausia turiu grįžti į Almorą pasiimti pasą ir pinigų. Mano entuziazmas, susijęs su Babadžiu, šiek tiek glumina Šanti, bet aš esu tikrai susižavėjusi Juo ir pradedu galvoti, kad Jis galbūt ir yra mano guru.

Vrindavanas

HALDVANIS, 1972 M. GEGUŽĖS 4 D.

Laukiu traukinio, kuris nuveš mane į Vrindavaną. Pirmą kartą keliauju Indijoje viena, bet pastebėjau, kad Indijos žmonės iš esmės yra malonūs ir noriai padeda tiems, kurie keliauja jų šalyje.

Ši rytą išeidama iš Almos, stebėjau save, einančią basomis keliu, iš abiejų pusių apaugusiu pušimis. Buvau apsirengusi baltai, ant galvos nešiau drabužių ryšulį – viską, ką turiu. Pinigų turiu labai mažai ir neturiu atgalinio bilieto. Pirmąsyk jaučiuosi ištis vieniša, Indijos „kelyje“, eidama pas guru. Tai atrodo kaip sapnas.

VRINDAVANAS, 1972 M. GEGUŽĖS 6 D.

Esu Vrindavane. Tai žavus, nuostabus miestas, primenantis paveikslą iš pasakėčių knygos. Vakar atvykau traukiniu, kuris nuolat stodavo, kol čia atvažiavo. Paskui rikša važiavau miesto gatvelėmis. Man tai buvo tikra rojus vizija, tolima, bet jau pažįstama iš kažkurio ankstesnio gyvenimo. Visi namai – seni, dailiai papuošti; tarp jų – siauros gatvelės, o šalia – spalvingos parduotuvėlės, kuriose prekiaujama vaisiais, saldumynais ir drabužiais. Žmonės čia linksmi, nuolat sveikina mane plačiomis šypsenomis. Visur pilna senovinių, tūkstantmečių šventyklų, kuriose skamba giesmės ir

sanskritiškos maldos. Daugybė sadhų, šventųjų ir baltai apsirengusių moterų vaikšto po miestą nepaliaujamai melsdamiesi; viską čia gubia atmosfera, kuri atrodo amžina.

Įėjusi į Babadžio šventyklą, aš iškart Jį pamačiau, sėdintį ant pakylos, vilkintį baltus rūbus, labai gražų, fantastišką, nežemišką, švytintį, kaip visada. Jis pasikvietė vieną indą ir liepė man eiti su juo į turgų išgerti didelę stiklinę pieno, kuris čia semiamas iš didžiulio molinio indo. Aš stebiuosi esanti tokioje nuostabioje vietoje ir nebesibaiminu, jaučiuosi saugi, apgaubta Babadžio meilės ir aplinkinių žmonių šilumos.

Vakare, kai sėdžiu šventykloje, indų moterys ir vaikai prieina prie manęs ir labai smalsiai apžiūrinėja. Jie spokso į mane, liečia, glosto, žavisi: jiems aš esu moteris balta oda, ir jų dėka jaučiuosi labai graži. Babadžis pasikvietė mane ir pasakė, kad aš esu Kali, karžygė, Juodoji deivė, bet netrukus persigalvojo ir švelniai pasakė: „Ne, tavo vardas yra Gora Devi“, kuris reiškia, kaip žmonės man vėliau paaiškino, – Baltoji deivė.

Mane ypač jaudina muzika ir giesmės, Babadžio puikumas ir Indijos žmonių atsidavimas. Jie stovi ilgoje eilėje, rankose laikydami atnašas – gėlių girliandas, kurias, prieš nusilenkdami Jam į kojas, užkabina Jam ant kaklo ir gauna iš Jo gestą, šypsena, žodį ar kokio nors *prasado*, palaiminto maisto.

Aš taip pat stoviu eilėje ir labai jaudinuosi vien artėdama prie Jo. Iš Jo sklinda labai stipri energija, ir aš patiriu neįtikėtiną pojūtį, taip pat jaučiu, kad Jis gali skaityti visas mano mintis. Jo akys traukia lyg magnetas, spindi, kupinos meilės, jėgos ir žinojimo. Man niekuomet nenusibosta į Jį žiūrėti ir pastebiu – kad ir kitiems. Dvi ar tris valandas Babadžis sėdi bemaž nejudėdamas. Jis nekalba, nieko nedaro, tiesiog leidžia save matyti, kad galėtume Jį kontempliuoti ir garbinti; Jis suteikia *daršaną*, kurį Indijos žmonės aiškina kaip Dievo regėjimą žmogaus pavidalu.

Babadžis – „...vilkintis baltus rūbus, labai gražus, fantastiškas, nežemiškas, švytintis, kaip visada.“

Tokia patirtis visus intymiai paveikia; man tai liudija žmonių akys ir šventyklą pripildžiusi energija. Žmonės iki vėlaus vakaro nepertraukiamai gieda Babadžio mantrą „Om Namah Šivaja“ ar kitas religines giesmes.

Naktį mes miegame ant nedidelio pastato, stovinčio šalia šventyklos, stogo, gulėdami ant šiaudinių patiesalų; čia pilna beždžionių. Pabundame ketvirtą valandą ryto, kai dar tamsu. Iš visų miesto šventyklų, kurių per septynis šimtus, pradeda sklisti religinių giesmių garsai. Nusimaudžiusi po dušu, aš šiek tiek pamedituoju kamputyje, paskui einame į šventyklą giedoti *arati*, religinių giesmių. Su virpuliu laukiame, kol Babadžis išeis iš Savo kambario ir atsisės ant kuklios Jam paruoštos pakylos. Šventykla labai švari, pilna gėlių ir kvepia saldžiais smilkalais.

Mes nevalgome pusryčių ir vakarienės – tik gausius pietus, taip pat keletą chalvos ir vaisių gabalėlių, kurie mums dalijami dieną. Kai kurie žmonės gieda giesmes iki vėlaus ryto, kiti dirba, valo, skalbia, gamina valgį arba neša geriamą vandenį iš šulinio, esančio aikštėje priešais šventyklą. Babadžis dažnai kalba su žmonėmis asmeniškai, labai tyliai, švelniai ištardamas tik keletą žodžių. Po pietų visi šiek tiek pamiegam, apie penktą valandą nusimaudome ir vėl susitinkame šventykloje, viską išvalome ir paruošiame ją vakarinėms pamaldoms.

Popiet daugelis žmonių eina maudytis Jamunos upėje, šventoje Viešpačiui Krišnai. Vakare vėl atliekama *arati* ceremonija, ir žmonės iki vėlaus vakaro dainuoja gražias, mielas dainas. Aš nesuprantu jų žodžių prasmės, bet pasineriu į melodiją, dieviško matmens jausmą.

Man nepaprastai sunku prisitaikyti prie dienos režimo ir griežtos disciplinos, prie indų sugebėjimo dirbti, iš dalies todėl, kad oras labai karštas, tad jaučiuosi pavargusi. Gegužės mėnuo Indijoje dėl savo karščio yra ypač slegiantis metų laikas, ir norėdama

rasti atsigerti ko nors šalto, aš dažnai bėgu į turgų, nors žinau, kad Babadžis tam nepritaria.

1972 M. GEGUŽĖS 15 D.

Pradedu suvokti, jog man sunku atlaikyti tokį gyvenimo būdą. Kasdienė dienotvarkė yra varginanti, monotoniška, ir kai kurie jauni Indijos vyrai labai šiurkštūs, blogai su manimi elgiasi, neleidžia man su jais dirbti, lyg aš būčiau svetima. Babadžis visuomet mane žavi, bet netgi Jis laiko mane per atstumą, yra neprieinamas. Beveik neįmanoma su niekuo bendrauti, nes nemoku hindi kalbos ir moku tik kelis žodžius angliškai.

Esant tokiai didelei kaitrai, visada jaučiuosi ištroškusi, o šulinio vanduo yra apyšiltis ir sūrokas; nenumalšina mano troškulio. Kai maudausi upėje, kuri drumzlina ir purvina, man kyla keistas pojūtis, o nusimaudžiusi tikrai nesijaučiu švari. Ryte turiu laukti be galo ilgoje eilėje, kad galėčiau nusiprausti svečių namuose. Vakare šventykloje visi prakaituoja, temperatūra pakyla daugiau nei 40 laipsnių Celsijaus, tvyro tvankuma, bet Babadžis atrodo visiškai tam abejingas, pats neprakaituoja.

Vrindavane yra šimtai senstančių našlių, visos apsirengę baltais sariais, gyvena drauge įvairiose šventyklose ir nuolat meldžiasi, pritariant mažų cimbolų ir kitų instrumentų garsams. Kai kurios senos moterys yra labai vargingos, jų sariai baltai pilki, jos prašo išmaldos. Tai man primena sceną iš Dantės „Skaistyklos“. Žmonės man paaiškina, kad Indijoje našlė negali tuoktis antrą kartą; ji turi išsižadėti pasaulio, praranda savo namus, turtą ir likusį gyvenimą praleidžia melsdamasi. Man tai atrodo nepaprastai žiauru ir aš su ironija prisimenu moterų išsilaisvinimo judėjimą Vakaruose. Imu jaustis nerami ir man kyla nostalgiskas troškimas vėl pamatyti savo draugus vakariečius. Aš klausiu Babadžio, ar galiu trumpam išvykti. Jis man leidžia.

Nauji susitikimai

DELIS, 1972 M. GEGUŽĖS 18 D.

Aš keliauju savarankiškai, jau nejausdama jokios baimės ir nerimo. Anądien, geležinkelio stotyje laukdama traukinio, ant perono paskleidžiau medvilnės gabalėlį, kaip tai daro indai, ir, ant jo atsėdusi, ėmiau kantriai laukti, mąstydamą apie gyvenimą ir save.

Geležinkelio stotys Indijoje – susitikimo vietos, džiugios ir pažįstamos; žmonės jose visą laiką šnekasi. Indijos žmonės smalsiai manęs klausinėja – iš kur aš atvykau, kodėl, ko ieškau. Jie stebisi, kad aš palikau Vakarus, kurie, jų manymu, yra materialinių patogumų rojus, ir atkeliavau čia – su jais dalytis jų skurdu. Kai kurie manęs klausia, ar aš ieškau dvasinės ramybės, ir labai svetingai, humaniškai kviečia mane į savo namus, siūlo maisto ir pastogę. Svetingumas Indijoje laikomas šventu, ir žmonės jį išreiškia labai šiltai, jų akys tuomet būna švelnios ir pilnos meilės.

1972 M. GEGUŽĖS 21 D.

Kelias dienas paviešėjusi Delyje, jaučiuosi šio miesto pamaloninta. Senajame Delyje, *Crown* viešbutyje, vėl susitinku su draugais – Pjero, Klaudio, Šanti – ir keliais kitais žmonėmis, neseniai atvykusiais iš Italijos. Viešbutis triaukštis, senas ir purvinas, bet savo stiliumi gana didingas, ir iš terasos atsiveria puikus vaizdas į geležinkelį

terminalą senojoje miesto dalyje. Tai ir daugelio kelių susikirtimo vieta, daugiakryptis išvykimo taškas, daugelio hinduistų šventyklų ir musulmonų mečečių vieta. Atrodo kaip skirtingų civilizacijų – Indijos, musulmoniškų šalių, Vakarų, Kinijos ir Tibeto – susitikimo aikštelė. Miesto gatvėse vyksta nuolatinis žmonių, rikšų, arklių, vežimų, karvių, automobilių judėjimas, ir, regis, visam tam nėra pabaigos. Karvės laikomos šventomis ir joms čia rodoma didelė pagarba, todėl, karvei nusprendus pereiti kelią, eismas sustoja.

Daug vakariečių poilsiauja didžiulėje viešbučio terasoje ir gyvena mažuose, karštuose, drėgnuose kambariuose, kuriuose visuomet įjungti ventiliatoriai. Kaip ir Bombėje, žmonės čia daug rūko, išgeria didelius kiekius vaisių sulčių, arbatos, prisivalgo saldumynų ir kasdien dažnai eina į dušą atsivėsinti. Tai nėra graži ar patogi vieta, tačiau, nepaisant nešvaros ir chaoso, ji turi tam tikrą magišką žavesį, ypač todėl, kad čia yra tokių žmonių kaip aš, ieškančių tiesos, pasirengusių viskuo rizikuoti, kentėti, netgi visiškai save prarasti dvasinių nuotykių dėlei.

Žmonės nuolatos ateina ir išeina, keičiasi naujienomis, adresais, gudrybėmis, kaip įsigyti vizas ir kaip išgyventi Indijos miesto džunglėse. Daugelis jų rado mokytojus iš Indijos ar Tibeto, ir aš kalbuosi su jais apie Babadžį ir Jo grožį. Rodau Jo nuotraukas ir, kaip įprastai, Šanti erzina mane sakydamas, kad Jis mane traukia tik todėl, kad yra jaunas ir gražus, bet tai visiškai netiesa. Vėliau Šanti pasiūlo drauge su juo aplankyti vieną jo mokytoją – dr. Košiką (Koshik), kuris yra paprastas vyras, vedęs ir turi vaikų, tačiau labai išmintingas ir apsišvietęs. Jis yra Krišnamurti, kuris nepalaino guru kulto, jų ritualų ir mantrų, mokinyš, ir aš nusprendžiau pas jį nueiti.

1972 M. GEGUŽĖS 23 D.

Šanti vis klausinėja, ko Babadžis mane moko. Man sunku tai paaiškinti: aš jam pasakoju apie mantrų giedojimą ir kėlimasi anksti rytą melstis. Bet staiga prisiminiau, kas nutiko vieną dieną Vrindavane. Buvo vėlyvas rytas, šventykla ištuštėjo, ir aš pamačiau, kad mes likome čia vieni, tik Babadžis ir aš. Iškart įpuoliau į paniką ir nepaprastai susinervinau. Tada Babadžis nelauktai pasikvietė mane atsisėsti šalia Jo ir mes tyliai sėdėjome. Aš suvokiau, kad mano protas yra labai aktyvus, pašėlęs, ir negalėjau priversti jo sustoti, netgi kai Babadžis liepė man kartoti „Om Namah Šivaja“. Pabandžiau, bet netgi mantrą kartoti man atrodė neįmanoma, nenatūralu. Bet staiga mano protas kelioms sekundėms sustojo, ir aš patyriau keistą ramybę; Babadžis man plačiai nusišypsojo ir atsis-tojo. Tą akimirką pajutau savyje tylą ir pilnatvę to, ko Babadžis mane mokė. Papasakojusi apie šį nutikimą Šanti, pamačiau, jog tai padarė jam išpūdį; jis man pasakė, kad šią tylos patirtį, tiesą sakant, bando perteikti kiekvienas mokytojas.

Nepaprastai karšta, mes viešbutyje praleidžiame beveik visą dieną, išeidami tik vakare. Pragyvenimas čia labai pigus, tad jaučiamės turtingi, einame vakarieniauti į skirtingus restoranus, važinėjame taksi, perkamės drabužius. Tačiau aš mokausi suprasti daugelį dalykų, pavyzdžiui, skurdą, kuris čia laikomas garbingu. Jis gerbiamas ir net vertinamas, nes yra arti paprastumo. Vakarų pasaulyje gyvenimas remiasi konkurencija, arogancija, egoizmu, ir varguoliams nėra vietos visuomenėje, kaip ir pasenusiems ar silpniems. O Indijoje visiems yra vietos, įskaitant mus, pamišusius keistuolius. Indija visada sugebėjo labai tolerantiškai priimti įvairias religijas ir tradicijas. Tiesa, kastų sistema čia vis dar gyvuoja, tačiau ji egzistuoja ir Vakaruose, tik paslėptai: turtingieji ir vargšai

visuomenėje užima visiškai skirtingas padėtis ir atlieka skirtingus vaidmenis. Indija yra atvira visiems, kaip didžioji motina, o ypač – dvasiniams piligrimams. Ji – tarsi vandenynas, į kurį įteka daugybė skirtingų civilizacijų upių. Žmogus čia jaučiasi toks laisvas, jog net skurdas gali būti jam gražus, spalvingas, džiugus ir bet koks keistas elgesys priimtinas.

SONEPATAS, 1972 M. GEGUŽĖS 24 D.

Su Šanti ir dideliu jo draugų būriu esu Sonepate. Čia atvykome susitikti su jo mokytoju dr. Košiku. Daktaras – labai mielas žmogus, pilnas meilės, palaimingai, kaip Buda, besišypsantis, išmintingas ir šiek tiek ironizuojantis. Jo šeimynykščiai mus pasitinka labai paprastai ir neapsakomai svetingai. Kaip ir visur kitur Indijoje, aš visuomet pastebiu, kad nesvarbu, kiek svečių būtų, visiems jiems rodomas didžiulis svetingumas; pasiūloma kur nors atsisėsti, ir jie gausiai vaišinami.

Didžiąją laiko dalį mes su daktaru sėdime tarsi medituodami, kartais pasikalbėdami, bet labai tyliai ir lėtai. Jis labai domisi manimi, mano tikslu būti Indijoje, toli nuo savo namų, ir pristato mane savo kaimynams. Su juo sėdėdama jaučiuosi labai rami; rodau jam Babadžio nuotraukas, pasakoju apie šventyklą ir savo patirtis joje. Šanti man yra sakęs, kad jis yra Krišnamurti mokinys ir netiki ritualų, mantrų ir panašių dalykų nauda, tiki tik savęs pažinimu ir savianalize, tačiau aš jaučiu iš jo didelę pagarbą. Jis kalba apie dvasinių potyrių svarbą gyvenime ir pasakoja pasiekęs tam tikrą suvokimą, kai kuriomis dienomis paprasčiausiai sėdėdamas po medžiu, stebėdamas savo protą, plačiai atmerktomis akimis, visiškai sąmoningai ieškodamas savo tikrosios prigimties.

Su juo kurį laiką pasėdėjus, atrodė, kad ir man pražydo tokia pat šypsena, kokia visą laiką švyti jo veide, ir mane užplūdo labai

rami energija. Doktoras vaišina mus indiškais saldumynais ir apipila meile bei švelnumu...

DELIS, 1972 M. GEGUŽĖS 26 D.

Prieš išvykstant su Pjero ir Klaudio į Rišikešą aplankyti didžiojo tibetiečių lamos, aš vėl sugrįžau į Delį. Manau, man būtų pravartu susipažinti ir su kitais mokytojais ir įvairiais jų mokymais, kad geriau suprasčiau Babadžį, ir, palyginusi, dar labiau įvertinčiau Jį ir Jo mokymą.

RIŠIKEŠAS, 1972 M. GEGUŽĖS 27 D.

Su Pjero, Klaudio ir dar keliais draugais atvykau į Rišikešą. Traukinyje miegojau su Rosa ant paties medinio suolo.

Rišikešas gražus, pilnas žalumos, Gangos vanduo skaidrus; upės pakrantės – platūs balto smėlio paplūdimiai. Apsistojame mažame, mango medžių apsuptame Svamio Prakaš Barti ašrame. Indijos žmonės, atrodo, labai džiaugiasi mūsų atvykimu, ir mes jiems aną vakarą suruošėme itališkas skanių ryžių su pomidorais vaišes.

Svamio akys plačios, ramios, tamsios ir šiltos. Jis žaidžia su mumis žaidimą: kiekvienam iš mūsų ilgai žiūri į akis, kad pamatytų, kas ilgiausiai gali žiūrėti nemirksėdamas, ir jis visada laimi. Jo akys primena ramaus ežero vandenį.

Anądien čia atvyko labai senas sadhu, ruda oda, aukštas ir liešas. Jo plaukai nepaprastai ilgi, viršugalvyje surišti į kuodą. Jis labai lėtai vaikšto avėdamas kažkokius keistus medinius sandalus ir retai kalba. Svamis mums paaiškino, kad šis sadhu vienerius metus išbuvo pasinėręs į samadhi, visą tą laiką sėdėdamas oloje, nieko nevalgydamas, netgi sustabdęs širdies plakimą ir sulaikęs

kvėpavimą. Ar tai įmanoma? Kas žino, ar tai tiesa, bet sadhu tikrai atrodo kaip būtybė iš kitos planetos; jis yra nepaprastai švelnus ir nuo visko atsisiejęs.

Kitą dieną Rosa sode praktikavo hatha jogos pozas, visiškai nuoga. Svamis susidrovėjo ir nejaukiai juokėsi, o senasis sadhu ją stebėjo visiškai abejingai. Žmonės čia nepaprastai malonūs, nuolat mums siūlo maisto, arbatos ir dažnai rūko hašišą. Dieną po mango medžiais mes dažnai apsipilame vandeniu, taip bandydami iškęsti nesibaigiantį karštį, o ryte einame maudytis Gangos upėje. Upė tikrai nuostabi, jos srovė stipri, vanduo tyras ir skaidrus.

Svamis mane moko indų abėcėlės ir kelių maldos giesmių. Aną dieną jis ant kaklo man užkabino *rudrakšos malą*, rožinį, suvertą iš Viešpačiui Šivai skirto medžio sėklų. Jis man pasakė esantis mano guru, bet aš nejaučiu, kad tai tiesa. Kol kas taip pat nesu įsitikinusi, ar ir Babadžis yra mano guru, tačiau nuolat mąstau apie Jį ir stebiuosi, kaip sunku atitraukti akis nuo Jo nuotraukos, kurią nešiojuosi. Jo pavidale glūdi ypatingas grožis, mano dar nematytas tyrumas, angeliškos būtybės energija.

Indijoje sadhu, asketai, labai gerbiami, nes yra paskyrę savo gyvenimą Dievui. Žmonės su jais sveikinas, duoda jiems maisto ir pakviečia pernakti savo namuose. Jie dažnai keliauja po šalį, atsisakę įprasto gyvenimo, praktikuodami askezę, pavyzdžiui, gyvena labai nedaug valgydami, mažai miega ir ilgai medituoja. Tikrieji sadhu yra laisvos dvasios žmonės, peržengę visas taisykles ir normas, nors ir laikosi vidinės drausmės. Jie net fiziškai atrodo kitaip nei kiti Indijos žmonės, turi gražų, stangrą kūną, dažnai augina labai ilgus plaukus ir turi ypatingas, šiltas ir intensyvias akis su ypatinga šviesa. Jie gyvena aukštame švaros lygyje, laikydamiesi specialių tyrumo taisyklių.

Tibetietiška iniciacija, Lama Sakja Trizinas

MASURIS, 1972 M. BIRŽELIO 1 D.

Vakar su Pjero ir Klaudio atkeliavau iš Rišikešo į aukštai kalnuose įsikūrusį Masurį. Mes apsistojome tibetietiškame kaime, svečių namuose „Laimingas slėnis“. Pjero ir Klaudio nori gauti iniciaciją iš Sakja Trizino, vieno iš keturių Didžiųjų Lamų, Sakjos dvasinės mokyklos vadovo, ir atsivedė mane drauge. Jie man pasakė, jog iniciacija yra labai rimtas reikalas ir kad aš turėčiau asmeniškai paprašyti Lamos leidimo gauti iniciaciją. Tuo tarpu mes visi apsistojame mažame tibetiečių svečių namų kambaryje, ir visi kartu miegame ant šiaudinių patiesalų.

Šioje vietovėje gyvena vien tibetiečiai; man jie atrodo nepaprastai gražūs. Mane žavi ir traukia jų mieli rytietiški veidai, aukšti skruostikauliai ir migdolo formos akys, kuriose visada spindi džiaugsmas. Vyrai dažniausiai augina labai ilgus plaukus, kurie supinti ir perrišti juostele; jie labai geraširdiški ir kai kurie iš jų netgi leidžia laiką megzdami. Arba jie nuolat meldžiasi, naudodami ilgus medinių karoliukų rožinius. Jie, skirtingai nei indai, neturi karšto temperamento, taip pat nekelia triukšmo ir nesikėsina į kitų privatumą. Jie tylūs, pagarbūs, visada besišypsantys; su jais jautiesi saugus. Mes lankomės jų mažuose restoranuose, nes jų

maistas mums, italams, yra artimas, lengvas, be aštrių prieskonių, makaronai ir daržovių sriuba tarytum naminiai, mamos paruošti. Jie taip pat ant garų verda *momo*, baltą, minkštą duoną ir nuolat geria pasūdytą arbatą su sviestu. Moterys ypač elegantiškos, vilki tradicines ilgas sukneles, dėvi senovinius sidabro, koralų ir turkio papuošalus. Vieną kartą mes nuėjome pavalgyti į prašmatnų vakarietiško stiliaus restoraną, bet man labiau patinka maži, paprasti tibetietiški restoranai, kuriuose kvepia maloniu daržovių aromatu. Tolumoje matosi snieguotos Himalajų viršukalnės, tyrai baltos ir didingos.

1972 M. BIRŽELIO 3 D.

Šiandien mes apsilankėme pas Jo Šventenybę Sakja Triziną, kuris gyvena tibetiečių vienuolyne, įsikūrusiame pusiaukelėje iki Dehraduno. Kiekvienam iš mūsų buvo leista kelias minutes pasikalbėti su juo asmeniškai. Aš labai droviuosi, ypač todėl, kad beveik nemoku kalbėti angliškai. Jis man įsirežė atmintin kaip jaunas vyras, gana apkūnus, motiniško būdo, dideliu, rausvu veidu ir ilgais, surištais ties sprandu plaukais; įsivėręs didelius turkio auskarus. Jis simbolizuoja tobulą vyriškos ir moteriškos energijos integraciją viename žmogaus kūne; jo akys žalsvos, labai aiškios, draugiškos ir ramios. Aš jam nusilenkiau, ir jis lengvai uždėjo ranką man ant galvos; jo rankos – mažos ir dailios. Jis švelniai nusišypsojo, taip padrąsindamas mane, ir ištare itališką žodį „Dio“ – Dievas. Pasijutau saugi ir atsipalaidavusi.

Tada jis man papasakojo apie Mario, pirmąjį italą, kuris prieš kelerius metus išdrįso čia atvykti ir mokėsi pas tibetiečių mokytojus. Jis paklausė, ar norėčiau praktikuoti Dharma, eiti budizmo keliu, bet aš atsakiau, kad mane turbūt labiau traukia hinduizmas. Jis linktelėjo. Vis dėlto jo paklausiau, ar galėčiau kitą dieną

drauge su Pjero ir Klaudio gauti budistinę iniciaciją, ir jis atsakė, kad mielai suteiks man leidimą. Pasijutau labai laiminga ir išėjau pakylėta, rami.

MASURIS, 1972 M. BIRŽELIO 4 D.

Šiandien mus inicijavo didis Tibeto lama, Sakja Trizino mokytojas. Pjero ir Klaudio man pasakė, jog tai didžiulė garbė ir palaiminimas. Tiesą sakant, suprantu, kad man vienas po kito nutinka daug ypatingų dalykų, tarsi ši kelionė turėtų kažkokį nematomą vedlį.

Mes buvome vieninteliai iniciacijoje dalyvavę vakariečiai kartu su daugybe Tibeto vienuolių, vilkinčių geltonus ir tamsiai raudonus rūbus. Ceremonija vyko visą dieną, aštuonias valandas, ir man buvo bemaž nepakeliama kantriai sėdėti ant grindų sukryžiuotomis kojomis, jaučiant jose stiprų skausmą, nesuprasti kalbos ir įvairių ritualų prasmės. Varpelių skambėjimo garsas ir smilkalų kvapas mane tiesiog užliejo. Tibetiečiai dainuoja ypač unikalčiai, žemu, aidinčiu balsu, labai harmoningai.

Kulminacinis iniciacijos momentas, kai lama ant kiekvieno žmogaus kaklo užrišo ilgą raudonos spalvos raištelį, tarsi užtvirtindamas ritualą, man paliko ilgalaikį įspūdį. Jis nusišypsojo man senovine, išmintinga šypsena, lyg būtų visada mane pažinojęs draugas. Iš salės aš išėjau kupina naujos jėgos: įvyko kažkas neįprasta; poveikį sunku apibūdinti. Mums buvo nurodyta penkiolika dienų medituoti ir praktikuoti mokymą, ir pasakyta, kad mes, jei prireiktų, visuomet galime ateiti pas Lamą Sakja Triziną, pasikalbėti su juo ir paprašyti išsamesnių paaiškinimų. Jaučiausi pagerbta. Nuo šiandien mes visi trys turime būti atskirai kiekvienas savo kambarėliuose. Meditacija gana sudėtinga: turime vizualizuoti Budą, pasipuošusį tam tikrais simboliais, ir vis kartoti labai ilgą mantrą naudodamiesi *mala*, rožiniu.

1972 M. BIRŽELIO 6 D.

Labiausiai sunku – taisyklingai sėdėti, ir Klaudio mane moko, kaip sėdėti tiesia nugara, taisyklingai sukryžiavus kojas, kad jos nesijaustų kaip paralyžiuotos. Vakariečiai yra įpratę visą laiką sėdėti ant kėdžių ir sofų, nesėdi ant grindų, o tai apkrauna visus mūsų raumenis. Indai nepaprastai elastingi, jų sąnariai lankstūs. Ir vyrai, ir moterys yra įpratę gyventi glaudžiai kontaktuojant su žeme – tupėti, vaikščioti basomis, valgyti rankomis, miegoti ant grindų, gaminti valgį ir šluoti grindis pritūpus. Kita didelė problema – sutramdyti savo proto aktyvumą, ir aš beviltiškai stengiuosi tai padaryti.

Mes apsilankėme pas Lamą gauti patarimų, ir aš jo paklausiau, kodėl Buda visada sėdi ant lotoso žiedo. Jis atsakė, kad lotosas yra mūsų sielos simbolis: kaip lotosas, augantis stovinčiame, dumbliuotame vandenyje, iškleidžia nuostabų žiedą, taip ir mūsų siela gali atsiverti šviesai ir žinioms, išsiskleisdama anapus tamsos ir nežinios.

DELIS, 1972M. BIRŽELIO 20 D.

Mes vėl esame Delyje ir vėl susitikome su visais savo draugais. Išties keista, kaip dažnai mes susitinkame, tarsi mūsų susitikimus lemtų kažkokios telepatinės žinutės. Netrukus mes grįšime į Masurį gauti dar vieną iniciaciją, bet aš vėl pradėjau galvoti apie Babadžį. Dėl Jo man kyla dilema, nes Jis beveik nekalba, nemoko meditacijos ir neaiškina žodžiais jokių kitų mokymų. Atrodo, kad Jis nieko neveikia, tačiau Jį gaubia nepaaiškinama magija. Kaskart, kai žiūriu į Jo nuotrauką, aš regiu ryškią šviesą: galbūt tai haliucinacija – kas žino?

1972 M. BIRŽELIO 21 D.

Man pakilo aukšta temperatūra, tad negaliu keliauti su Pjero ir Klaudio. Paskutinę minutę prieš jiems išvykstant Klaudio man padavė mažą Šivos, jogos dievybės, galbūt paties Babadžio, atvaizdą. Gal aš esu kviečiama? Imu galvoti, kad vėl keliausiu į Vrindavaną ir susitiksiu su Juo.

VRINDAVANAS, 1972 M. BIRŽELIO 27 D.

Grįžau pas Babadžį apimta stiprių jausmų. Jis pasikvietė mane pasikalbėti prie šventyklos durų, palietė mano apyrankes ir paklausė, kodėl aš dėviu visus šiuos papuošalus. Pažvelgęs į „Om“ ženklą, ištatuiruotą man ant rankos, Jis angliškai pasakė: „Visa jėga“. Vakarė Jis man liepė šokti šventykloje priešais ten susirinkusius Indijos žmones, ir šypsodamasis jiems kalbėjo, kad aš esu hipė.

DELIS, 1972 M. BIRŽELIO 30 D.

Nežinau kodėl, bet turėjau sugrįžti į Delį. Esu per daug nerami, ir gyvenimas šventykloje man per sunkus, aš nesu pasirengusi disciplinai. Pasiilgau savo draugų, laisvės ir komforto, kuriuos čia turiu.

Meilės istorija

DELIS, 1972 M. LIEPOS 5 D.

Atėjusi į viešbutį, iškart sutikau jaunąjį amerikietį Sitaramą, kurį teko sutikti Almoroje su Šanti. Aš paprašiau jo man padėti, nes čia aplink nebuvo kitų žmonių, o aš pati Delyje jaučiausi pasimetusi, ypač todėl, kad menkai mokėjau anglų kalbą. Įvyko kažkas beprotiška, nežinau, kaip, bet taip nutiko: pavartoję LSD, mes patyrėme meilės nuotyki. Nežinau, ar mūsų santykiai bus sėkmingi, bet mes ketiname nukeliauti į kalnus, susirasti ten namą ir kurį laiką pagyventi kartu.

SIMLA, 1972 M. LIEPOS 7 D.

Esame Simloje, aukštai kalnuose, jau prasidėjo liūčių sezonas, ir visą dieną lyja. Mes visur vaikščiojome basi, nešdamiesi didelį skėtį, ieškodami namo, kuriame galėtume praleisti lietaus sezoną, o dabar radome miške mielą vietą su upe ir nedideliu ežeru netoliese.

1972 M. LIEPOS 10 D.

Jau kelias dienas gyvename savo naujuose namuose; švarinamės, gaminame valgi, medituojame, maudomės ir plaukiojame upėje. Sitaramas keliaudamas nešiojasi mažą lagaminą, kuriame slypi

visa šventykla su daugelio Indijos dievybių atvaizdais. Jis buvo sutikęs daugelį guru ir daug ko išmoko, o dabar mane moko anglų kalbos. Mums gera būti kartu, bet aš negaliu pamiršti ir Babadžio.

VRINDAVANAS, 1972M. LIEPOS 22D.

Štai aš ir vėl Vrindavane, klupiu prie Babadžio kojų. Šį kartą Jis kalbasi su manimi labai rimtai ir sako, kad aš negaliu vėl išvykti be Jo leidimo. Aš protestuoju, rodau Jam Sitaramo nuotrauką ir pasakoju apie mūsų namus, tačiau Babadžis sako, kad jis nėra man skirtas vyras ir kad tie namai nėra mano namai. Dar Jis sako, kad vėliau galėsiu gyventi tik Haidakhane arba Almorėje; čia bus mano namai. Jo kalbos mane stipriai paveikia, ir aš apie tai galvoju beveik visą naktį. Nusprendžiau pabandyti paklusti Babadžiui, bet pirmiausia turiu nukakti atgal į Simlą pasiimti savo bagažą, tačiau daviau pažadą sugrįžti.

SIMLA, 1972 M. LIEPOS 25 D.

Kad ir kaip keista, bet kad tarp mūsų su Sitaramu, regis, nieko nebevyksta, o prisiminimai apie Babadžį man tapo savotiška manija. Prieš iškeliaujant iš Vrindavano, Babadžis man padovanojo savo pieštą paveikslą, kuriame atvaizdavo Haidakhano šventyklą; paveikslas paprastas, naivus, žavus, ir aš vis į jį žiūriu.

Surįžimas pas Babadžį

VRINDAVANAS, 1972 M. LIEPOS 29 D.

Grižau į Vrindavaną nežinodama, kad šiandien yra Guru Purnima, pilnatis, visoje Indijoje švenčiama guru garbei. Šį vakarą Babadžis man visą laiką liepė šokti didžiojoje šventykloje, kur mes ta proga atėjome. Kaskart pažvelgusi į Jį, pamatydavau Jį nutviekstą spindinčios, ryškios šviesos. Su manimi šoko jaunas danas, bandydamas mane sugauti, bet aš vis nuo jo išsisukdavau; jaučiuosi lengva, laisva.

Nusilenkusi Babadžiui į kojas, pajutau, kad Jis iš tikrųjų yra vienintelis mano guru, ir kad bergždžia būtų toliau klaidžioti ieškant kažko kito.

AMBADŽI, 1972 M. RUGPJŪČIO 4 D.

Babadžis, aš ir daugelis Jam atsidavusių indų atkeliavome į Ambadžį Gudžarato valstijoje, norėdami aplankyti senovinę garsią šventyklą, skirtą Dieviškajai Motinai Ambai. Tai nuostabi vieta; viduje susirinko didžiulė minia – šimtai žmonių, stovinčių eilėje ir kantriai laukiančių, kada galės nusilenkti Babadžiui. Mes valandų valandas sėdime dainuodami ir žiūrėdami į Jį. Aš klausiu savęs, kodėl mes taip darome, kodėl mes visą laiką Jį stebime, o Jis tik sėdi ir žvelgia į mus. Čia egzistuoja keista, magnetinė trauka, kurią sunku

apibūdinti, ir Jo akivaizdoje vyksta daug dalykų manyje, tarsi Jis būtų galingas mūsų kolektyvinės energijos katalizatorius. Viskas byloja apie Jo darną ir tobulumą: Jo gestai, Jo judesiai ir Jo pavidalas yra nepaprastai patrauklūs. Jie perkelia protą į kitą matmenį, į ramybės ir vidinio sąmoningumo būseną.

Indai čia garbina Jį kaip Dievą, apsieiškusį žemėje, ir lenkiasi Jam išsitiesdami ant grindų, aukodami savo sielą, savo nuolankumą, maldas ir viltis. Aš norėčiau būti panaši į juos, ne tokia intelektualiai, turėti daugiau paprastumo ir tyrumo. Kaskart, kai Jam nusilenkiu, mano prote kyla chaosas, absurdiškų ir prieštaringų, kartais niršių ir nemalonių, minčių maišasis. Jo akivaizdoje aš jaučiuosi kalta ir labai norėčiau būti rami.

1972 M. RUGPJŪČIO 10 D.

Šiandien su Babadžiu keliavome į Kotešvarą, senovinę šventyklą džiunglėse. Šis pastatas – balto marmuro, iš kurio iškaltos ir visos nišos bei statulos. Babadžis čia apsistoja mažame požeminiame kambaryje. Vakare aš šoku šimtų žmonių akivaizdoje. Dauguma jų ateina čionai iš netolimų kaimų ir gyvena, iš esmės egzistuoja, labai paprastai. Jie žiūri į mane, į šį svečią iš Vakarų, baltaodę nepažįstamąją, tarsi į stebuklingą būtybę. Jie buriasi aplinkui, liečia mane, lankstosi man iki žemės: aš turiu būti labai atsargi ir atidžiai stebėti savąjį ego.

DATHA, 1972 M. RUGPJŪČIO 20 D.

Šiandien mes persikėlėme į Maharadžų rūmus, tikrą tvirtovę su daugybe prašmatnių kambarių, papuoštų tigro kailiais. Čionykščių moterų gyvenimas man padarė didelį įspūdį: jos gyvena atsikirai, niekada neišeina už rūmų sienų ir nemato kitų vyrų – tik

savo šeimos narius. Jos visą dieną sėdi drauge, šnekučiuojasi arba užsiima savo mažais reikalais; tai primena viduramžius. Su Babadžiu čia elgiamasi kaip su didžiu karaliumi, ir aš staiga pamatau, kad Jis taip ir elgiasi, sėdėdamas prašmatniame soste, apsilvilkęs karališkus drabužius, nutaisęs karališką veido išraišką.

VRINDAVANAS, 1972 M. RUGPJŪČIO 25 D.

Grįžome į Vrindavaną, ir mane aplankė policija, išsiaiškinusi, kad aš gyvenu be vizos; jos galiojimo laikas jau seniai pasibaigęs. Iš tiesų, aš visai dėl to nesirūpinau, vadovavausi savo impulsyvia anarchistine prigimtimi, iš principo norėjau čia būti neturėdama būtinų dokumentų, taip išreikšdama savąjį laisvės jausmą. Bet dabar turiu bėdų, ir policininkai man pasakė, kad per tris dienas aš turiu palikti Indiją.

Tuoj pat bėgu pas Babadžį, kuris manęs klausia, ką aš noriu daryti, ir ar nenorėčiau nukeliauti į Nepalą. Sutinku, nes noriu ten sutikti Tibeto Lamas, o Jis šypsodamasis manęs klausia, ar aš žinau kokias nors tibetietiškas mantras. Jis dar pasakė, kad, jei noriu, galiu užduoti Jam klausimą, todėl klausiu, ar aš turėčiau grįžti į Italiją, ar likti Indijoje. Babadžis švelniai atsakė: „Tu visą gyvenimą liksi Indijoje prie Mano kojų.“ Aš dar paklausiau, ar Jis galėtų pamatyti mano ankstesnius gyvenimus. Jis atsakė, kad ankstesniame gyvenime aš buvau indė, gyvenusi Almoroje su šeima ir vaikais, o dar anksčiau – Tibeto karalienė, atsidavusi Viešpačiui Šivai. Jis liepė nesijaudinti, nes esu Jo palaiminta ir sugrįšiu pas Jį į Indiją.

Kelionė į Nepalą

KATMANDU, 1972 M. RUGSĖJO 5 D.

Į Nepalą aš atvykau lydimas malonaus amerikiečio, kurį retkarčiais sutikdavau Delyje. Tikrai jaučiu, tarsi leisčiausi dabar į didžiulį nuotykių, ypač dėl to, kad beveik nebeturiu pinigų. Mes radome kambarį dideliam name už Katmandu, vadinamame „Baltuoju namu“, kuriame daugiausia apsistoja amerikiečiai, jau ilgai gyvenantys Nepale.

Tai graži, švari vieta su mielu sodu. Kaimelis vadinamas Svajambhu, kuriame daugiausia –tibetiečių, gyvenančių mažuose nameliuose ir vadovaujančių restoranėliams. Ant kalno stovi ir induistų, ir budistų šventyklos, kuriose žmonės džiugiai drauge meldžiasi. Dieną ir naktį čia galima girdėti įvairių varpų skambesį ir religinių giesmių garsus. Dega žibintai ir žvakės, jaučiamas smilkalų kvapas, o beždžionių būriai laipioja ir šokinėja iš vienos šventyklos į kitą. Norint pasiekti kalvos viršūnę, reikia užlipti šimtais balto akmens laiptelių, tarsi atliekant ilgą piligriminę kelionę, paskui galima pagarbiai apeiti visas šventoves. Aš vis lankstausi daugeliui praeities, dabarties ir ateities dievybių ir Budų.

1972 M. RUGSĖJO 15 D.

Tai, ką matau Nepale, mane žavi. Sutinku daug įdomių žmonių, ypač amerikiečių, kurie, atrodo, jau įpratę gyventi čia, Rytuose. Jie

bendrauja su įvairiais indų ir tibetiečių mokytojais ir vadovaujasi gautais pamokymais. Visi jie turtingi, gyvena patogiai, užsidirba prekiaudami tibetietiškais kilimais arba meno kūriniais ir, regis, gana lengvai čia viską tvarko. Jie – pasiturintys hipiai; kai kurie jau daugelį metų čia prabangiai gyvena.

Kartais amerikiečiai „Baltajame name“ rengia didelius vakarėlius, kuriuose apsilanko visi vakariečiai, gyvenantys Katmandu mieste. Rūkoma daug hašišo, vartojama ir LSD. Atmosfera čia šiek tiek nereali, bet ir labai mistinė. Kai kurie žmonės mane traukia, yra gražūs, stiprūs, ir aš jais žaviuosi. Šalia jų jaučiuosi kaip mažas vaikas, naujokas, nesubrendęs, žmogus, neturintis daug patirties, bet vis dėl jį mane maloniai priima.

Dieną valgau šalia esančiuose tibetietiškuose restoranėliuose, pigiuose ir patogiuose; žmonės čia švelnūs ir draugiški, jaučiuosi su jais kaip namie. Be to, atradau didelę italų koloniją. Tai draugų draugai, bet jie visiškai skiriasi nuo amerikiečių; tarp jų daugiausia pamišėlių, neturinčių pinigų, ir kai kurie vartoja stiprius narkotikus.

1972 M. RUGSĖJO 20 D.

Dalyvauju daugybėje įvairių veiklų ir pirmą kartą gyvenime jaučiuosi ištis laisva, įvykių centre, audros sūkuryje, galinti eksperimentuoti su kuo tik noriu.

Ryte aš atsibundu anksti, atsižvelgdama į Babadžio mokymą, ir auštant daugybe laiptelių lipu į šventyklas ant kalno. Iš čia Katmandu atrodo nepaprastai gražus, apgaubtas rausvos miglos, vis dar miegantis. Vėliau susitinku su draugais papusryčiauti nedidelėje vietinėje kavinėje, paskui einu ilgai pasivaikščioti po miestą.

Katmandu yra stebuklinga vieta, Nepalo sostinė, senovinės civilizacijos vartai, miestas, esantis netoli Indijos ir Tibeto sienos.

Nepaliečiai yra rami tauta, visada besišypsantys, spalvingi. Šiame mieste hinduistai ir budistai taikiai gyvena ir drauge garbina Dievą. Aš aplankau visas šventyklas, einu visur, vėl ir vėl vaikščiodama visomis turgaus gatvelėmis, pilnomis parduodamų daiktų. Noriu atrasti viską, ką tik galiu. Vienoje iš daugelio nebrangių kavinių mieste valgau pietus, bet vakare dažniausiai lieku namuose su savo naujaisiais draugais amerikiečiais, bandydama sužinoti daugiau apie jų kultūrą. Tiesa sakant, jie yra šiek tiek snobai ir per daug pasitikintys savimi, tačiau jie buvo pirmieji vakariečiai, atradę dvasinį Rytų potencialą, ir ne tik susirado įvairių guru, bet ir sumanė išradingų, pelningų verslo būdų; jie man atrodo taip, lyg žinotų jau viską.

Kartais vakare einame šokti į diskoteką „Grybų rožė“. Tai Rytų ir Vakarų mišinys, kur galima išgirsti tiek „Rolling Stones“ muziką, tiek Tibeto ragų garsus. Tai tarsi labai įvairių filmų žiūrėjimas. Aš pašėlusiai šoku, rūkau žolę ir jaučiu didžiulę laisvę.

1972 M. RUGSĖJO 25 D.

Aną vakarą aš per daug prisirūkiau, jaučiausi siaubingai blogai ir vos nenualpau. Turiu būti atsargi, kad neperdozuočiau, kad netapčiau visiškai išsibarsčiusi. Buvau Indijos ambasadoje prašyti naujos vizos, tačiau šiuo metu jie neketina man jos išduoti. Norėdami gauti daugiau informacijos, jie parašė į Delį, Vidaus reikalų ministerijai.

Abdula, jaunas Maroko aktorius, nori su manimi pasimylėti, bet man jis nepatinka. Veikiau mane gąsdina. Jis neduoda man ramybės, visada vilki juodus drabužius ir spokso didžiulėmis tamsiomis akimis. Tam tikra prasme jis patrauklus, turi šokėjo talentą, juda kaip katė, vingrus, užburiantis kaip magas, šokantis su gyvate.

Aną vakarą aš susižavėjusi stebėjau jo šokius, bet nenoriu turėti su juo lytinių santykių. Dažnai žiūriu į virš savo lovos pakabintą

Babadžio nuotrauką. Jis atrodo baltas, tyras, švytintis ir, manau, norėčiau tapti tokia pat skaisti kaip Jis, brahmačaris. Lytiniai santykiai šiuo metu man labai atsibodę.

1972 M. SPALIO 2 D.

Visai nebeturiu pinigų, ir tai man yra nauja patirtis. Anksčiau dažnai klausdavau savęs – kur vakariečiai randa drąsos keliauti be pinigų. Žavėjausi jų drąsa visiškai pasikliauti atsitiktinumu, o dabar atėjo mano eilė. Žinau, jog tai yra mano tikėjimo einant pasirinktu keliu išbandymas ir kad neturėčiau bijoti ar pasiduoti. Prašyti tėvų atsiųsti pinigų neatrodo teisinga, ypač todėl, kad jie visiškai nepriitaria mano gyvenimo būdai, bet ir šiaip, manau, nederėtų užkrauti jiems šios naštos.

Šiandien mano kišenėje nebeliko nė cento net maistui nupirkti. Autobusu važiauvau be bilieto, atsitiktinai sutiktas jaunuolis pavaišino mane priešpiečiais; be to, man jau atėjo laikas mokėti už kambario nuomą. Šį vakarą pasiskolinau šiek tiek pinigų iš savo draugo italo.

1972 M. SPALIO 25 D.

Aš jau pragyvenau didelę dalį savo gyvenimo bergždžiai klaidžiodama, sukdamasi ratu, rūkydama ir be galo daug kalbėdama. Tai man jau visiškai nusibodo.

Kai vakar vakare grįžau namo, išvarginta sunkios dienos, savo kambarielyje pamačiau šviesą: mano brangus draugas Pjero sėdėjo ant mano lovos, nuskusta galva ir švytinčiomis akimis. Jis man pasakė, kad nori tapti budistų vienuoliu. Paprašiau, kad jis ir mane vežtųsi, tolyn nuo šio miesto, susitikti su tibetiečių lamomis. Aš esu labai nusivylusi ir pavargusi nuo tokio gyvenimo.

Lama Tubtenas Ješe

KOPANAS, 1972 M. LAPKRIČIO 2 D.

Mes su Pjero atkeliavome į Kopaną susitikti su Lama Ješe, Pjero ir Klaudio guru. Kelias į vienuolyną nepaprastai gražus, ryžių lauku vingiuojantis per žalias Nepalo kalvas.

Kai įėjau į kambarėlį, kuriame sėdėjo Lama Ješe, aš pamaniau išvydusi gyvą Budą, linksmą, švytintį, iš kiekvienos savo odos poros skleidžiantį meilę ir išmintį. Mus pamatęs, jis garsiai nusijuokė ir, jo širdžiai skleidžiant šį kosminį juoką, pasakė: „Italai... Šito man per daug.“ Aš atsisėdau priešais jį ir taip pat pradėjau juoktis, nevaldomai, nežinodama kodėl, tiesiog jaučiausi susijungusi su šia nuostabia energija ir džiaugsmu, su šia besijuokiančia sąmone. Tai prisiminimas, senas žinojimas, jog viskas yra tarpusavyje susiję, kad visi mes esame viena sąmonė.

1972 M. LAPKRIČIO 10 D.

Aš nusprendžiau gyventi Kopane neribotą laiką Pjero draugo Massimo namuose.

Kai pirmą kartą kalbėjau su Lama Ješe, jis man pasakė: „Čia rasite Dharma ir ramybę, o Katmandu per daug sumaišties.“ Tai tiesa. Vos pagalvojusi apie tą sumaištį, jaučiu šleikštulį. Man nusi-bodo hipiai, marihuanos rūkymas, sukimasis bergždžiu ratu, seksualiniai žaidimai.

Aš neturiu pinigų, bet galėsiu jų pasiskolinti iš Pjero, o vėliau turėčiau gauti iš Italijos. Mes su Pjero persikėlėme į savo naujus namus, ir aš pradėdau naują kasdienybę; drauge medituojame, gaminamės maistą ir skalbiamės drabužius. Tai primena Indijos ašramo kasdienybę: pabundame ketvirtą valandą ryto, o penktą einame į jaunesniojo Lamos Sapos kambarį, norėdami duoti penkis kasdienius įžadus. Tai penkios taisyklės, kurios sudaro Tibeto Dharmos pagrindą: nežudyti, nevogti, nemeluoti, nevartoti svai galų ir neturėti lytinių santykių už santuokos ribų. Mes su Pjero gyvename kartu, kaip brolis ir sesuo, nors mane labai traukia jis ir jo ryškus švytėjimas.

1972 M. GRUODŽIO 26 D.

Pjero nusprendė keliauti į Indiją, į Dharamsalą, ir tapti vienuoliu, o aš nutariau tris mėnesius dalyvauti meditaciniame atsiskyrimo Kopane. Vakar mes atėjome į kalėdinį vakarėlį „Baltajame name“ Katmandu, bet galiausiai abu pajutome – pakaks taip gyventi. Aš suvokiau, kad mano hipiškas gyvenimas baigėsi, nebeteko prasmės. Šis suvokimas panašus į tą, kuris prieš kelis mėnesius mane įtikino palikti Milaną; tai tarsiėjimas keliu, kuris niekur neveda. Sudedamosios dalys visuomet vienodos: muzika, rūkymas, pokalbiai, seksas, mistinės fantazijos, proto žaidimai; visa tai išseikvoja labai daug laiko ir energijos.

Tokiame gyvenime trūksta ramybės, nes protas visada būna sutrikęs ir išsiblaškęs, gyvenimas niūrus, pilnas dūmų ir aptemdytas fantazijų. Aš ilgiuosi šviesos ir žinių. Vis dėlto atrodo, kad dauguma pasaulio žmonių nenori šviesos, mieliau renkasi tamsos saugumą, nes šviesa reikalauja, kad būtume drąsūs ir pasinertume į virsmo liepsną, paaukodami visą save.

1973 M. SAUSIO 20 D.

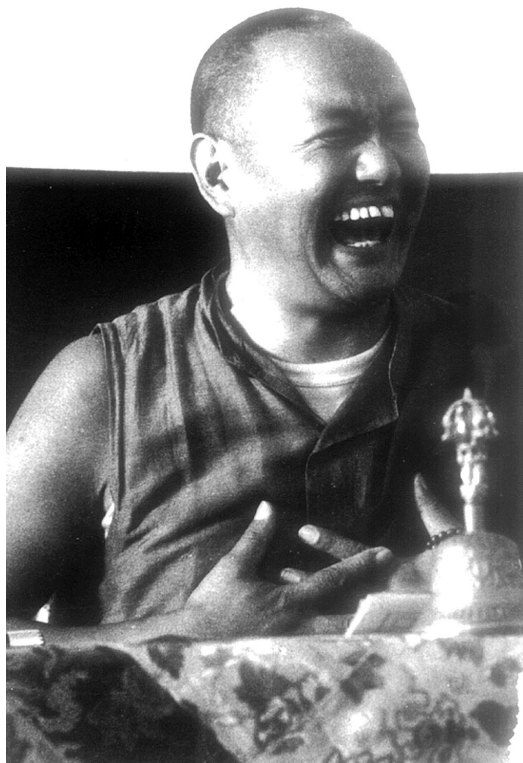
Pradėjusi meditacinį atsiskyrimą, aš jau beveik mėnesį kambaryje gyvenu viena. Man tai nuostabi patirtis. Kambarys toks mažas, jog čia užtenka vietos tik sėdėti arba gulėti ant miegmaišio. Mane išleidžia tik ryte, kad galėčiau nueiti į vonios kambarį. Net maistas man patiekiamas pro skylę duryse. Aš išgyvenu netikėtus potyrius. Dieną ir naktį kartojant mantrą, mano protas pasineria į būseną, primenančią transą, o mano kūną persmelkia elektros srovė, kurią jaučiu ypač kaktoje ir viršugalvyje. Po dviejų ar trijų šios praktikos valandų mane visą pripildo ramybė, o protas panyra į tylą. Regiu ryškia, baltą šviesą savyje ir aplink savo kūną, o kartais visą kambarį užlieja ryškus švytėjimas. Kartais, jei išeinu į lauką, aš vargiai galiu vaikščioti, jaučiuosi taip, lyg skrisčiau nešama galingos energijos, kojos vos liečia žemę.

Kai žiūriu pro mažytį savo kambario langą, mane užlieja toluomoje matomų snieguotų Himalajų viršukalnių grožis ir ryškios gėlių spalvos.

1973 M. SAUSIO 22 D.

Šiandien aš parašiau poetinę dainą Babadžiui ir Lamai Ješė kartu. Manau, kad tai dvi tos pačios unikalios Esmės formos, kurių viena yra indiška, o kita – tibetietiška. Jie abu yra archetipinio Didžiojo Mokytojo, Didžiosios Dieviškosios Išminties ir Dieviškosios Energijos simboliai, inkaras, į kurį galiu įsikibti pajutusi šiek tiek baimės.

Lama Ješė išventino mane į Tibeto budizmo priesakus ir davė man tibetietišką vardą: Ješė Vangmo – „Išminties galiūnė“. Tai man užuomina, jog turiu gyventi dorą, drausmingą gyvenimą, visiškai kitokį nei hipių gyvenimas, kuris man jau baigtas.

Lama Tubtenas Ješė

Kartais man sunku priimti primastos religijos idėją, nes aš vis dar neigiamai žiūriu į savo katalikišką auklėjimą, visada noriu prieštarauti, turėti savo kelią. Tačiau dabartinė situacija atrodo kitokia ir suprantu, kad aš pasiekiau tašką, kuriame turiu kardinaliai pakeisti savo gyvenimą; netgi galvoju tapti budistų vienuole. Dabar aš matau šio pasaulio nepastovumą ir santykinius trūkumus ir trokštu rasti dievišką tobulumą ir tiesą kažkur kitame tikrovės lygmenyje: „kitame krante“, kaip sako tibetiečiai, – kitokios sąmonės krante.

1973 M. KOVO 15 D.

Tai trečiasis mano atsiskyrimo mėnuo ir aš apturėjau itin intensyvių meditacinių potyrių. Ant savo altoriaus šalia vieno iš Budų aš visada laikau Babadžio nuotrauką su Jo šypsena, panašia į Kristaus, kupina atjautos ir švelnumo; labai laikiu, kada vėl galėsiu Jį pamatyti. Atsiskyrimo patirtys man padėjo aiškiau suprasti Jį ir Jo mokymą, dalykus, kuriems anksčiau nebuvo imli. Jaučiu, kad dabar man įmanoma atsisakyti daugybės pasaulietinių norų, prisirišimų ir eiti dvasiniu keliu. Aš nusikirpau plaukus ir vilkiu tokios pat spalvos tibetietišką suknelę, kokią vilki budistų vienuolės.

1973 M. KOVO 25 D.

Atsiskyrimas beveik baigtas ir aš kalbėjau su Lama Ješe apie savo meditacinius potyrius. Jis pranešė esąs labai patenkintas mano praktika ir pasakė, kad aš paragavau samadhi, transcendentinės sąmonės būsenos, kai protas tampa tuščias, ramus ir gali suvokti kitą matmenį. Meditacijų metu manyje tikrai įvyko kažkas kardinaliai kitokio, todėl dabar į laiką, praleistą su Babadžiu, aš žvelgiu iš kito požiūrio taško. Dabar suprantu vargo, sunkumų, kuriuos patyriau būdama su Juo, tikslą, kodėl viena mano dalis maištavo ir norėjo pabėgti. Babadžis mane mokė atsiriboti nuo fizinių patogumų, ketindamas mano sąmonę pakylėti į dvasinį lygmenį.

Dabar man atrodo, jog tai, ką kažkada laikiau realybe, iš tikrųjų labiau panašu į filmą, kuris į mano protą projektuojamas taip, lyg būtų ekranas, iliuzija, sapnas. Mūsų protas primena veidrodį, tobulą, jeigu jis tik nebūtų padengtas iliuzijų dulkėmis, tačiau, nuvalius dulkes, lieka aiškus atspindys, ir mes galime pamatyti tikrovę tokią, kokia ji yra. Mūsų gebėjimui aiškiai matyti kliudo ir mus apakina prisirišimas prie fizinių ir materialių formų pa-

saulio, ego ir troškimų. O medituojantis protas gali atgauti savo pirmąją tyrumą, sugrįžti į tuštumos būseną, kurioje nėra nereikalingų minčių, fantazijų ir projekcijų. Tai praktikuoti sunku, nes įprastas kasdienis protas nenori mirti, maištauja, yra nuolat neramus; jam visada patinka būti aktyviam, mąstyti, įsivaizduoti, norėti, trokšti...

Dabar aš trokštu tiesos, kurios visada ieškojau, ilgėjausi net būdama jauna ir siekiau netgi tuomet, kai mano gyvenimas buvo kupinas painiavos ir sunkumų. Guru yra tas, kuris padeda mums atsikratyti iliuzijų, nes be jo mes taip į jas įsiveliame, kad esame akli. Sanskrito kalboje guru reiškia „tas, kuris teikia šviesą“.

Tibetietiški mokymai man yra labai brangūs, svarbi mano tobulėjimo mokykla. Aš netgi jaučiu, kad pats Babadžis, tikriausiai, mane čia atsiuntė kažko išmokyti, mane parengti. Jo metodas, netelpantis žodžių rėmuose, pagrįstas tik širdimi, anksčiau negalėjo patenkinti mano vakarietiško proto, kuris įpratęs nuolat galvoti ir reikalauti paaiškinimų.

1973 M. BALANDŽIO 2 D.

Baigiantis atsiskyrimui aš nusprendžiau praeiti meditacijos kursą, kurį vedė Lama Zopa. Kopanas yra pilnas žmonių iš visų pasaulio kampelių; jų daugiau nei šimtas. Tai antrasis mano dalyvavimo budizmo Dharmos kursuose laikotarpis. Kartais dalyvauja ir Lama Ješė; pasako keletą nuostabių savo kalbų. Visa tai labai įdomu, bet kartais ir sunku, nes visą dieną turime sėdėti ir klausytis, o tai reikalauja didžiulės kantrybės. Lama Zopa tiksliai ir moksliškai mums aiškina proto veikimo būdą su visais jo triukais, taip pat aiškiai apibūdina, kas yra karma, Dharma. Be to, mes nustatytu laiku drauge su juo medituojame, o ir vėliau mūsų laikas būna labai vertingas: mes galime drauge padiskutuoti ir aptarti įvairius dalykus.

Tikriausiai, pirmąsyk radau tiesą, kuria galiu pasitikėti, mano protas gavo dvasinio maisto ir pagaliau pasiekė šiek tiek aiškumo.

Lama sako: rasti Dharma reiškia rasti Kelią. O guru radimas primena didžiulio lobio radimą. Dvasinis mokytojas gali mus vesti sunkiai einamu keliu, kartais okultiniu, paslaptingu, atsiskleidžiančiu didvyrams ir didvyriams, pasirengusiems visko atsisakyti dėl jos, Šviesos. Mokytojai kviečia mus per meditaciją patiems patirti paslėptą vidinę realybę, savo sielos dieviškumą. Tai ne koks nors iš mūsų reikalaujamas aklo tikėjimo aktas, o asmeninis patyrimas to, ką gali mums pasiūlyti Jogos mokslas.

Dabar man kyla daug aiškių vidinių vizijų, kurios mane kartais baugina ir tartum perša norą vėl pabėgti, bet šitaip pasielgti negaliu. Žinau, Dieviškumas mane užvaldė, o Babadžis manęs laukia Indijoje.

KATMANDU, 1973 M. BALANDŽIO 29 D.

Šiandien aš užbaigiau savąjį atsiskyrimą ir iškeliavau į Katmandu, tačiau išgyvenau siaubingą krizę, vidinį maištą dėl visko, kas man nutiko. Visa mano esybė tarsi sukilo prieš patirtą kontrolę ir nuovargį. Taigi aš prisirijau daug riebių saldumynų, nuo kurių mane labai supykino, ir dabar jaučiuosi siaubingai silpna ir kvaila.

Sugrįžimas į Indiją

DELIS, 1973 M. GEGUŽĖS 2 D.

Tėvai nelaukta man iš Italijos atsiuntė šiek tiek pinigų, ir aš grįžau į Indiją. Indijos ambasada Nepale atsisakė atnaujinti mano vizą – suteikė tik tranzitinę, bet aš prisiminiau Babadžio pažadą, kad galėsiu sugrįžti į Indiją ir būti su Juo. Noriu likti su Juo Indijoje nepaisant juokingo, žmogiško įstatymo ribotumų, ir esu pasirengusi rizikuoti viskuo, kad tai pasiekčiau. Taigi, savajame viešbučio kambaryje Delyje priešais Jo nuotrauką aš užsidegiau smilkalų lazdelę ir sudeginau savo pasą. Man smagu jaustis drąsiai ir dabar esu laisva. Galų gale, aš visada buvau mokoma revoliucijos dvasios, o dabar turiu šį mokslą pritaikyti praktiškai, juo gyventi kasdien.

Šiandien keliausiu į Vrindavaną ir bandysiu ieškoti Babadžio, nes Jis man pasakė, kad su Juo susitiksiu ten. Be to, Jis patikino, kad grįžusi iš Nepalo liksiu su Juo ir nebus jokių vizų problemų, taigi, aš čia, be jokių dokumentų.

VRINDAVANAS, 1973 M. GEGUŽĖS 8 D.

Buvau labai įsitempusi, kai, netrukus po savo atvykimo į Vrindavaną, susitikau su Babadžiu. Tačiau Jis visai nenustebo mane pamatęs, tiesą sakant, tarsi laukė manęs ir iškart paklausė apie mano vizą. Kai prisipažinau sudeginusi savo pasą, Jis pasakė: „Dabar aš

esu tavo viza ir tavo pasas.“ Tada, su šypsena žvelgdamas į mano tibetietišką suknelę ir Dalai Lamos atvaizdą ant kaklo, iškart pasiuntė mane į turgų nusipirkti baltą sariį ir nusiskusti galvą.

Ši rytą Jis išėjo iš savo kambario taip pat nuskusta galva, dėvintis auksinę grandinėlę, kurią prieš metus Jam padovanojau. Jis pirmąsyk man ant kaktos užtepė *čandano*, sakydamas: „Dabar aš esu tavo Guru.“ Aš esu nepaprastai sujaudinta, nustebusi ir apstulbusi: po dviejų ar trijų dienų mes išvykstame į Haidakhaną.

Jaučiuosi taip, lyg tik dabar su Juo prasidėtų mano kelias. Man užtruko ilgiau negu metus, kol pakankamai giliai supratau Babadžį, kad galėčiau Jam pasiduoti, Juo pasitikėti. Turėjau išmokti atsisakyti daugybės troškimų ir noro juos patenkinti. Vakar, mano nuostabai, Jo akivaizdoje išgyvenau ypač stiprią potyrį: sėdėdama priešais Jį staiga išvydau ryškią šviesą, sklindančią iš Jo ir įeinančią į mano kūną. Ar tai buvo haliucinacija? Babadžis pažvelgė į mane ir švelniai tarė: „Tu esi aš“.

Lavinimasis Haidakhane

HDAKHXNHS, 1973 M. GEGUŽES 13 D.

Grijau į Haidakhaną, ir man prasidėjo sunkus fizinis ir psichinis lavinimasis: gegužę be galo karšta, o Babadžis nori, kad dirbtume daug fizinio darbo, ir visa tai atliktume sparčiai. Turime prinešti daugybę kibirų vandens laipteliais nuo upės, visur valyti ir šluoti, gaminti valgį, vežti medieną iš džunglių ir plauti upėje didelius nešvarius puodus.

Šiuo metu aš čia esu vienintelis žmogus vakarietis, kartais ir vienintelė moteris, taip pat vienintelis nuolatinis žmogus. Man tenka atlikti visus sunkius virtuvės darbus, valyti šventyklą ir viską plauti. Aš nuolat kovu su man įprastu tingumu ir dažnai jaučiuosi išsekusi. Popietėmis Babadžis nori, kad pas čia gyvenantį mokytoją indą mokyčiausi hindi kalbos.

1973 M. GEGUŽES 15 D.

Nuo pat atvykimo į Haidakhaną mane stebina netikėti Babadžio pokyčiai. Jo aiškiai nežemiškas pavidalas, kurio liudininke buvau Vrindavane, dabar pavirto nepaprastai griežtu Mokytoju, kuris visus bara ir duoda žmonėms paliepimus. Jo čia visi, įskaitant ir mane, bijo ir laksto vykdydami paliepimus.

Indijos žmonės visiškai natūraliai priima idėją tarnauti kitiems, jų nuolankumas pasireiškia labai paprastai, ir jie yra pasirengę

nedelsiant „šokti į ugnį“ dėl Babadžio. Jie labai noriai paklūsta Jo valiai ir, skatinami savo didžiulio tikėjimo, tuoj pat vykdo viską, ką Jis sako. Jie nenuilstamai dirba, visiškai neprieštaraudami, ir joks tarnystės aktas jiems nėra per sunkus. O man yra kitaip: labai sunku būti tokiai kaip jie. Jaučiuosi kupina pasipriešinimo ir mane apninka didžiulis nepaslankumas, bet panašu, kad Babadžis labai stengiasi pakeisti šias mano savybes.

Aš staiga prisiminiau, kad net būdama paauglė turėjau sunkumų dėl savo tinginystės, uolumo stokos, ir mano studijos tuo laikotarpiu, kai mokiausi vidurinėje mokykloje, sužlugo dėl mano didžiulio tingumo. Bet kokie bandymai pakeisti įpročius, įveikti nenorą mokytis ar geriau susikaupti buvo bergždi. Dabar, regis, teks pasipriešinti savo charakteriui ir esu pasiryžusi bandyti pasikeisti.

Indai mane labai sužavėjo savo paprastais meiliais veiksmais: jie kitiems žmonėms tarnauja taip pat rūpestingai ir atsidavę, kaip ir Babadžis. Jis beveik iš karto mane to pamokė: vakar man įteikė didelę lėkštę *prasado*, vaisių ir saldumynų, kad aš išdalyčiau juos kitiems. Iškart pajutau pasididžiavimą, bet Jis akimirksniu griežtai su manimi pasikalbėjo, sakydamas: „Babadži“ reiškia tarnavimą visiems žmonėms.“ Aš žinau, kad meilės ir nuolankumo turėčiau mokytis pirmiausia iš čia esančių žmonių, kurie, nors ir vargšai, labai sujaudina mane savo paprastumu ir gerumu.

1973 M. GEGUŽĖS 25 D.

Babadžis man pasakė, kad turėčiau keliems mėnesiams nutraukti susirašinėjimą su tėvais ir viską pamiršti apie savo praeitį. Šiandien Jis pasodino mane su jauna moterimi Satja iš Bombėjaus ir pasakė, kad turėčiau visko iš jos išmokti ir tapti panaši į indę. Privalau išmokti deramai rengtis, sėdėti, stovėti, turiu išmokti kitaip

vaikščioti – pradėti visko mokytis nuo pat pradžių, tarsi vėl būčiau maža mergaitė. Satja dar ir mokytoja; iš jos aš mokysiuosi hindi kalbos. Babadžis taip pat reikalauja, kad valgyčiau ir miegočiau su ja, darniai sugyvendama su šia savo naująja seserimi inde.

Satja – graži moteris, tačiau nusprendė nesituokti; ji visą laiką dėvi baltus drabužius, kaip ir kitos indų moterys, atsižadėjusios pasaulio, ir visą save, kūną ir sielą, paaukojo Babadžiui. Satjos vardas reiškia „absoliučią tiesą“. Taigi, mes atsidavėme eksperimentui ir pradėjome miegoti viena kitą apkabinusios, labai arti viena kitos, ant mažo šiaudinio patiesalo šalia vienos šventyklos kolonos. Mes neturime jokio čiužinio ir antklodės; vienintelis mūsų apklotas yra saris, kurį kasdien plauname; aš irgi dabar vilkiu tik baltą sarį.

Čia, Haidakhane, gyvena senas vyras, vadinamas Sargybiniu Sahibu; jis pensininkas, buvęs geležinkelio darbuotojas. Babadžis labai meilus jam ir švelnus. Sargybinis Sahibas šiek tiek panašus į Mahatma Gandhį, liesas, trapus, ir vaikšto pasiramsčiuodamas lazdele. Jis visuomet, netgi žiemą, dėvi tik medvilninę juostą, apvyniotą aplink juosmenį. Gana dažnai Babadžis savo trobelėje sėdi su juo prie ugnies, dalydamasis išminties žodžiais ir senovės Indijos šventaisiais raštais. Taip pat jaudina matyti, kaip jaunas Babadžis kalba su tuo senoliu, tarsi šis būtų mažas vaikas. Manau, Babadžis taip myli Sargybinių Sahibą dėl jo didelio kuklumo. Sahibas gyvena visuomet norėdamas kam nors patarnauti, rūpinasi mažiausiais dalykais: antspaudu, teisingu kelių rupijų suskaičiavimu, ko nors išvalymu... Babadžis kalba su juo nepaprastai švelniai, glostydamas jo nugarą ir pečius, įdėdamas jam į burną kokio nors skanaus maisto, – elgiasi kaip mama su kūdikiu.

1973 M. BIRŽELIO 2 D.

Oras siaubingai karštas, o dienos labai užimtos, teka ypač tvarkingu ir tikslu ritmu. Prem Babos trimito garsas mus pažadina prieš ketvirtą valandą ryto ir mes šokame tiesiai į upę maudytis. Vasarą tai geriausia dienos dalis, kai slėnyje dar švelniai pučia vėsus nakties vėjelis. Kai šviečia pilnas mėnulis, o upė tarp baltų uolų spindi sidabru ir atrodo, kad džiunglės prisipildo gyvybės ir dvasių.

Kai paskutiniai nakties ženklai užleidžia vietą ryto prieblandai, mes baigiame maudytis, o paskui lipame laipteliais aukštin į šventyklą. Kai kurie iš mūsų turi privilegiją sėdėti su Babadžiu

Babadžio dhuni

aplink mažą aukurą Jo *dhunėje*. Tai uždara erdvė, ir *dhunėje* telpa tik keturi ar penki žmonės, tačiau aš visada esu kviečiama ten pasėdėti drauge su Sargybiniu Sahibu. Babadžis patepa pelenais mūsų kaktas, paskui atlieka paprastą ugnies ritualą, tyliai atnašaudamas ugniai aukas. Vieninteliai garsai – liepsnų spragsėjimas, vėjo šiurenimas ir paukščių čiulbėjimas ryškėjant aušros šviesai. Mano sąmonė savaime nuskrenda į kitą realybę, jausdamasis tuščia, lengva.

Kartais man sunku iškęsti tokią ramybę, aš įsitempiu ir baiminuosi: žinau, kad Babadžis mane atidžiai stebi. Anądien Jis pasikvietė mane atsisėsti šalia ir paklausė: „Kas tu esi?“ Aš nežinojau atsakymo. Jis man pasakė, kad į šį klausimą visada turėčiau atsakyti, jog esu Babadžio mokinė. Tai mane guodžia ir ramina, ir tai yra pirmoji frazė, kurią išmokau hindi kalba. Iš pradžių aš šito nesupratau, ir kai kitą kartą atsidūriau viena su Babadžiu prie ugnies, aš išsigandau, nesugebėdama būti šalia Jo, buvau labai sutrikusi. Babadžis su didele meile pažvelgė į mane ir pasakė: „Tu gali sėdėti, tu esi mano mokinė.“ Tai mane labai paguodė.

Apie aštuntą valandą ryto po *arati*, rytinių maldų, pradedame dirbti; pusryčių nebūna. Mes atliekame kelias pagrindines užduotis, būtinas mūsų išgyvenimui: džiunglėse renkame medieną, iš upės nešame vandenį, pjaustome daržoves, gaminame tešlą čapačiams, mūsų kasdienei duonai. Mes valgome tik sykį per dieną – pietus; arbatos ar kavos gerti negalima ir čia nėra arbatinės. Po pietų galime nusnausti, o vėliau, pavakary einame prie upės antrą kartą išsimaudyti ir išsiplauti drabužius. Išskyrus šioкі tokių tvarkymąsi, popietė yra laisvalaikio laikas, kurį leidžiu su Satja, mokydamosi hindi kalbos. Aš dar neišmokau šia kalba gerai kalbėti, bet per pamokas, kurias Satja veda, aš užsirašau žodžių reikšmes mažame pratybų sąsiuvinyje italų ir anglų kalbų mišiniu. Vakare – vėl *arati*, o po to mes tyliai sėdime su Babadžiu jo *dhunėje*. Miegoti

einame labai anksti, prieš devintą valandą, nevalgydami jokios vakarienės, ir kartais aš jaučiu didžiulį alkį.

Kai oras vakarais išlieka šiltas, žmonės dainuoja iki pat vėlumos. Babadžis sako, kad, mums dainuojant, oras pasikrauna dieviškos energijos, o tai reiškia, jog mes tada galime medituoti ir už save, ir už kitus.

1973 BIRŽELIO MĖN. 5 D.

Babadžis mane griežtai papeikė, nes nori, kad aš dirbčiau greičiau. Rodos, aš privalau iš upės atnešti begalę pilnų vandens kibirų: vakar aš jų parnešiau penkiasdešimt. Bet man vis tiek lieka neaišku: kartais aš einu greitai, bet Babadžis man liepia eiti lėčiau. Sunku gerai suprasti, ko Jis nori; regis, man reikia rasti ritmą, kuris būtų kažkur per vidurį, darnus. Tai tarsi judėjimas šokio ritmu. Prisimenu – kai žmonės Vrindavane manęs paprašė pašokti, aš buvau prašoma to paties: kad tarsi plaukčiau ritmo tėkmėje, atlikdama vien teisingus judesius, ir taip rasčiau būdą šokti Dievui.

Kartais man dar kyla abejonių, iš tikrųjų aš abejoju viskuo, net ir Dievo egzistavimu, taip pat Babadžio dieviškumu, ir ar Jis toks jau ypatingas, koks yra vaizduojamas. Indai man nuolat kartoja, kad Baba yra pats Bhagavanas, Pats Dievas, bet kartais pagalvoju – gal mane visa tai tiesiog užhipnotizavo: aš visada buvau įsitikinusi ateistė, tad ką čia veikiu ir kur galiausiai atsidursiu?

1973 BIRŽELIO MĖN. 7D.

Kai pasiduoodu senam savo pasipriešinimo modeliui, man į galvą nesąmoningai ateina net šventvagiškos mintys. Ypač, būdama arti Babadžio, aš staiga užsinoriu keiktis ir piktžodžiauti. Tokiomis akimirkomis aš jaučiuosi labai sutrikusi ir esu tikra, kad Jis per-

skaito mano mintis. Vakar taip nutiko, kad kaskart, kai ateidavau nusilenkti Jam į kojas, man kildavo šventvagiškų minčių. Kai taip jaučiuosi, Jis man neleidžia artimai su Juo bendrauti ir angliškai sako: „Eik sau.“ Tuomet staiga pasijuntu labai atitolusi nuo Jo; tai nepakeliamas išsiskyrimo jausmas.

Prisimenu Lamos Ješė žodžius Nepale, kuriuos jis man pasakė, kad, jei bandydamas medituoti pastebi grėsmingų, blogų minčių: „Tai gali būti geras ženklas, požymis, kad ego pradeda mirti ir priešinasi pokyčiams. Jis nenori mirti, tad bando apsisaugoti sukurdamas įvairiausių blogų dalykų.“ Tikriausiai, šiuo metu kyla į paviršių mano senoji ateistinė karma.

1973 M. BIRŽELIO 10 D.

Manau, Babadžis per daug iš manęs reikalauja, stumia mane už mano galimybių ribos. Aš niekada negaliu atsipalaiduoti, Jis stebi kiekvieną mano judesį. Vakaraus esu labai pavargusi, nuo karščio ir nuo visų fizinių darbų, kuriuos būtina atlikti, ir jaučiuosi taip išsekusi, jog atsigulu miegoti ant šventyklos išorinės kieto akmens sienos, pasitiesusi mažą medvilninio audeklo atraižą. Atogrąžų žvaigždės milžiniškos, švyti tarp vešlios bananmedžių lapijos. Prieš užmigdama paskutinį kartą pažvelgiu į priešais stūksančio Kailašo kalno viršūnę – šventojo kalno, skirto Viešpačiui Šivai.

Šiva ir Buda: budizmas yra švelnesnis kelias, vadinama „Viduriniu Keliu“. Šiva yra radikalus, įnirtingas, revoliucingas, tačiau todėl mane ir traukia. Babadžis daug dirba su mūsų norais, prieraišumais, fizinio kūno inercija ir pasipriešinimu pokyčiams, lavindamas mūsų neprisirišimą ir aktyvią meditaciją per kasdienę praktinę veiklą. Lamos man aiškino apie sudėtingą karmos dėsnį ir neišvengiamą troškimų poveikį žmogui, tačiau, būnant su Babadžiu, karminių ryšių nutraukimas įvyksta per praktinę kasdienę veiklą, bendrus

darbus, konkrečią ir aktyvią meditaciją; tai primena išsinėrimą iš seno kailio. Griežta dienotvarkė, nuolatinės pastangos ir intensyvus, sunkus fizinis darbas, sunkių nešulių nešiojimas savaime atgena mano protą iki tuštumos taško; taip nutinka ypač vakare, kai esu fiziškai išsekusi, ir iškart po pabudimo anksti ryte.

Kartais, kai auštant išsimaudau upėje, visur sklindant krištolinei slėnio šviesai, ką tik pažadinta šalto vandens, kai mano protas dar tyras po naktinio poilsio, aš jaučiuosi panaši į mergaitę, kuri atgavo prarastą nekaltybę. Aš matau save kaip ryšulėlį, suvyniotą į antklodę ir padėtą prie šios didžios, paslaptingos ir tobulos Esysės kojų. Jaučiuosi kaip siela, suklupusi pamirštame kelyje ir suradusi kažką nuostabaus, bet sunkiai suprantamo: guru. Indijos žmonės man aiškina, jog guru malonė yra viskas ir kad be jo neįmanoma gauti tikrų žinių. Jie sako, kad mes turime sugebėti akiai paklusti guru, tačiau man sunku priimti šią autoritarinę koncepciją. Iki šiol aš visą gyvenimą kovojau su visokiomis autoritarizmo formomis, net Milano gatvėse; ten aš dargi suorganizavau nemokamą vaikų darželį, bet šiuo metu Milanas ir mano praeitis atrodo kaip labai tolimi, seni prisiminimai.

1973 M. BIRŽELIO 15 D.

Aš nebeturiu pinigų, bet dėl to visai nepergyvenu, nes Babadžio rankose jaučiuosi visiškai saugi: Jis duoda man maisto, nakvynę ir retkarčiais, vieną rupiją muilo gabalėliui nusipirkti, kad išsiskalbčiau drabužius. Turiu du sarius ir kasdien plaunu vieną iš jų, taip pat turiu megztinį, antklodę, medvilninio audeklo, ant kurio atsigulu eidama miegoti ir kelis įklotus (*tampax*); kitų poreikių nėra. Neturiu batų; Babadžis vaikšto basomis, ir aš taip pat. Mano nuskustai galvai nereikia šukų ar šampūno; vietoj dantų pastos naudoju šiek tiek peilenų iš ugniavietės: mano gyvenimas tapo labai paprastas ir gražus.

Vakar įvyko paeiliui kelios dramos, nes man prasidėjo mėnesinės. Kartu su sena inde virtuvėje skutau bulves ir jai pasakiau, kad dėl mėnesinių jaučiuosi ypač pavargusi. Ji ėmė ant manęs šaukti, už rankos nutempė mane pas Babadžį ir apskundė. Jis taip pat man pasakė, kad aš tikrai negaliu likti šventykloje. Tai man buvo dar vienas šokas, ir aš pasakiau Babadžiui, kad mama mane mokė, jog mėnesinės yra labai natūralus reiškiny; tame nėra nieko blogo. Jis man atsakė, kad motinos indės galvoja kitaip, ir liepė man pasistatyti laikiną tentą ir sėdėti ten nuo visų atsiskyrus. Jaučiuosi pažeminta, bet jie man sako, kad Indijoje visada egzistavo tokia tradicija: kai moterims būna mėnesinės, jos laikomos nešvariomis ir penkias dienas negali eiti į šventyklą ar virtuvę. Babadžis man netgi pasakė, kad aš neturėčiau artintis prie vyrų ir net su jais kalbėtis. Toks atsakas man atrodė labai perdėtas, tarsi būtų susijęs su kažkokia seksualine nešvara, bet, manau, turiu susitaikyti ir su tuo.

1973 M. BIRŽELIO 18 D.

Šiandien Babadžis žaidė keistą žaidimą, susijusį su šia seksualinės nešvaros idėja. Aš sėdėjau šalia Jo, tupėdama ant žemės sode, kai mane apniko seksualinės mintys, ir aš pasijutau labai nesmagiai. Kas su manimi darosi; gal maištauja dar viena mano pusė? Jau kelias dienas kaskart, kai prie Jo prisiartinu, man kyla seksualinių minčių; nieko konkretaus, tiesiog tuščias smalsumas. Jie man sakė, kad Babadžis yra *brahmačaris*, bet ar tai tiesa? Ar Jį kada nors užplūsta seksualiniai geismai, o gal jis neturi net lytinio organo? Įdomu, ar Jis geidžia manęs, ar kokios kitos moters? Man gėda dėl tokių minčių, bet aš negaliu jų suvaldyti, ir, blogiausia, žinau, kad Babadžis jas žino. Taigi šiandien, kai sėdėjau šalia Jo ir kovojau su savo seksualiniais jausmais, Jis priėjo, paėmė mano

ranką, priglaudė ją prie savo lytinio organo, ir, pašaipiai šypso-
damasis, angliškai manęs paklausė: „Ar tau patinka?“ Aš jaučiau-
si siaubingai, tokia suirzusi, suvokdama savo žmogiškų poreikių
smulkmeniškumą ir ribotumą, kad norėjau išnykti. Tarsi šito būtų
nepakakę, po minutėlės Jis pridūrė: „Ar tu esi hipė?“ Taigi dabar
matau save kaip išreiškiančią tokį gyvenimo būdą, kuris podraug
su kai kurių vakariečių paliekamu įspūdžiu tėra – žvelgiant iš In-
dijos kultūros pozicijos – seksas, narkotikai ir rokenrolas.

Indijos žmonės niekina hipius. Jie nepritaria tokiam gyvenimo
būdui, turi savo senas tradicijas ir labai aiškią kultūrinę moralę:
santuoką, šeimyninį gyvenimą ir moterų dorovę. Labiausiai mane
skaudina tai, kad aš savo vakarietės moters energiją ir seksualinį
požiūrį nukreipiau į Babadžį, tyrumo simbolį. Savo gyvenime aš
turėjau daugybę lytinių santykių, nes Vakaruose mes įpratę atsi-
duoti atsitiktiniam seksui, tačiau dabar norėčiau viso to atsakyti.
Žinau, jog tai bus sunku, bet esu pasiryžusi pabandyti, nes nebeno-
riu būti stipriai prisirišusi prie kūniškų malonumų. Babadžis man
yra stiprus katalizatorius, iš Jo sklinda galinga ir stipri energija,
suteikianti man jėgų ir drąsos radikaliai pakeisti savo gyvenimą.

Be abejo, viskas, ką patyriau per šiek tiek daugiau nei metus,
kuriuos praleidau keliaudama po Indiją, buvo nuostabu: iš revo-
liucingos hipės aš dabar virstu hinduistų vienuole.

1973 M. BIRŽELIO 21 D.

Babadžis vėl pradėjo savo seksualinius žaidimus, labai tiesmukus:
praeitą naktį Jis nurodė man susitikti su Juo prie upės ir tada ėmė
liesti visą mano kūną, šaltai, be jokio jausmingumo ir geismo, tie-
siog atspindėdamas mano seksualines, romantiškas projekcijas.
Esu labai sukręsta ir net abejoju Juo: gal Jis niekuo nesiskiria nuo
tipiško indų Babos, kuris iš vakariečių nori tik sekso ir pinigų, –

nors dalis manęs ir žino, jog Jis tik atspindi mano norus, kad galėčiau juos įveikti, tačiau toks vaistas man sunkiai praryjamas.

Šiandien saulei leidžiantis mačiau Jį grįžtantį iš maudynių: Jis buvo labai gražus, pilnas šviesos, švytintis, žvalus po maudymosi Gautama Gangos upėje ir su užuojautos kupina šypsena. Pagalvojau apie Jėzų, einantį prie Jordano upės su savo mokiniiais; supratau, jog seksualinis žaidimas buvo žaidžiamas tik mano labui, kad išvengčiau seksualinio potraukio. Babadžis nelauktai pasikvietė mane ir labai švelniai tarė: „Gora, tu esi mano mokinė.“

1973 M. BIRŽELIO 26 D.

Esu išsekusi. Tai karščiausias metų laikas Indijoje, kai šiluma kasdien kaupiasi prieš prasidedant liūčių sezonui. Slėnyje visada vėjuota; tai irgi sekina mano jėgas; rytai šalti, nors dienos ir karštos.

Šiandien jaučiausi labai apgailėtinais, šluodama nepatogiai atsi-klaupusi ant grindų, su šepečiu rankoje, nuskusta galva, nešvariai baltu sariu. Aš vis dar nemoku jo tinkamai dėvėti, taip pat negaliu pritūpus ant žemės tvarkytis, kaip tai daro indės, o kai atsisėdu medituoti, greitai įskausta kojos. Prem Baba ir kiti žmonės nuolat ant manęs šaukia kalba, kurios nesuprantu. Jie nori, kad atlikčiau visus virtuvės darbus ir po pietų eičiau prie upės plauti visų sunkių, nešvarių puodų, nešdamasi juos ant savo galvos.

Kartais aš pamatau Tarą Devi, kuri mane guodžia ir moko angliškų ir hindi žodžių. Babadžis atrodo labai nutolęs nuo manęs, o indai yra itin triukšmingi ir kibūs. Satja taip pat primygtinai reikalauja nuolat ją lydėti, tad jaučiuosi jos pridusinta ir piktinuosi, kad nesu nepriklausoma.

Šiandien, upėje išplovusi visus puodus, jaučiausi tokia pavargusi, kad užmigau pakrantėje ant akmenų. Pabudusi pamačiau Babadžį, šventyklos laipteliais nešantį aukštyn visus puodus. Aš

bėgu paskui Jį, o Jis man angliškai sako: „Aš tau padėdau.“ Kelių paprastų Jo žodžių pakanka mane paguosti, ir viskas vėl yra gerai.

Po pietų Jis pasakė senajam Sargybiniui Sahibui išmokyti mane kai kurių biuro darbų. Sahibas gyvena itin mažame, kelių kvadratinų metrų kambarėlyje priešais Babadžio *dhunę*. Babadžis jį labai myli, o ryte ir vakare jie dažnai tyliai kalbasi. Sargybinis Sahibas dirba lėtai ir be galo kruopščiai, rūpindamasis visa Babadžio korespondencija, rašydamas Jo laiškus. Jis mane išmokė ant vokų klijuoti antspaudus, labai tiksliai, kad jie būtų tobulai sulygiuoti, ir dar jis mane pamokė pagrindinio dalyko: kad niekada neturiu pasiimti jokių daiktų ar pinigų, priklausančių biurui, net ir mažiausios sumos; verčiau – duoti, nes sąžiningumas yra svarbiausia savybė.

Babadžis paprašė, kad ryte, penktą valandą, po maudynių, aš pamokyčiau Indijos bhaktus hatha jogos. Tai man labai svarbi pamoka – kaip būti kukliai ir tarnauti kitiems; aš mokausi viskuo dalintis su šiais paprastais žmonėmis.

Vakaruose mes kalbame apie skurdą, bet iš tiesų nežinome, kas tai, o Indijoje varguoliai iš tikrųjų egzistuoja ir jie yra kaip šventieji. Jie geri žmonės, tokie kuklūs, paprasti ir spontaniški savo meile, kad sušildo mano širdį.

Babadžis myli žmones jų neskirstydamas, nesvarbu, ar jie turtingi, ar vargšai. Jis sugeba teisingai elgtis su kiekvienu, nuolat keisdamasis, tarsi chameleonas, pagal situaciją. Meilė yra pagrindinis būdas, kuriuo Jis paveikia žmones, ir Jis nuolatos duoda, nieko sau neprašydamas, rūpindamasis visais ir viskuo.

Kitą dieną Tara Devi paklausė Babadžio, ką Jis galvoja ryte medituodamas vienas savo kambarėlyje, ir Jis atsakė: „Aš galvoju apie jus visus, kaip pasirūpinti visais jūsų poreikiais, ir ką jūs valgysite.“ Baba angeliškame jaunuolio pavidale sujungia didžiojo tėvo ir didžiosios motinos savybes. Jo rankos labai moteriškos, ilgos ir

„Jie prausia, rengia Jį, elgiasi su Juo kaip su murti, šventa statula...“

siaurėjančios, minkštos, o Jo prisilietimas prie galvos ar peties turi magnetizmo, elektros energijos. Jo pėdos – kaip vaiko, apvalios, putlios, švelnios. Visi bando jas paliesti, nes indų šventraščiuose sakoma, kad visa malonė glūdi guru pėdose. Mes jas garbiname, nes jos išreiškia Jo dieviškąjį buvimą šioje žemėje, tam, kad Jis mus išgelbėtų.

1973 M. BIRŽELIO 29 D.

Aš niekaip negaliu rasti ramios vietos, kur galėčiau ramiai pasėdėti ar pamedituoti. Net kai ateina laikas miegoti, kiekvienas kampas būna užimtas, ir aš esu kitų Indijos žmonių kompanijoje arba su Satja. Tik eidama prie upės esu viena. Sėdžiu ant kranto ir susilieju su srūvančio per uolas vandens garsu. Gautama Ganga yra skaidri, permatoma, putojanti. Aš mėgaujuosi saule, kuri šviečia man į veidą, esu viena su švelniai nugaludintais rieduliais, kalnais. Dėl didelio karščio aš dabar neinu maudytis iki pat saulėlydžio ir dažnai matau Babadžį, besimaudantį su atsidavusiais indais. Jie Jį prausia, Jį rengia, elgiasi su Juo kaip su *murti*, šventa statula; aš norėčiau būti šalia Jo, bet žinau, kad dar nesu pasirengusi. Aš vis dar bijau Jo, ir dėl to, kad Jo akivaizdoje mano protas įsiaudrina, aš dar labiau sutrinku. Aš dar esu pilna aistrų ir bijau būti atstumta, nebūti priimta ar mylima.

Tik tuomet, kai aš esu rami ir nieko nesitikiu, Jis parodo man ką nors, kad aš suprasčiau.

Jau kelias dienas dirbu sode ir kiekvieną kartą, kai Babadžis eina pro šalį, aš noriu, kad Jis mane pamatytų, atkreiptų į mane dėmesį ir pastebėtų mano atliekamą darbą. Bet kaskart, eidamas pro šalį, Jis man užduoda vienintelį klausimą: „Ką tu čia darai?“ Iš pradžių aš atsakydavau, bandydama Jam paaiškinti daranti tą ir aną, bet vėliau mano atsakymas būdavo kitoks – kad nieko neveikiu;

ir aš žinau, kad Jis likdavo patenkintas tokiu mano atsakymu. Tai man pamokymas apie ego, nes žinau, jog nereikia didžiulis tu, ką darai, nes viskas tėra pareiga; Dievo akyse nėra nieko išskirtinio.

Būdama su Juo, aš atidžiai stebiu seną vyrą, Sargybinių Sahibą, visuomet kuklų ir tylų. Britų kolonijiniu laikotarpiu jis buvo geležinkelių inspektorius. Jis kalba labai švelniai ir jam nesunku šalia Babadžio būti visiškai atsipalaidavusiam; tikriausiai, jo sąžinės niekas negrauzia. Labai norėčiau jį pamėgdžioti, tyliai kalbėtis su Babadžiu ir išreikšti nuolankumą tarnaujant. Babadžis su manimi mažai kalbasi, tik retkarčiais gestais ir keliais žodžiais, tačiau Jis bendrauja žvilgsniais, Jo akys – lyg šviesos blyksniai, gilios, švelnios, veriančios, vaikiškos ir skaidrios vienu metu.

Savo gyvenime aš visada stengiausi būti laiminga, visada norėjau būti pastebėta, visų situacijų viršūnėje, pirmoji eilėje, bet dabar turiu išmokti būti nepastebima, tapti paskutiniu iš paskutiniųjų ir šį iššūkį priimu.

Vakar jaučiausi nepaprastai pavargusi, visą rytą su indų moterimis turėjau vaikščioti kalnuose, rinkdama karvių mėšlą. Grįžusi aš pasiskundžiau Babadžiui ir su vertėjo indo pagalba Jam pasakiau, kad man reikia daugiau poilsio ir daugiau laiko sau. Jis atsakė, pateikdamas Mahatmos Gandhi pavyzdį; pastarasis vieną anglę daugelį mėnesių vertė valyti tualetus, kol sutiko, kad ši būtų jo mokinė. Paklausęs manęs, ar aš nemanau taip pat turinti karmos, kurią reikėtų išvalyti, Jis pridūrė, kad, kai Babadžis ateina į šį pasaulį, iš milijono bhaktų, kurie pas Jį ateina, tik vienas gali tapti Jo mokiniu. Esu suglumusi ir klausu savęs – gal ir man pavyks tapti tokiu unikaliu žmogumi, tačiau akivaizdu, jog atsakymas yra neigiamas.

1973 M. BIRŽELIO 30 D.

Tara Devi man paaiškina, kad yra labai didelis skirtumas tarp Babadžio mokinio ir Jo bhakto. Tarp daugybės bhaktų, kurie seka Ji, kurie Juo tiki ir Jam meldžiasi, tėra labai nedaug mokinių – žmonių, kuriems Babadžis suteikia jogo iniciaciją, kuriems Jis tampa guru.

Didžiuojuosi, kad dabar Babadžis dažnai žaidžia su manimi žaidimą, vis klausdamas: „Kas tu esi?“ ir aš turiu atsakyti: „Aš esu Babadžio mokinė.“ Šis trumpas sakinyss mane pradžiugina kaip vaiką, aš jaučiuosi Jo priimta. Būdama su Juo, aš jaučiuosi kaip mažas kūdikis šalia Jo, be galo didelio.

1973 M. LIEPOS 2 D.

Dabar aš kasdien mokausi hindi kalbos, ir pats Babadžis mane kantriai moko visų pagrindinių žodžių: „Ateik čia, sėdėk, eik, atnešk.“ Toks jausmas, lyg pradėčiau naują gyvenimą, tarsi būčiau mirusi ir vėl atgimusi. Kai Jis su manimi kalba, Jo balsas skamba švelniai ir giliai, senoviškai ir jaunatviškai tuo pačiu metu, ir aš jaučiuosi taip, lyg viską pradėčiau iš naujo, lyg būčiau tik penkiametė, besiruošianti leistis į išpūdingą nuotykį.

Seksualiniai žaidimai staiga baigėsi. Aš manau supratusi mokymą ir dabar galiu jaustis atsipalaidavusi. Esu pasiryžusi tapti brahmačare ir skirti savo gyvenimą, energiją ir meilę Jam, Dievui. Prisimeinu, kaip krikščionių vienuolės save laikė „Kristaus nuotakomis“, ir aš dabar jaučiuosi kaip dvasinė Babadžio nuotaka. Satja irgi man sako, kad Ji jaučiasi kaip Babadžio sutuoktinė, tai yra Dievo sutuoktinė. Kai žmogus stipriai myli Dievą, neįmanoma garbinti fizinio pavidalo ir sunku skirti savo meilę vienam žmogui. Lieka tik visuotinė meilė, vienoda visiems, žmonijai, vyrams, moterims ir

vaikams. Net būnant Italijoje man jau atsibodo seksas, besikartojantis fizinis kontaktas, nes jis atrodė labai toli nuo tikros meilės. Ir mano santykiai su Džiuliano tapo vis labiau dvasingesni, ypač po mūsų eksperimentų su LSD, kai abu pajutome, kad mūsų ryšys yra už fizinio kūno ribų. Dažnai mes gulėdavome kartu, susikibę rankomis, pasiklydę aiškiose mistinėse vizijose. Gyvenimo prasmė yra anapus – sąmonės ir dvasios sferose.

1973 M. LIEPOS 2 D.

Aš dažnai esu baisiai alkana, nes mes valgome tik kartą per 24 valandas, nėra pusryčių nei vakarienės, nėra nieko gerti, išskyrus gėlą vandenį. Babadžio sadhana nepaprastai griežta, ir nors Jis skleidžia begalinę meilę, bet taip pat iš mūsų reikalauja didžiulių pastangų ir tvirto atsižadėjimo. Turime išmokti gyventi labai mažai ko turėdami, mūsų poreikiai sumažinti iki minimumo, palikta jų tik tiek, kad išgyventume. Babadžis mums pasakė, kad rengia mus būsimam karui, kuris sukrės visą pasaulį, ir išliks tik tie žmonės, kurie sugeba gyventi suvalgydami per dieną tik dvi duonos riekes ir kelias bulves.

Tokioje karštoje šalyje kaip Indija, norint išgyventi, žmogui iš tikrųjų tereikia kelių būtiniausių dalykų: vieno vegetariško valgio per dieną, duonos, ryžių, daržovių ir lęšių, dviejų drabužių, patiesalo, antklodės, indo vandeniui – tik tiek, kad patenkintume savo kūno poreikius. Tiesą sakant, mes neturime vonios, dušo ir tualetų, turime nusileisti prie upės nusiprausti, o atlikdami kitus reikalus tupime tarp akmenų. Maisto gaminimas vyksta lauke ant laužo, o mes miegame ant žemės, pasikloję patiesalą bet kokioje vietoje, kurią tik galime rasti. Batų nereikia, nes geriau vaikščioti basomis, nereikia nei lagamino, nes pakanka drabužių suvynioti į ryšulį. Motina Indija yra puiki paprastumo mokytoja. Tiesą sakant,

Babadžio mokymo esmė, kurią Jis mums dažnai kartoja, yra šie trys žodžiai: Tiesa, Paprastumas ir Meilė.

1973 LIEPOS MĖN. 4D.

Mano protas kovoja su mantra, kurią, kaip man sakė Babadžis, turėčiau kartoti kasdien dvidešimt keturias valandas: Om Namah Šivaja – „aš lenkiuosi Viešpačiui Šivai“. Kartais pajuntu ją kartojanti per daug mechaniškai; tai tam tikra apgaulė, bet kai kada jaučiu galingą mantros energiją. Mano protas dažnai neigiamai į ją reaguoja, mano mintys vis dar stipresnės už mantrą. Babadžis mane įspėja, pasakydamas angliškai: „Tu kartok, visą laiką kartok.“

Lama Ješė kartą man pasakė, kad galingiausia mantra yra bežadė proto tyla. Aš žinau, kad ji pasiekiamą ir išsaugojama kur kas tolesniame etape, tačiau tai būsena, kurią galima pasiekti pirmiausia naudojant mantrą. Kartais maištauju, man atrodo, jog tai yra kvailas žaidimas arba pasaka, ir aš norėčiau visos tiesos nedelsiant, visos iš karto; bet juk tai įžūlu. Man taip pat nepatinka nesibaigiantis bhaktiškas giedojimas, valandų valandas, man tai nėra malonu, aš norėčiau užsimerkti ir medituoti. Man atrodo, jog patirtis, mano įgyta medituojant Nepale, pranoksta šį ritualą ir yra daug naudingesnė.

Bet kai kada aš pradedu suvokti giesmių žodžių prasmę, ir jaučiuosi sujaudinta jų grožio ir melodijos. Ypač viena giesmė paliečia mano širdį: „O, Šankara, pasigailėk, aš panirau į painiavą ir kančią, atjauk.“ Lama visą laiką kalbėjo apie pasiklovimą guru arba Budos Prieglobsčiu; visi žmogiški eksperimentai sukelia kokias nors didesnes ar mažesnes kančias, fizines ar dvasines, ir tik per guru malonę galime aiškiai suprasti, kodėl saviapgaulė yra pagrindinė visų mūsų nelaimių ir neišmanymo priežastis. Aš pradėjau jausti guru svarbą, nes, kaip sakoma šventuosiuose raštuose, mes turė-

tume pasikliauti jo Prieglobsčiu vien dėl savo neišmanymo; vieni mes negalime pažinti Tiesos, mes nuolat save apgaudinėjame.

Tiek indai, tiek tibetiečiai tiki karma ir reinkarnacija, o pagal šią teoriją, mes vis mirštame ir atgimstame nesibaigiančiame sam-saros rate, sukamame mūsų veiksmų ir norų, kuriuos trokštame patenkinti. Mes atgimstame priklausomai nuo ankstesnių savo veiksmų arba norėdami užbaigti karmą, kad patenkintume kokius nors savo norus, tačiau karmos poveikis gali būti ir teigiamas, ir neigiamas. Neigiamas aspektas visada apima norų puoselėjimą ir nenumaldomą poreikį juos tenkinti; tuo tarpu, karma gali būti teigiama, kai siekiame žinių ir išsivadavimo nuo pačios karmos. Šio proceso šaknis yra mūsų ego, poreikis save teisinti, kuris yra sam-saros, gimimų ir mirčių ciklo egzistavimo priežastis; tačiau, atlikus kruopščią analizę, suvokiama, jog jis yra mūsų pačių proto kūrinys, panašus į iliuziją, sapną. Mokytojas įsikūnija norėdamas mums parodyti kelią į Tiesą; o Jo neturėdami, mes būname taip užkerėti savo proto sukurtos fantazijos, jog ištrūkti iš jos neįmanoma.

Babadžis laikomas Avataru, dievišku apsireiškimu. Kartais man dar kyla abejonių dėl visų šių įsitikinimų tikrumo, tačiau šiuo metu einu savo širdies keliu ir žinau, kad iš esmės tai tikėjimo klausimas, kaip sakoma kiekvienoje religijoje. Iš tikėjimo kyla apreiškimas, gili vidinė intuicija. Iki dabar aš jau turėjau tiek daug stebuklingų ženklų ir nuorodų, kad sunku netikėti, jog tai tiesa. Didžiausią ženklą Babadžis man demonstruoja kasdien – skaitydamas visas mano mintis, tiksliai patvirtindamas, ką galvoja mano protas, ir aiškiai žinodamas, kaip aš jaučiuosi kiekvieną akimirką. Tai kažkas daug daugiau nei racionalus bendravimas, ne vien galinga telepatija: ar tai tik nėra nepaprastai aukštai pakylėta sąmonė?

„O aš esu vaikiną iš kalnų...“

Vakar Babadžis nusivedė mane su vienu jaunu indu į ilgą pasivaikščiojimą. Mes priėjome prie vadinamojo seno angliško vasarnamio, iš kurio atsiveria nuostabūs vaizdai į gražiausią slėnio dalį. Babadžis man pasakė patiesti skarą ant žolės ir atsisėdo su jaunuoliu ir manimi, labai švelniai žiūrėdamas man į akis. Pasijutau visai nekalta kaip vaikas, netikėtai visiškai rami viduje. Aš sukaupiau drąsą ir paklausiau, kodėl turėčiau visą laiką kartoti mantrą, jei ji man atrodo kaip dirbtinė formulė. Jis pradėjo švelniai dainuoti dainą: „Mantra visą laiką yra amrita, dieviškasis nektaras, dainuok, dainuok.“ Mane užplūdo maloni, transcendentinė energija, ir Babadžis padainavo dar vieną dainą: „Vieną dieną išeis net Indira Gandhi, bet Gora liks čia.“ Vis labiau jaučiu, kad priklausau Jam ir Indijos žemei.

Kažkas paklausė Babadžio, kokia yra Jo žinia pasauliui, ir Jis atsakė: „Tiesa, Paprastumas ir Meilė.“ Tai atrodo kaip labai paprasta žinia, tačiau toks požiūris klaidingas, nes kas gi yra Tiesa, kas yra Meilė? Kiekvienas filosofas ir visos religijos visame pasaulyje bandė atsakyti į šiuos klausimus, humanistai ir utopistai stengėsi sukurti visuomenę, paremtą šiais principais, tačiau tai pasirodė neįmanoma užduotis.

Babadžis kreipėsi į mane ir paklausė, ar aš turiu filosofijos mokslinį laipsnį, ir aš šiek tiek didžiudamasi ištariau „taip“. Tada Jis ironiškai atsakė: „O aš esu vaikinąs iš kalnų, be jokio išsilavinimo.“ Indijoje išmintis neapsiriboja racionalių protu ar intelektiniu pažinimu; iš tikrųjų ji susijusi su gilia sielos intuicija. Neretai tenka sutikti sadhu, kurie gyvena labai paprastą gyvenimą, bet vis dėlto, praktikuodami jogą, išsiugdo gilų, aukščiausią suvokimą. Pamenu, Lama Ješė vieną dieną Nepale man pasakė, kad mes, vakariečiai, kalbėdami apie protą, turime omeny savo galvas, o tibetiečiui protas reiškia širdį.

1973 M. LIEPOS 10 D.

Dabar jaučiuosi taip lyg tapčiau vienuole, norinčia atsižadėti įprasto pasaulio. Babadžis taip pat, nusiskutęs galvą, atlieka vienuolio, labai rūstaus japonų dzeno Meistro vaidmenį, nors ir vaidina juokdarį ir kartais juokauja. Savo ankstesniame hipės gyvenime aš ieškojau tiesos atsiduodama laisvei, bet dabar, šiame naujame dvasinio gyvenimo etape ji jau glaudžiai siejasi su disciplina.

Netrukus prasidės liūčių sezonas, ir mes turėsime keliauti į Vrindavaną, nes čia nėra kambarių, kuriuose galėtume miegoti. Užvakar pirmąsyk smarkiai lijo ir, negalėdami užmigti, mes visą naktį glaudėmės prie šventyklos kolonų, permirkę ir giedodami Om Namah Šivaja. Ši giesmė padėjo mums būdrauti ir pagyvino mus, nors buvome visi permirkę iki pat odos. Tai atrodė kaip atsidavimo egzaminas. Babadžis taip pat neturėjo tinkamos apsaugos nuo lietaus savo mažojoje *dhunėje*, tačiau žmonės Jį uždengė, kaip geriausiai sugebėjo, plastiko lakštais.

Slėnis neapsakomas, vėjas nuožmus, pašėlęs, tolumoje griaudžia, upė patvinusi, sūkuringa, srauni. Praeitą naktį vėl lijo, ir mes, iš anksto tam ruošdamiesi, bandėme pasidaryti laikiną pastogę, kurioje galėtume praleisti naktį, bet lietus vis tiek plūdo vidun ir mums galop teko gulėti purve. Pagyvenusi ponia iš Bombėjaus maloniai pasidalijo su manimi savo lietpalčiu. Oras staiga atvėso, kalnai žadina blogą nuojautą, o upė vis labiau ir labiau tvinsta.

ALMORA, 1973 M. LIEPOS 15 D.

Šiandien aš su Babadžiu išvykau į Almorą. Jis pasirūpino, kad praleisčiau kelias dienas čia, Taros Devi namuose. Ji gyvena gražioje vietoje, kotedže, jos vyro pastatytame šveicarišku stiliumi, apsup-tame didelio sodo. Čia labai patogų, yra virėjas, sodininkas, ir aš

jaučiuosi kaip britų kolonistas. Turiu pailsėti, nes pastaruoju metu jaučiausi gana silpna. Tara Devi turi didelę biblioteką, kurioje gausu religinių ir kitokių dvasinių knygų, taigi turiu galimybę laisvalaikiu jas skaityti, studijuoti ir toliau mokytis hindi kalbos.

Almora – miestas, turintis galias senovines dvasines tradicijas ir praeityje daugybė šventųjų ir sadhų piligrimų per jį keliaudavo į Tibeto Kailašo kalną. Dabar šiame mieste gyvena įvairūs mokytojai: tibetiečių Lamos, vokiečių Lama Anagarika Govinda ir danas Šunja Baba. Tara Devi visus juos gerai pažįsta, ir jie dažnai ateina jos aplankyti. Per daugelį metų ji buvo susitikusi su daugeliu kitų guru ir šventųjų ir gali papasakoti daug įdomių istorijų. Jaučiuosi čia su ja kaip namuose, ji man kaip dvasinė močiutė, ir mane čia atsiuntęs Babadžis tarsi padovanojo man mėnesio atostogas po sunkios sadhanos Haidakhane.

Patirtys Dina Panyje

(Dina Pani)

1973 M. LIEPOS 18 D.

Vargiai galiu tuo patikėti, bet šiandien aš susitikau su savo senais draugais italais Marko ir Zizi. Babadžis lankosi Almorose, ir jie čia atvyko Jo pamatyti. Jie buvo vieni pirmųjų italų, kurie septintajame dešimtmetyje pėsčiomis iškeliavo į Indiją sausuma. Pirmąsyk aš sutikau Zizi vienoje gatvelėje Breroje. Jis dažytais plaukais sėdėjo ant grindinio, apsirengęs kaip laukinis čigonas ir įsivėręs į nosį žiedą. Su juo ir Marko aš giedojau savo pirmąsias indiškąs mantras, mes klaidžiojome drauge po miestą, vaikščiodami tamsiomis, ūkanotomis Milano gatvėmis ir stengdamiesi, lyg stebuklingi jonvabaliai, įnešti šviesos spiralę į niūrią, liūdną miesto tamsą. Judviejų dėka aš atradau savo pirmąją bendruomenę, kurioje rūkėme ir svajojome apie Indiją ir apie mūsų ateities viltis.

Dabar jie man sako gyveną Dina Pani, vietoje, kuri netoli nuo čia, džunglėse, ir kurioje yra keletas namelių ir gražių natūralių olų; juose gyvena įvairūs vakariečiai sadhu. Aš jau pavargau nuo savo prabangaus kotedžo ir jaučiau didžiulę pagundą prie jų prisijungti, tad paklausiau Babadžio, ar galėčiau ten eiti su savo draugais, iki kol Jis vėl pradės keliauti, ir Jis davė man leidimą.

Jau kelias dienas esu Dina Pani. Gyvenu miško trobelėje su kitais vakariečiais, kurie čia daug laiko praleidžia sėdėdami prie ugnies. Tai Sandro iš Italijos, Motima iš Australijos, modeliu buvusi Uma iš Olandijos, jaunas vyras Šivdži iš Kinijos ir Šambo iš Kanados. Jie gyvena džiunglėse kaip sadhu, prisidengę savo kūną tik maža audinio atraiša. Sėdi prie židinio medituodami ugnį ir stebėdami savo protą. Du iš jų gyvena kalne iškaltose mažose olose. Visų jų gyvenimo būdas itin tvarkingas ir valdomas griežtų švaros taisyklių; auštant pabudę, jie išsimaudio nedidelėje upėje, uždega ugnį ir priskina gėlių pirmajam aukojimui. Paruošiamas arbatos, imbiero ir rudojo cukraus mišinys, tačiau jie pradeda valgyti ir gerti tik po to, kai atnašauja auką ugniai, kurią laiko šventa. Jie taip pat drauge surūko ritualinę pypkę, palydėdami šią praktiką paprasta malda, paskui tyloje medituoja, tiesiog stebėdami liepsnas. Juoda duona ir bulvės kepamos karštuose pelenuose, o daržovės gaunamos parduotuvėlėje ant kalvos. Netoliese, mažame, bet žaviame ežere maudomės nuogi, nekalti kaip vaikai, neskleisdami jokios seksualinės energijos, tartum gyventume visi Edeno sode. Atmosfera nepaprastai tyra, intensyvi, tarsi gyvenant kitoje planetoje.

Jie man skyrė mažą namelį gyventi, labiausiai civilizuotą ir gražiausią gyvenamąjį būstą iš visų ten esančių, tačiau tik tokio dydžio, kad tilptų mano kūnas; naktį prie mano kaklo miega maža katytė, apsauganti, pasak jų, nuo gyvačių ir skorpionų.

Aplinkui besidriekiantis pušynas labai gražus, neįtikėtinai žalias nuo liūčių, o žolė čia nuostabiai aukšta. Mes kartais pamatome gyvačių, bet keista – aš jų nebijau; o vaikystėje negalėdavau miegoti, jei mano kambaryje būdavo nors voras. Man sako, kad džiunglėse esama ir tigrų, ir leopardų, bet aš jaučiuosi visiškai apsaugota Babadžio.

Dalijamės viskuo, ką turime, kaip tikri broliai ir seserys. Šie jaunuoliai gyvena angelišką ir transcendentinį gyvenimą. Anksčiau aš būčiau bijojusi sutrikdyti šios vietos tyrumą savo moteriško kūno energija, bet dabar suprantu, jog Babadžis savo seksualiniais žaidimais Haidakhane labai išvalė mano energiją. Manoji sekso samprata pasikeitė; dabar jis man atrodo kažkoks juokingas, nebereikalingas.

Mes valgome labai nedaug, tik po vieną nedidelį patiekalą per dieną, praktikuodami, kaip Indijos sadhu, atsisiejimą nuo fizinio kūno, nuo alkio, karščio ir šalčio, miego ir visų kitų patogumų, prie kurių esame įpratę. Esu sužavėta ir užburta, ir taip pat atsisakiau sario; tik ant kaklo užsirišau, sadhu stiliumi, nukarusią audinio atraižą. Naktį aš miegu išsitiesusi ant kilimėlio, apsiklojusi raudona tibetietiška antklode. Jeigu dieną pajuntu alkį, einu į arbatinę ant kalvos išgerti stiklinės šviežio pieno. Prem Singhas, parduotuvę valdantis senolis, labai mus visus gerbia ir žino, kad ieškome Dievo, ir dažnai mums nemokamai duoda miltų ir daržovių.

1973 M. LIEPOS 30 D.

Šiandien saulei leidžiantis Himalajai žerėjo nuo lietaus, išnirę iš didelių, rausvų debesų; visa gamta atsinaujino; laukai žvilga, liūčių švariai nuplauti, derlingi. Šio sezono metu gėlės ir daržovės greitai užauga iki gigantiško dydžio, o karvės duoda daug pieno. Tai Indijos gausos, vandens ir žalumos laikotarpis, o lietaus išmirkyta Indijos žemė tampa dosni, maitina visus kaip didžioji motina.

Šiuo metų laiku jogai ir sadhu atsiskiria medituoti, du arba tris mėnesius neišlenda iš savo olų ar namelių.

1973 M. RUGPJŪČIO 8 D.

Laikas, kurį čia leidžiu, atrodo nepaprastai svarbus, ypač todėl, kad jis suteikia man galimybę ir erdvę praktikuoti meditaciją. Aš nuolat jaučiu šalia Babadžio buvimą, bemaž svaiginantį, ir kiti žmonės šalia manęs kažką jaučia; man galvojimas apie Jį tapo beveik manija. Kartais jaučiu, tarsi Jis įžengia į mano vidų kaip skvarbi šviesa, ir aš tartum susivieniju su Juo; tai dvelkia arogancija, tačiau tai irgi mano tikrovė.

Prieš kelias dienas atvyko jaunas anglas Šankaras, Nantino Babos mokinys. Jis taip pat gyvena ir rengiasi kaip keliaujantis vienuolis sadhu, užsiauginęs labai ilgus plaukus ir susirišęs juos į kuodą. Jis mums pasakė, kad Nantinas Baba yra puikus jogas ir garsus ajurvedinis gydytojas, pažįstantis visas vaistažoles, natūralius vaistus. Žmones jis gydo skirdamas jiems dietą. Pats Šankaras gyvena valgydamas tik vaisius, daržoves ir mums paruošia keletą skanių bulvių ir obuolių mišinių. Vienintelis keistas dalykas – kad besilaikantis tokios dietos Šankaras visada yra alkanas. Nantinas Baba daugelį mėnesių miške atsiskyres meditavo, ir Šankaras per pastaruosius trejus metus buvo ne kartą ilgai meditavęs skirtingose vietose. Manau, šios patirtys jam tikrai daug davė, nes jį gaubia ypatingas švytėjimas.

1973 M. RUGSĖJO 30 D.

Mano viešnage čia, Dina Pani, netrukus baigsis, kaip ir liūtys. Oras skaidrus ir gaivus, laukuose gausu pasėlių, o vakar vakare matėme mėnulio pilnatį, rudens danguje apjuostą vaivorykštinio nimbo. Tikrai galiu pasakyti – man tai buvo palaimingas laikas ir aš sužinojau daug dalykų apie sadhaną ir jogą, ir ypač apie paprastumą. Su šiais naujais draugais aš patyriau nuostabų brolybės jausmą ir

nepaprastą tyrumą bei ramybę. Rytoj Babadžis grįš į Almorą, ir aš vykstu su Juo susitikti.

ALMORA, 1973 M. SPALIO 5 D.

Babadžis sugrįžo į Almorą, ir keliaudama su Juo susitikti buvau apimta emocijų. Jaučiuosi labiau apsivaliusi ir labiau sugebanti dabar su Juo būti.

Šiandien vyksta Indijos šviesų festivalis „Divali“, žymintis rudens pradžių. Mes su Babadžiu esame Dhanjane, senoje fermoje, ir Jis šia proga liepia man visur kieme uždegti daug žvakių. Aš prisimenu seną indų dainą: „O Sat Guru, prašau uždegti manyje šviesą savo Šviesa.“

Žiema Haidakhane

HAIDAKHANAS, 1973 M. SPALIO 9 D.

Mes vėl esame Haidakhane, pasirengę įveikti žiemos iššūkius. Mūsų tik keletas, tačiau teks miegoti lauke ir šaltyje. Babadžis padovanojo man didelę, juodą tibetietišką antklodę, kuri labai šilta, ir mane labai jaudina Jo rūpestis.

Šiuo metu esu vienintelė čia gyvenanti moteris ir vienintelė vakarietė, ir aš vėl dirbu visus virtuvės darbus, padedama Prem Babos ir Džaimalo. Dienos metu oras geras, bet naktys jau gana šaltos, todėl ankstyvą rytą ir vakare mes šildomės prie ugnies Prem Babos *dhunėje*. Babadžio mažosios *dhunės* nebėra, o gražūs mango medžiai iškirsti. Jų vietoje statoma didelė *kirtano* salė, o prie *pipulo* (peepul) medžio pastatytas nedidelis kambarys – *kutiras*, skirtas Babadžiui. Iš tiesų gaila, nes senoji Babadžio *dhunė* buvo labai maloni, tačiau dabar tikimasi, kad ateis dar daugiau lankytojų ir jiems reikės papildomos vietos.

Čia visam laikui atvyko dar vienas indas – Džoši Baba, jaunas inžinierius iš Almosos, kuris paliko viską, kad taptų sadhu ir liktų su Babadžiu. Jis visada pasinėręs į transą ar gilią meditaciją ir net savo valgymą nutraukia, kad pasimelstų ar giliai pamedituotų. Babadžis jam leido būti visiškai nuogam, nes jis yra tyras kaip vaikas ir visiškai nesuvokia savo fizinio kūno. Mes dažnai sėdime drauge prie laužo, ir jis manęs klausia, ar aš galiu būti be minčių; matyti, jog jis labai stengiasi tai pasiekti.

1973 M. SPALIO 15 D.

Vakare Babadžis žaidžia linksmą žaidimą. Jis ragina Džošidži ateiti į kirtano salę ir prašo nusiimti jo kūną dengiančią audinio atraizą ir apsinuoginti prieš minią žmonių. Džošidži vaikiškai nekaltai paklūsta Babadžiui, tuo tarpu būrys Indijos moterų ir jaunų merginų drovėdamosi juokiasi, o Babadžis pašaipiai šypsodamasis žvalgoši. Tai man primena mano senelį nudistą, kuris nuogas vaikščiodavo mūsų sode visos šeimos akvaizdoje, norėdamas mus pamokyti apie žmogaus kūno natūralumą. Džošidži išties nesuvokia savo fizinio kūno ir kartais matome jį valandų valandas besimeldžiantį, nuogą stovintį upėje sunertomis rankomis. Jis kalba tik apie Dievą ir desperatiškai Jo ieško.

1973 M. SPALIO 24 D.

Aušta, ir aš stebiu žibintus ant šventyklos laiptelių, žmones, besileidžiančius prie upės ar grįžtančius iš jos, besimaudančius tamsoje ir nakties rūke, tartum dalyvaujančius slaptame rituale. Girdžiu, kaip Babadžis tyliai dainuoja būdamas vandenyje. Jis moko mus būti stiprius ir, išlipęs iš upės, vėl pasirodo susisupęs į antklodę. Jis skleidžia jėgos ir drąsos aurą, skatina mus įveikti gamtos stichijas, atsiduoti aukštesnei energijai.

1973 M. SPALIO 24 D.

Haidakhanas rudenį gražus, visiškai kitoks. Po daugiadienio musoninio lietaus kalnai smaragdo žalumo, dangus skaisčiai mėlynas, o upė kupina vandens. Oras nepaprastai grynas, gaivinantis, ir aš nesijaučiu taip pavargusi, kaip per vasaros karščius. Dabar galima mėgautis virpančiu kalnų vaizdu ir gaiviais, šaltais rytais.

„Babadžis yra galingas Mokytojas.“

Babadžio elgesys vėl pasikeitė, jis pasidarė švelnesnis nei anksčiau, labiau pasiekiamas, prieinamas ir, manau, Jis netrukus pradės naujus mokymo metus. Aš vis dar turiu sunkiai dirbti virtuvėje, viską valyti ir gaminti valgį, bet atėjau tuo pasimėgauti. Šiuo darbu Babadžis moko mane būti moterimi ir motina, tarnauti kitiems, juos maitinti. Jis pats man parodo, kaip pagaminti *čapatį*, ir iš visų Indijos žmonių aš nuolat mokausi besąlygiškos tarnystės.

Jaučiuosi tarsi išvalanti, pašalinanti daug savo ankstesnės kar mos, ypač tingumą, nekantrumą ir savanaudiškumą. Babadžis yra galingas Mokytojas, suvokiantis visus mūsų vidinius pokyčius ir motyvaciją, bet labiausiai Jis mus lavina praktiniais kasdienio gyvenimo veiksmais, visą laiką mokydamas, kaip išlaikyti savo protą sutelktą į teigiamus dalykus ir į tai, ką darome.

Jis rodo mums pavyzdį savo stipria jėga, abejinga karščiui ir šalčiui, prie nieko neprisirišusia; vieninteliai Jo vilkimi drabužiai yra vilnoniai marškiniai ir antklodė – jokio megztinio. Mes matome Jį trečią valandą nakties šokantį į Gautama Gangos upę ir pusvalandį sėdintį šaltame vandenyje, nesvarbu, koks metų laikas.

1973 M. LAPKRIČIO 1 D.

Šiandien Babadžis atėjo į virtuvę ir pagamino didžiulį apvalų *čapatį*, sukurdamas ypatingą picos rūšį su visa ko mišiniu, daržovių gabalėliais, prieskoniais ir ciberžolės milteliais; buvo labai skanu. Valgymo metu Jis dažnai mėgsta savo rankomis dalyti mums chalvą ir kitokius saldumynus – tarytum dosni, klestinti motina.

1973 M. LAPKRIČIO 4 D.

Mes su Babadžiu buvome užkopę į Sidešvaro kalną, aukščiausią iš visų kalnų artimiausioje apylinkėje. Iškeliavę popiet, pusiau-kelėje mes sustojome pernaktuoti vienoje fermoje. Sėdėjome visi kartu prie židinio mažame kambaryje, jausdamiesi pavargę ir alkani, išskyrus Babadžį, kuris, kaip visada, buvo kupinas energijos, o Jo akys pilnos šviesos, žaižaruojančios, niekada nemiegančios. Jis nuolatos mums dovanoja meilę – tarsi niekad nesustojantis, neišsenkantis šaltinis. Mes daug valandų basomis ėjome aštriais akmenimis pirmyn ir atgal, tačiau būdamas šalia Jo nejauti skausmo ar diskomforto, prarandi visą fizinės sąmonės jausmą.

Pasiekę kalno viršūnę, mes visą naktį sėdėjome prie didelio laužo, apsisupę antklodėmis, Babadžiui visą laiką kalbant su žmonėmis ir juokaujant. Tam tikru momentu aš staiga įsivaizdavau visą veiksmo vietą nusikėlus daug tūkstančių metų į praeitį: didysis Guru Babadžis sėdi miške su savo mokiniiais; tai atrodė kaip tolimas sapnas.

1973 M. LAPKRIČIO 15 D.

Aš mokausi paklusti, sakyti „taip“, net jei kartais nesuprantu, kodėl, mokausi pasitikėti Babadžiu, kad ir ko Jis paprašytų. Aklas paklusnumas, žinoma, gali būti pavojingas dalykas, ir aš pagalvoju apie Hitlerį arba Charles'o Mansono istoriją Jungtinėse Valstijose: šių asmenų sekėjai taip pat aklai jais tikėjo ir neabejodami jiems pakluso; ar tai nėra mums iššūkis – kad viską apgalvotume, o ne aklai priimti klaidingus sprendimus? Tai sunkus klausimas, bet aš nusprendžiau vadovautis širdimi ir pasitikėti savo giliausiais jausmais. Aš prisimenu kelis Naujojo Testamento žodžius: „Iš jų darbų vaisių jūs juos pažinsite.“

Babadžis mus moko tik tiesos ir meilės, Jis niekam nekenkia. Galbūt iš tokio gyvenimo maža naudos, ir net Babadžis apie tai juokauja, vadindamas Haidakhaną nenaudingą kraštu, kurio nenaudingame kaime gyvena nenaudingi žmonės. Mes nedarome ypatingų dalykų žmonijai, tiesą sakant, mes atsiskyrėme nuo pasaulio, tačiau išgyvename intensyvią mokymosi procesą, žadindami savo sąmonę, gilindamiesi į savo sielas, ieškodami žinių.

1973 M. LAPKRIČIO 18 D.

Kiekvieną rytą ir vakarą aš sąžiningai medituoju, o dieną užsiimu sunkiu fiziniu darbu. Šaltas rytinis maudymasis dabar jau ledinėje upėje tebėra didelis iššūkis, tačiau išlipusi iš vandens iš karto savo kūne pajuntu nuostabią energiją ir, žiūrėdama į žvaigždes, giedu mantrą: Om Namah Šivaja, lenkiuosi Viešpačiui Šivai. Babadži, aš esu tik Tavo rankose.

Paskui, apsisupusi antklode, užlipu laipteliais ir sėdžiu prie Prem Babos ugnivietės su keliais kitais žmonėmis. Anksti rytą protas būna tuščias, grynas kaip vėjas slėnyje, o aš susitelkiu į ugnį, šviesą, mano sielos simbolį, atsidavimo liepsną, kurią noriu puoselėti savo širdyje.

Indai atsidavimo kelią vadina bhakti, širdies keliu, kuris yra mūsų meilė ir Dievo ilgesys. Indijos tradicija sako, jog Šakti proporcinga bhakti, o tai reiškia, kad mes gauname tiek dieviškos energijos, kiek išsiugdome atsidavimo. Atrodo, kad Babadžio kelias grįstas širdies gebėjimu atsiduoti Dievui, Jį mylėti.

Jaučiu dabar patirianti naują vidinio perversmo ugnį ir žinau, kad nebegaliu jai priešintis. Babadžis tikriausiai apsireiškė tokiu gražiu pavidalu, kad mus priviliotų, pažadintų mumyse meilę ir norą būti su Juo, pamažu mūsų žmogišką meilę paversdamas

Dieviškąją, Dievo meilę, tarsi visas būtų alcheminis procesas, laipsniškas virsmas.

Dabar nuolat kartoju mantrą, ne tik medituodama, bet ir vaikščiodama, dirbdama, valgydama ir miegodama. Mane tarsi užvaldo magiškas žodžių žavesys, ypatinga energija, kurios negaliu apibrėžti, – Šivos, didžiojo jogos mokytojo, visų gurų guru, Babadžio, dvasia.

1973 M. GRUODŽIO 1 D.

Dabar, žiemą, mes dažnai sėdime prie židinio, ir net virtuvės darbai mums malonūs būnant šalia ugnies karščio. Dieną atogrąžų saulė labai šilta, tarsi būtų pavasaris, tačiau naktį tampa gana šalta, temperatūra smarkiai nukrinta, ir kartais aš negaliu užmigti.

Haidakhanas man primena mistinius Šangri-La kalnus, aprašytus senosiose Tibeto knygose. Kaip ir tame mite, ši vietovė kartais atrodo apleista – kad joje gyvena tik vėjas ir laukiniai arkliai. Kaimo žmonės skiriasi gyvenančiųjų kalnuose, jie gana ypatingi, jų liesi kūnai taip išdžiūvę nuo saulės ir vėjo, jog primena senas malkas, bet vis dėlto yra labai stiprūs. Moterys ypač ištvermingos ir atlieka didžiąją dalį darbo. Jos ištvermingos ir sumanios – motinos Žemės įsikūnijimas, – ir būtent todėl, kad sunkiai dirba, uoliai triūsia visuomet su didele meile ir rūpesčiu, jos sugeba mums parūpinti savo pagaminto maisto. Indija, motina, yra viena skurdžiausių šalių, tačiau dosniausia.

Vakar Babadžis pamatė, kad aš miegu lauke, ant plikos žemės, ir savo rankomis pastatė man palapinę, panaudodamas keletą audeklo atraižų ir medžio gabalėlių. Jis ją statė su tėviška meile, sukurdamas įspūdingą ir paprastą konstrukciją. Čia, Haidakhanė, mano santykiai su Babadžiu labai pasikeitė. Jis nebėra tolima

„Babadžis man vis labiau primena Jėzų...”

statula, sėdinti soste, dievinama Jo bhaktų, bet nepasiekiamo. Šiomis dienomis Jis dalyvauja visoje mūsų kasdienėje veikloje, jaudinamai kukliai, kaip brangus, artimas draugas, dėl mūsų įsikūnijęs Dievas, drauge su mumis einantis žmogišku keliu ir patiriantis žmogiškus sunkumus.

1973 M. GRUODŽIO 3 D.

Čia, Haidakhane, gyvenančių žmonių grupėje yra ir kitų paprastumo bei atsidavimo mokytojų, pavyzdžiui, vargšas brahmanas Džaimalas, kilęs iš artimiausio miesto, Haldvanio. Jis dirba visą dieną, visiems tarnauja ir atlieka kukliausias užduotis, būdamas laimingas, linksmas, visada patenkintas, ir niekada nieko neprašo sau. Dirbdamas atvirame lauke jis neturi net megztinio, todėl aš jam daviau savo vilnonį megztinį, kurį jis tik užsimeta ant pečių kaip apsaugą nuo vėjo. Toks žmogus kaip jis yra pasirengęs bet kurią akimirką šokti į ugnį dėl Babadžio, dėl Dievo. Šių žmonių tikėjimas mane visuomet jaudina, ir aš klausiu savęs – iš kur toks tikėjimas. Šiame kontekste neišvengiamai ateina į galvą Mato evangelijos žodžiai: „Palaiminti turintys vargdienio dvasią; jų yra Dangaus karalystė.“ Yra ironiška visa tai patirti, ypač tokiam žmogui kaip aš, kuris buvo išauklėtas kaip visiškas ateistas.

Babadžis man vis labiau primena Jėzų, dėl savo paprastumo, mokyto, savo gerumo žinios ir kasdienio aukojimosi mums, – taip pat primena, kaip aš įsivaizduoju, jog Jėzus taip ir atrodė. Žodžius ir idėjas, kurias kažkada maniau esant labai banaliomis, dabar laikau teisingomis ir suvokių kaip įgyvendintas.

Pirminė kiekvienos religijos žinia, tikriausiai, yra bendra visiems; jos prasmė labai paprasta ir aiški, tačiau mūsų įmantrus protas viską sukomplikuoja, ypač Vakarų pasaulyje. Mūsų šei aklo materializmo, smurto ir kitų užkariavimo civilizacijai stinga išmanymo. Čia, Indijos džiunglėse, aš radau pasaulio kampelį, kuriame gyvuoja taika ir žmogiška meilė; tai tikras, kasdien išgyvenamas šviesos blyksnis.

1973 M. GRUODŽIO 6 D.

Mes valgome tik kartą per dieną – ankstyvus pietus. Aš tai vargiai iškenčiu ir dažnai jaučiuosi labai alkana. Kartais, ypač ryte, nepavalgiusi pusryčių jaučiuosi silpna ir pradedu drebėti, mano kojos ima virpėti. Šiandien kalbėjau su Babadžiu ir pasakiau Jam, kad jaučiuosi silpna, ir Jis man atsakė, jog man kaip tik geriau, kad jaučiuosi silpna; taip išlieku rami, netampu per daug jaudulinga, nebėgioju be tikslo ratais. Aš žinau, kad turiu atsisakyti visų norų. Jis man padavė mažą indelį su medumi ir pasakė, kad galiu, pajutusi alkį, šiek tiek siurbtelėti medaus.

Tiesą sakant, pastebėjau, kad visuomet, kai aš esu šalia Babadžio, alkiui numalšinti man pakanka nedidelio maisto kąsnio, ir jis visiškai pašalina mano nuovargį. Indų raštuose yra daina, kurioje sakoma, jog guru lotosinės pėdos yra šventos, ir kad vien jas matydama ir aukodama joms savo maldą žmogaus siela gali išspręsti visas problemas ir įveikti sunkumus; pakanka pasikliauti Mokytojo Prieglobsčiu prie Jo kojų ir viską patikėti Jam.

1973 M. GRUODŽIO 10 D.

Kartais aš jaučiu neurotišką maisto troškimą, ir tai nėra susiję su alkium, tai kažkas kita, tai stiprus prisirišimas. Vakar Babadžis pasikvietė mane ir įteikė didelį krepšį, pilną baltojo cukraus kubelių, kuriuos visus godžiai suvalgiau sėdėdama upės pakrantėje. Vėliau pasijutau kaip mažas gyvūnas, toks kvailas, silpnas, prisirišęs prie tokio grubaus dalyko, kaip maistas: tokioje ekstremalioje situacijoje mes staiga susiduriame su savo smulkmeniškumu, o kartais mūsų žmogiški norai gali būti nepaprastai stiprūs ir sukelti daugybę kančių.

Senas indas Svamidžis (Swamiji), atsižadėjęs pasaulio ir atvykęs gyventi į Haidakhaną, kasdien mane moko hindi kalbos, ir aš darau pažangą. Hindi kalba yra gyva, melodinga; jos tartis panaši į italų kalbos, ir Babadžio balsas gilus, gomurinis, šiltas, senovinis ir išmintingas.

Kai kurie ypač atsidavę indai dabar reguliariai atvyksta į Haidakhaną; tarp jų – Muniradžis (Muniraji) iš Haldvanio miesto ir Šastridžis, vyresnysis Babadžio šventikas. Jie tarnauja Babadžiui visais įmanomais būdais iki smulkmenų, visur Jį lydi, kur Jis eina, paruošia *asaną* Jam atsisėsti, ką nors, kad Jis galėtų atsigulti ir pailsėti, gamina Jam valgį. Babadžis retai valgo, dažniausiai vaisius ir daržoves, nevalgo kruopų, kaip daugelis Indijos jogų, negeria arbatos ir kavos – tik gryną pieną.

Vakare, kai visi gieda pagrindinėje salėje, man leidžiama Jo kambaryje vienai pamedituoti, o vėliau, kai Jis grįžta į savo kambarį pailsėti, indas bhaktas Jį masažuoja, naudodamas kvapnų aliejų, kol ateina laikas miegoti.

1973 M. GRUODŽIO 15 D.

Šiandien auštant, kai žvelgiau žemyn į slėnį, į pirmuosius rausvos šviesos atšvaitus, jausdama degančio medžio kvapą, vėjo dvelksmą ir girdėdama vien šniokščiančios upės garsą, viskas man buvo panašu į vietą, tobulą ir senovinę savo tyrumu. Tarsi laikas būtų du tūkstančius metų sustojęs: kartojami senovės ritualai, kalbamos archajiškos maldos, pilna amžinų simbolių.

Babadžis man pasakė, kad aš buvau su juo daugelyje savo anksčiau gyvenimų, ir pasakoja man apie laiką, kurį praleidau su juo Indijoje ir Tibete. Šiuo konkrečiu atveju aš įsikūnijau Vakaruose, kad patenkinčiau tam tikrus materialius troškimus, tačiau dabar Jis mane pašaukė namo. Tiesą sakant, aš beveik pamiršau Italiją,

visus savo draugus, net ir savo šeimą, jaučiuosi taip, lyg būčiau mirusi ir vėl atgimusi naujam gyvenimui; bet kiek jis tęsis?

Vieną vakarą Babadžis mums pasakė, kad Jis čia neliks amžinai ir kad vieną dieną vėl išnyks džiunglėse, nebebus matomas visuomenei, ir kas žino, ar leis man iškeliauti kartu su Juo. Be to, Jis pranašauja, kad netrukus visame pasaulyje kils karai ir niokojančios katastrofos, ir sako, kad Jis mus labai gerai lavina, kad išgyventume, mokydamas mus gyventi labai paprastai.

1973 M. GRUODŽIO 20 D.

Vakar vakare Babadžis sėdėjo kartu su mumis prie ugnies Prem Babos *dhunėje* ir pasiūlė mums karšto vandens su imbieru ir keletą didelių *džagury*, indiško nerafinuoto cukraus, gabalėlių; lauke buvo labai šalta. Jis kalbėjo, daug juokavo ir pasakojo mums apie laikotarpį, kai buvo Tibete, smulkiai mums tą šalį apibūdindamas. Jis sakė, kad Dalai Lama yra tikras Budos įsikūnijimas šioje žemėje ir kad vieną dieną jis galės sugrįžti į Tibetą, dievų šalį.

Kas gali tikrai žinoti, iš kur Babadžis kilęs, kur Jis gimė? Panašu, kad niekas apie Jį nieko nežino, ir niekas nebuvo Jo matęs prieš netikėtą pasirodymą čia. Vieną dieną Tara Devi Jo paklausė, kas yra Jo tėvai, ir Babadžis atsakė, kad kiekviena gyva būtybė yra Jo tėvas ir motina. Žmonės man sako, kad Babadžis yra nemirtingas guru, apie kurį Paramahansa Jogananda kalba savo knygoje „Jogo autobiografija“. Pasak Joganandos, Babadžis yra Mahavataras, Paties Šivos, amžinojo Himalajų Mokytojo, apsireiškimas, kuris davė įžadą visada apsireikšti žemėje fiziniu pavidalu, kad galėtų padėti žmonijai. Jam nereikia gimti iš moters, nes Jis gali savo valia materializuoti kūną, bet kada ir tokį, kokį pasirenka; Jis taip pat sugeba jį pakeisti arba vienu metu pasirodyti daugybe skirtingų kūnų. Dievas neturi jokių apribojimų, turi tobulą galią ir puikiai moka

valdyti materijos atomus bei ląsteles. Pasak tradicijos, Babadžis atnešė į pasaulį ir Krija jogos techniką, kvėpavimo mokslą, kurią praktikuodami jogai pasiekė nemirtingumą ir visokiausių dvasinių suvokimų.

Joganandos knygoje skaičiau, kad vienas mokinyš kartą ieškojo Babadžio kalnų viršūnėse, tačiau, prieš sutikdamas būti jo Mokytoju, Babadžis paprašė to vyro nušokti nuo aukštos uolos ir taip įrodyti, kad jis yra to vertas. Vyras nušoko ir mirė, o Babadžis jį prikėlė ir priėmė jį kaip mokinį, nes jis išlaikė tikėjimo ir mirties egzaminą. Taigi prieš kelias dienas sode eidama Babadžio link, sumaniau Jo paklausti, ar ši istorija teisinga ir ar Jis tikrai yra Jogandos minimas Mahavataras Babadžis. Man nespėjus nė burnos atverti, Jis liepė man nušokti nuo aukštos sodo sienos. Aš nedrįsau to padaryti, bet supratau, kad Jis perskaitė mano mintis, ir kad atsakė į mano klausimą, patvirtindamas savo tapatybę.

1973 M. GRUODŽIO 22 D.

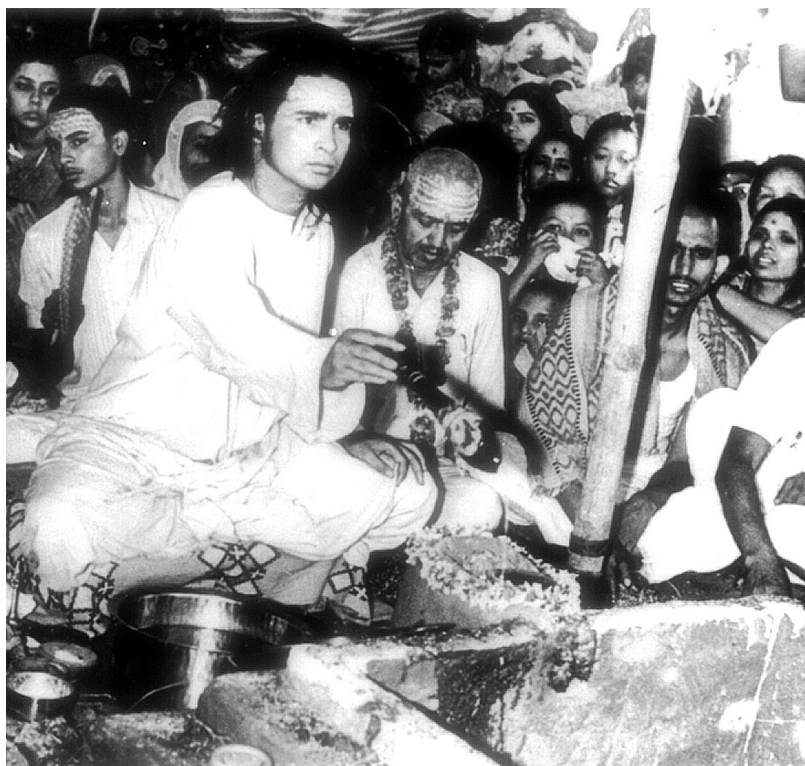
Greitai artėja Kalėdos, tačiau čia, Indijoje, tai neatrodo svarbu. Šventykloje mes įprastai švenčiame tik indų šventes, tokias, kuriose garbinamas Šiva arba Krišna. Vis dėlto Babadžis pasakė Tarai Devi, kad jis neatskiriamas nuo Kristaus ir „Jogo autobiografijoje“ Babadžis apibūdinamas kaip legendinis šiuolaikinės Indijos Jogas–Kristus, kuris gali atnešti dvasinę žinią į Vakarų. Šiuo metu, išskyrus Tara Devi, aš esu vienintelė čia gyvenanti vakarietė, tačiau Babadžis dabar mums pasakė, kad vieną dieną Jis pakvies daug žmonių iš viso pasaulio į šią nuošalią vietą ir kad pastatys čia, Haidakhane, daug namų: šiuo metu perspektyva, kad kada nors tai įvyks, atrodo gana nereali.

1973 M. GRUODŽIO 24 D.

Atvyko du šveicarai, vyras ir žmona su mažamečiu vaiku. Babadžis moterį pavadino Parvate (Parvati), kalną Deive. Mes su ja tapome geromis draugėmis; lydime viena kitą maudytis upėje ir drauge dirbame virtuvėje. Babadžis pasirūpino, kad jie apsigyventų kaimo mažoje apleistoje trobelėje. Parvatė yra graži, stipri, jos nekankina šaltis, ir ji suteikia man drąsos rytais nusimaudyti šaltoje upėje. Ji nesiskundžia menku paprasto maisto kiekiu, kaip kartais darau aš. Augdama Italijoje, vaikystėje buvau išlepinta, o čia man vis dar sunku susitaikyti su gyvenimo būdo pokyčiais; man reikia milžiniškų pastangų atsisakyti daugybės patogumų, prie kurių buvau įpratusi anksčiau.

1974 M. SAUSIO 10 D.

Vakar vakare nutiko neįtikėtinas dalykas. Nuėjau aplankyti Parvatės ir jos vyro jų trobelėje, jie man pasiūlė mažytę LSD tabletę, o aš nieko negalvodama ją praričiau. Tabletė suveikė labai intensyviai, ir man prieš akis ėmė plaukti aiškos, spalvingos vizijos. Po kiek laiko stipriai pajutau, kad mane kviečia Babadžis. Beveik tuoj pat po vidurnakčio aš pasukau eiti atgal keliu per kaimą. Kai pasiekiau Jo kambarį, durys buvo šiek tiek praviros, lyg būčiau Jo laukiama, taigi įėjau vidun. Babadžis sėdėjo ant savo lovos įsivyniojęs į antklodę, atsukęs į sieną ir giliai paniręs į meditaciją. Aš tyliai atsisėdau ant grindų ir pradėjau taip pat medituoti užsimerkusi. Ėmiau melstis Jam savyje, prašydama, kad Jis man ką nors papasakotų apie save, atskleistų savo tikrąją tapatybę. Paskui atsimerkiau ir vietoj Babadžio kūno pamačiau didžiulę apskritą vaivorykštę ant Jo lovos, švytinčią, žaižaruojančią. Supratau, jog tai Babadžio Esmė, Dieviškųjų Būtybių vaivorykštinis kūnas, kaip tai apibūdina tibetiečių mokytojai.

Ši vizija mane pribloškė. Aš pamačiau, kaip iš lėto pasirodo Jo kūnas, vėl įgaunantis fizinį pavidalą. Paskui Jis atsistojo ir pradėjo dėti malkas ant ugnies, tyliai dainuodamas melodingą dainą. Jo balsas buvo nepaprastai mielas, dieviškas, Jis šypsojosi, su begaline meile ir švelnumu žiūrėdamas į mane, Jo akys spindėjo. Gestu Jis parodė man išeiti liepdamas eiti maudytis, ir aš nusileidau prie upės, žiūrėdama į ryškias, žemiškas žvaigždes, kupina ekstazės ir susižavėjimo.

1974 M. SAUSIO 15 D.

Šį ryt paprašiau Babadžio suteikti man iniciaciją ir asmeninę mantrą, guru-mantrą. Jis pakvietė mane į savo kambarį ir mano prašymą įvykdė. Dabar jaučiuosi taip, lyg iš tikrųjų būčiau Jo mokinė, nes žinau, kad ryšys tarp guru ir mokinio yra nenutrūkstamas.

Noriu vis labiau ir labiau ištesti meditacijas, taip sustiprindama praktiką, ypač anksti ryte. Dabar galiu ramiai sėdėti ilgiau ir kartais man pavyksta kelioms sekundėms nutildyti savo protą, numaldyti visas mintis, nebesuvokiant savo kūno ir išorinės tikrovės. Labai malonu patirti šį ekstazės pojūtį visomis kūno ląstelėmis, tarsi elektros srovę. Kai nustoju medituoti ir išeinu pasivaikščioti, atrodo, lyg skrisčiau; kojos vos liečia žemę, ir man sunku atlikti kokius nors buitinius darbus. Vis dėlto žinau – Babadžis nori, kad mes aiškiai suvoktume išorinę tikrovę, turėtume kontaktą su žeme, būtume susisieję su pasauliu, aktyvūs jame, gebantys veikti žmogiškame lygmenyje, tuo pačiu metu sutelkdami dėmesį į Dievą. Būtent todėl Jis mus verčia tiek daug dirbti – kad išmoktume viską daryti tobulai. Jis nori, kad mylėtume vienas kitą, padėtume kitiems, būtume altruistai, tarnautume visoms gyvoms būtybėms. Gyvendama Vakaruose, labai ilgai ieškojau meilės, bet tik dabar pradedu ją atrasti. Mano santykių su Babadžiu esmė yra sunkiai suvokiamas ir nelengvas dalykas dėl Jo tyrumo ir neprieraišumo. Jis neieško meilės sau, yra nesuinteresuotas ja, bet prašo mūsų ieškoti grynos meilės, nesuasmenintos, tik meilės Absoliučiai Tiesai, meilės Dievui.

1974 M. VASARIO 1 D.

Babadžis pakvietė visus į pirmąją didelę, viešą ugnies ceremoniją, kuri čia įvyks, ir žmonės atvyksta iš visos Indijos. Nėra kur

jų apgyvendinti, tad palei sausą upės vagos dalį jie stato dideles kariškas palapines, rengia didžiulę stovyklavietę su virtuvėmis lauke. Atvyksta aibė žmonių, įskaitant daugybę rafinuotų, turtingų indų, elegantiškus šilkinius rūbus vilkinčių moterų, tačiau jos visos nesiskųsdamos įsitaiso palapinėse, džiaugdamosi būti su Babadžiu. Jis viskuo rūpinasi asmeniškai: maistu, transportu, antklodėmis, kiekvienu mūsų patogumui skirtu dalyku, autoritetingai duodamas tikslius nurodymus. Visi bėgioja, trokšdami padaryti ką tik išgali geriausio dėl vienos Babadžio šypsenos; norėdamas gauti Jo meilės gestą, žmogus yra pasirengęs padaryti viską. Tai didžiulės kolektyvinės pastangos, kupinos entuziazmo ir džiaugsmo. Žmonės visą laiką šaukia Jam vienu balsu „Džai“ – pergalė, Dievo visais pavidalais pergalė.

Pirmoji vieša ugnies ceremonija

Vakare Indijos žmonės trykšta atsidavimo džiaugsmu, dainuoja ir ekstaziškai šoka, šlovindami Viešpatį, garbindami nuostabų žmogišką Babadžio pavidalą. Mintimis aš neišvengiamai lyginu šį pavyzdį su katalikų religija, kuriai trūksta šilumos, ji liūdna ir labai nutolusi nuo kasdienio žmonių gyvenimo; mūsų bažnyčios yra šaltos ir tuščios, negyvos kaip muziejai. Indijoje religija neatsiejama kasdienio gyvenimo dalis. Ji – šventė ir išreiškia džiaugsmą, kad dieviškoji energija visada yra čia.

Indijos žmonėms visai normalu regėti Dievą žemėje žmogaus pavidalu, ir Dievas šioje šalyje pasireiškė daugybe įvairių formų: Šiva, Krišna, Rama, Višnu, Buda ir kt. Dievas ateina į žemę žmogaus pavidalu padėti žmonijai dvasiškai tobulėti, atkurti Dharmą, visuotinę įstatymą, ir išlaisvinti žmones iš mirčių ir gimimų ciklo. Žmonės dievina Babadžį kaip patį Šivą, jausdami ekstazę ir pasitenkinimą būdami Jo akivaizdoje, prigludami prie Jo dieviškųjų pėdų, labai laimingi, jog dalyvauja mistinėje bendrystėje. Aš suvokiu, kad Indijos žmonėms visas gyvenimas yra ritualas – nuo ankstyvo ryto, kai jie giedodami mantrą maudosi, iki pat vakaro, kai savo namuose uždega smilkalų lazdelę ir žibintą arba gieda paprastą maldą. Jis vyksta visuomet, net maistas prieš valgant visada aukojamas Dievui.

1974 M. VASARIO 10 D.

Šventė įspūdinga, didinga, bet paprasta. Maistas dalijamas kiekvienam sėdinčiam upės pakrantėje, patiekiamas ant didelių bananų lapų: ryžiai ir lęšiai su prieskoniais ir skanus pudingas, pagardintas tamsiu cukrumi. Visi valgiai nemokami, ir iš netoliese esančių kaimų atvyksta šimtai žmonių su vaikais. Babadžis su didžiule meile visus maitina, o žmonės laisvanoriškai aukoja pinigus, ir tai suteikia viską, kas būtina; tai natūralus apsikeitimas energija. Kaip nuostabu būtų visą laiką taip gyventi žemėje. Babadžis mums rodo naują galimybę, gyvenimo būdą, kai visi dalijasi viskuo, kuomet tik gali: pinigais, darbu, dvasine ar fizine energija.

1974 M. VASARIO 15 D.

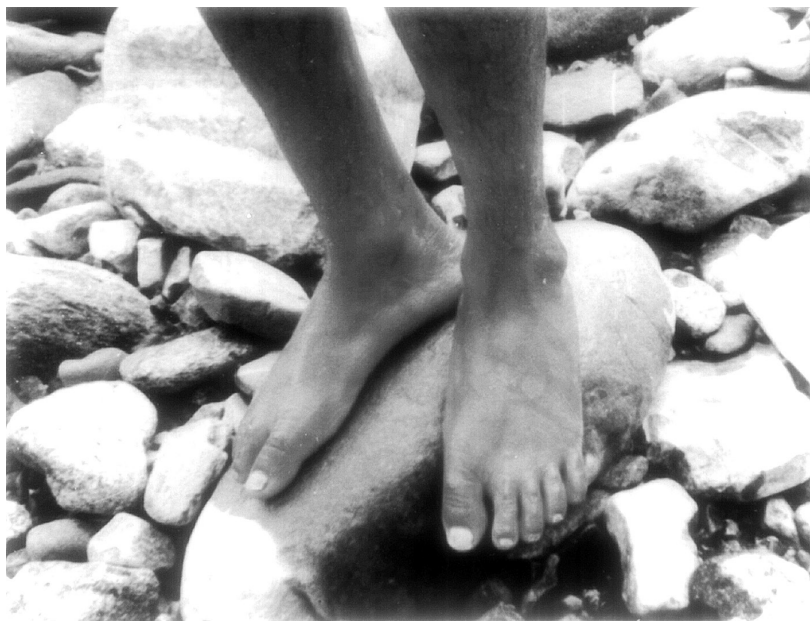
Babadžis netrukus paliks Haidakhaną ir tris mėnesius keliaus įvairiuose Indijos kraštuose. Aš nusprendžiau pasilikti ir medituoti drauge su Prem Baba ir Džošidži, sadhu iš Almosos. Aš baiminuosi ir jaudinuosi, nes labai pripratau prie Jo ir Jo energijos ir bijau būti viena, atsiskyrusi, nors žinau, kad tai naudinga meditacijai.

Anądien Jo paklausiau, ar galėčiau vakare ateiti ir drauge su Juo pamedituoti Jo kambaryje. Jis man pasakė, kad galiu ir kad ateičiau antrą valandą nakties. Taigi, pirmiausia nuėjau išsimaudyti upėje, o paskui įėjau į Jo kambarį, kuriame Jis, kaip įprastai, sėdėjo ant savo lovos medituodamas; man tikrai atrodo, kad Jis niekada nemiega naktimis. Babadžis nusišypsojo ir hindi kalba manęs paklausė, ar nenorėčiau su Juo pasimylėti. Buvau labai sukręsta ir nustebusi, nes maniau, kad seksualiniai žaidimai visam laikui baigėsi, ir atsakiau, kad nenoriu Jo kūno, noriu Jo dvasios. Mano atsakymas Jį patenkino, ir aš supratau, kad Jo pasiūlymas buvo mano išbandymas, kurį aš sėkmingai įveikiau. Tarp mūsų nieko neįvyko,

ir Jis man pasakė, kad nuo šiol aš turėčiau medituoti mažame kambarėlyje, kurį Jis ką tik baigė man įrengti. Suvokiau vis dar norinti medituoti drauge su Juo, bet taip pat supratau, jog tai prieraišumas ir kad turiu rasti Dievą savyje, savo prote, kai užsimerksiu. Šiaip ar taip, man džiugu, kad išlaikiau seksualinį testą. Tai padeda man jaustis stipresnei, tyresnei.

1974 M. VASARIO 18 D.

Prieš Jam išvykstant į kelionę, aš dar kartą paklausiau, kaip turėčiau medituoti. Jis ranka parodė į kaktą, o paskui į širdį, sakydamas: „Pamažu, pamažu viskas ateis į tavo širdį, tu priklausai Man.“

„Pėdos Viešpaties – lyg lotosų žiedai...“

Jam pasirengus eiti žemyn upės pakrante, aš pirmą sykį paliečiau Jo pėdas. Anksčiau aš niekad nedrįsau šito padaryti. Jos minkštos, panašios į vaiko, šilkinę oda, stiprios ir švelnios, ir aš prisiminiau indiškos dainos žodžius: „Pėdos Viešpaties – lyg lotosų žiedai, o pėdas Jo lotosines atradę, mes poilsį atrandam pagaliau ir pabaigą kelionės savo.“

Aš žinau, Babadži, jog esu amžinai su Tavimi sujungta, visada tarnystėje prie Tavo lotosinių pėdų.

1974 M. KOVO 15 D.

Sunku be Jo čia gyventi, nors ir vėl atėjo pavasaris, o Haidakhane vėl šilta, pilna gėlių ir ankstyvą rytą gieda gražūs tropiniai paukščiai.

Dabar turiu nuosavą kambarėlį, kuriame galiu medituoti, bet man sunku susikaupti. Į mano protą staiga įsiveržė daugybė prisiminimų apie mano gyvenimą Italijoje ir tenykščius mano draugus. Vakar buvo Šivaratri, šventa naktis, skirta Viešpačiui Šivai, švenčiama visoje Indijoje, atliekant specialius ritualus ir meldžiantis. Užuoat pasninkavusi ir meldusis, aš godžiai suvalgiau *džagury* cukraus gabalą, ir vėliau mane supykino. Esu nerami ir jaudinuosi, nes suvaldyti protą ir atsikratyti troškimų, o tai ir noriu padaryti, yra daug sunkiau, nei maniau. Tai ypač sunkus užsiėmimas, kai mano prisirišimas prie valgymo, prie maisto tampa labai stiprus, tarsi maistas būtų paskutinė kliūtis, kurią turėčiau įveikti, paskutinė vieta, į kurią vaikas gali nubėgti, kai bus atimti visi kiti malonumai. Kai Babadžis su savo meile fiziškai būna šalia, o mano protas ir visas dėmesys sutelktas į Jį, man daug lengviau, o dabar vėl iškyla į paviršių daugybė ankstesnių norų, aistringų ir maištingų.

1974 M. BALANDŽIO 3 D.

Man pasisekė, kad Babadžis greitai sugrįžo iš savo kelionių, tačiau aš pasijutau nesmagiai, kai Jį pamačiau, nes, Jam nesant, labai drausmingai praktikavau meditaciją. Nebuvau stipri, ir Jis į mane pažiūrėjo taip, lyg viską žinotų, – liūdnai, bet atjausdamas.

Čia atvyko daugybė žmonių, Babadžis susilaukia vis platesnio pripažinimo, nors niekada viešai nerodo savo galios ir nedaro stebuklų. Šiuo metu čia yra daug jaunų indų, kuriuos Babadžis vedasi kartu, kai po pietų eina maudytis upėje arba leidžiasi į ilgus pasivaikščiojimus, svilinant karštai vasaros saulei.

Kartais Indijos žmonės būna mano atžvilgiu nemandagūs, elgiasi su manimi kaip su pašaliete, įsibrovėle, tarsi būčiau nešvari, iš blogos kastos, dar nežinanti visų taisyklių, nepakankamai indiška. Anądien virėjas nenorėjo, kad įeičiau į virtuvę ir ten dirbčiau. Aš įsižeidžiau ir pareiškiau protestą Babadžiui, norėdama pajausiti, jog Jis mane saugo, bet Jis tarsi norėjo, kad aš pasiduočiau, nekreipčiau dėmesio... Tačiau mano prigimtis visada buvo maištinga. Jaučiuosi pažeminta, atskirta.

1974 M. BALANDŽIO 20 D.

Vakar patyriau nuostabią staigmeną: netikėtai atvyko mano brangi sena draugė italė Dini. Ji atskrido į Indiją, norėdama rasti mane, kur aš dingau, ir stebuklingai surado šią vietą vedama kažkokių magiškų sutapimų. Jaučiausi tokia laiminga, kad pagaliau galiu pasikalbėti su artima drauge savo gimtąja kalba ir papasakoti jai apie neįtikėtinus dalykus, kuriuo patiriu savo gyvenime.

Baba labai maloniai su ja elgiasi ir paprašė jos pasakyti viešą kalbą ir pašokti. Mes šnekamės valandų valandas. Milane mes kartu patyrėme daug išgyvenimų: mokėmės tame pačiame universitete,

įsiveldavome į politiką, pirmąsyk pabandėme gyventi bendruomenėje... Kaip ir aš, Ji taip pat kažko ieško Indijoje, kažko, ką nelengva rasti, tačiau ji baidosi religijos ir mistikos, nors žavisi Babadžiu.

Ji bando įtikinti mane sugrįžti į Italiją, ir ten kovoti dėl pokyčių pasaulyje, bet aš jai sakau, kad pirmiausia noriu pati pasikeisti ir giliau panirti į šį sąmonės tyrinėjimo nuotyki.

Dini draugas, atkeliavęs kartu su ja, pasiteiravo Babadžio, ar galėtų Jam užduoti keletą klausimų, bet į kiekvieną jo klausimą Babadžis atsakydavo, kad atsakymas glūdi jo paties prote. Kitą dieną jie išvyko.

1974 M. GEGUŽĖS I D.

Nelauktai išvykus Dini, aš ir vėl jaučiuosi vieniša. Čia vėl be galo karšta, ir man sunku čia gyventi. Babadžis nepermaldaujamas, Jo mokymas man labai sunkus; aš vis dar turiu plauti visus tuos didžiulius puodus ir netgi turiu eiti su indėmis į džiungles pririnkti didžiulius maišus molio. Vakar aš pasiskundžiau Jam, klausdama, ar galėčiau daugiau laiko skirti meditacijai, o Jis tik ironiškai nužvelgė mane: aš labai gerai žinau, kad nemeditavau, kai turėjau tam progą. Tapau nerami, nekantri ir mane dažnai apima maisto troškimas, tarsi kažkokia neurozė. Kai esu tokios dvasios būsenos, Babadžis mane visiškai ignoruoja, laikydamas mane toli nuo savęs, kai Jis tuo tarpu vaidina Indijos prinčą, visas apsuptas elegantiškų Indijos moterų, kurios čia apsilanko. Kartais jaučiuosi taip, lyg Jis elgtųsi su manimi kaip su niekingu padaru.

Okhaldunga, Madhuvanas, Almora

HAIDAKHANAS, 1974 M. LIEPOS 1 D.

Vasara eina į pabaigą ir pasirodo pirmieji ženklai, jog netrukus prasidės liūčių sezonas. Netrukus keliausime į Vrindavaną, nes, prasidėjus liūčių sezonui, mes neturime stogo virš galvos, kad apsisaugotume nuo lietaus. Juokaudamas Babadžis man pasakė, kad aš negalėsiu vykti, bet turėsiu apsistoti mažame kaimelyje viduryje džiunglių.

OKHALDUNGA, 1974 M. LIEPOS 4 D.

Prasidėjo liūčių sezonas. Vakar, mišku eidami Haldvanio link, maždaug pusiaukelėje sustojome prie Okhaldungos, kaimelio džiunglėse, ir Babadžis netikėtai man liepė čia neribotam laikui pasilikti. Aš gyvensiu trobelėje, esančioje netoli apleistos, senos šventyklėlės, skirtos Devi, Dieviškai Motinai, kuri retai prižiūrima. Jis nori, kad čia aš atlikčiau sadhaną, dvasinę praktiką, meditaciją.

Taigi dabar aš esu visiškai viena, trobelė apgriuvusi, ir vis dėlto stebėtina, kad, nors negaliu uždaryti jos durų ar langų, aš nejaučiu

baimės. Noriu praktikuoti savo sadhaną, noriu tapti stipri ir esu ryžtingai nusiteikusi sėkmei, nes pastebėjau, kad lengvai aptings-tu ir nusimenu kaskart, kai lieku viena. Taigi šluoju, valau apleistą šventyklėlę ir kasdien joje šiek tiek pasimeldžiu, atnašaudama gėles ir smilkalus.

1974 M. LIEPOS 15 D.

Vakar vakare ant mano atviro lango palangės pasirodė didelė gyvatė, tačiau po kelių minučių nušliaužė savo keliais. Kai lyja, pro kiaurą stogą liejasi vanduo, ir aš turiu miegoti ant šlapių grindų. Bet pradėjau mokytis sutekinti lietaus vandenį į įvairias metalines skardines ir dėžes, kad paskui galėčiau jį panaudoti valgiui gaminti. Jei pliaupia lietus, galiu improvizuotai nusiprausti, tiesiog stovėdama prie durų. Čia, kaip dariau ir Dina Pani vietovėje, aš perku miltus, bulves bei lėšius iš vietinės arbatinės ir taip prasimaitinu. Kaimas nepaprastai skurdus, o parduotuvėje labai nedaug prekių. Kartais truputį save paguodžiu dideliais rudojo cukraus *džagury* gabalėliais.

Man vis dar nelengvai sekasi medituoti, protas nenori susitelkti; kartais žiūriu į miesto žiburius tolumoje ir norėčiau būti ten, tarp žmonių ir malonių dalykų, rasti nusiramtinimą būdama su kitais žmonėmis, bet turbūt tai tik dar vienas prisirišimas.

VRINDAVANAS, 1974 M. RUGPJŪČIO 5 D.

Pavargau nuo savo atsiskyrimo ir pabėgau į Vrindavaną susitikti su Babadžiu, tačiau Jis toks pat nepermaldaujamas, nori, kad aš tęsčiau savo praktiką. Jis siunčia mane medituoti į kitą nuošalų kaimą, vadinamą Madhuvanu, kuris nėra taip toli. Tai labai sena vieta, skirta Viešpačiui Krišnai ir jo mylimajai Radhai.

Rodos, Okhaldungoje aš nesugebėjau gerai praktikuoti. Kartą, kai Babadžis mane atstumia, aš aptingstu, nuliūstu, ir mano protas nenori sustoti; tai mano silpnybė, ir aš žinau, jog Babadžis nori, kad aš tapčiau stipri ir nepriklausoma.

MADHUVANAS, 1974 M. RUGPJŪČIO 7 D.

Kaimas įsikūręs aplink mažą ežerą, apsuptą plačių laiptų, vedančių žemyn prie vandens. Kaimo gyventojai ežerą naudoja viskam: maudosi jame, plauna drabužius ir indus, pasišneka prie jo, o vaikais vandenį žaidžia.

Tai senovinė vietovė, be galo skurdi, dulkėta, bet labai žavi, įsikūrusi labai plačioje lygumoje. Į plokščią kraštovaizdį šen bei ten įaugę šimtamečiai medžiai. Žemi namai pastatyti iš molio, o šaliais, ant krūmais apžėlusios žemės stovi kelios mažos, senovinės šventyklos.

Čia yra senovinė šventykla, skirta Babadžiui, ir *dhunė*, kurioje, kaip man sakė žmonės, šimtus metų degė ugnis. Ryte aš padedu vietiniams *pūdzariams* išvalyti ir paruošti šventyklą, o likusią dienos dalį galiu sėdėti viena mažame kambaryje, kurį jie man skyrė.

1974 M. RUGPJŪČIO 15D.

Liūčių sezonas gana smarkus, apylinkė ir tolimesnės lygumos vėl atgyja, sužaliuoja. Saulėlydžio metu debesys rausvi, pilni lietaus; ir aš stebiu karvių bei buivolų virtinę, kurią lydi moterys, lėtai einančios, grįžtančios namo pailsėti.

Tarsi laikas čia, Indijoje, būtų sustojęs, kasdien čia kartojasi tie patys gestai, tie patys ritualai ir vertybės. Nors tai gali suteikti saugumo jausmą, amžiną tęstinumą, dalis manęs nerimsta ir nori nuo viso šito pabėgti. Man vėl ir vėl kyla daugybė prisiminimų iš mano

gyvenimo Italijoje; aš visada buvau labai motyvuotas ir veiklus žmogus, dalyvavau visuomenės veikloje. O kurgi aš einu dabar? Galbūt turėčiau galvoti tik apie Dievą, žinau, kad turėčiau kartoti mantrą ir melstis, bet kurgi dingo mano žmogiškumo jausmas? Galbūt man net jo reikia atsisakyti, galbūt visa tai vyksta anapus manęs, jei viskas šiame gyvenime yra maja, iliuzija, prisirišimas, bet tai labai sunku.

1974 M. RUGSĖJO 1D.

Vakar Babadžis atėjo manęs aplankyti. Jį lydėjo garsus Indijos kino aktorius Svami Kapuras. Kai tik pamatau Babadžį, aš visuomet labai susijaušinu. Jo pavidalas ir kiekvienas Jo gestas labai patrauklus; Jo eisena ir kalba taip pat išreiškia grožį, tobulumą, darną. Jam išvykstant, kaimo gyventojai padovanojo Jam didelį ryšulį pavo plunksnų, ir Jis nuėjo kaip jaunasis Viešpats Krišna, legendose apibūdinamas kaip gundantis, paslaptingas, bet sunkiai suprantamas. Staiga pasijutau labai nutolusi nuo Jo, neišmatuojamu atstumu, kenčianti aštrų skausmą, atsiribojusi nuo būtybės, kurios negaliu tikėtis pažinti ir suprasti, ir su kuria man netgi neįmanoma aiškiai pakalbėti ir pabendrauti. Vis dėlto jaučiu meilės skausmą, meilės ligą, didžiulį ilgesį, varginantį, bet ir nepasotinamą.

ALMORA, 1974 M. RUGSĖJO 5 D.

Anądien, dar būdama Madhuvane, sapne paregėjau Babadžį, sakantį man nedelsiant išvykti, nes policija jau seka mane; juk aš keliauju be vizos. Taigi aš susikroviau daiktus ir išvykau, o vėliau sužinojau, kad kitą dieną manęs ieškodama iš tikrųjų atėjo policija. Aš atvykau tiesiai pas Babadžį į Haidakhaną, bet Jis vėl mane

išvarė, pasakęs, kad tuoj pat turiu keliauti į Diną Panį tęsti savo meditacijos praktikos. Aš turėsiu gyventi viena ir net neįsivaizduoju, kiek ilgai turėsiu ten būti. Babadžis man pasakė, kad turėčiau niekur kitur neiti, net nevažiuoti į Haidakhaną, kol Jis man parašys. Pasak Jo, aš turėčiau medituoti 14 valandų per dieną ir daryti tiksliai tai, ką Jis man anksčiau liepė daryti. Man neleista niekam rašyti, aš negaliu nieko matyti, nei su niekuo kalbėtis, man netgi uždrausta ką nors skaityti: tai tarsi buvimas dvasiniame atsiskyrimo.

Visa tai Jis man pasakė vakare prieš man išvykstant, pakvietęs mane į savo kambarį po *arati*. Jis gulėjo ant savo lovos, Jo veidas buvo labai arti mano, ir Jis buvo gražus, kaip senovės dievas, kupinas meilės ir atjautos, skleidžiantis dieviškumą iš kiekvienos savo kūno ląstelės. Jis manęs paklausė, ar aš nenorėčiau trumpam išvykti į Italiją arba pabūti kiek laiko džiunglėse, o aš Jam pasakiau, kad esu pasirengusi padaryti viską, kad galėčiau likti su Juo Indijoje. Tada Jis man pasakė, kad pirmiausia aš turiu nueiti pėsčiomis į Almorą, lyg pilgrimė, ir nubraižė žemėlapiu eskizą, parodydamas man maršrutą, kuriuo turėčiau eiti pėsčiųjų takais.

1974 M. RUGSĖJO 6 D.

Per tris dienas aš basomis atėjau į Almorą, ant pečių nešdamasi savo bagažą. Žinau, tai buvo milžiniškas mano jėgų ir ryžto išbandymas.

Pirmosios dienos vakare po daugelio valandų ėjimo aš pasiekiau mažą Bhimtalo miestelį ir, laimei, galėjau miegoti Vyriausybės svečių namuose. Antrąją dieną kelias atrodė nesibaigiantis, ir neturėjau nė menkiausio supratimo, kur atsidursiu, jei ir prieisiu kokią nors vietovę. Atėjo vakaras, sutemo, o aš nemačiau jokio kaimo ženklų, paskui staiga išvydau kelis žiburėlius ir keletą namų. Ūkininkų šeima su didele meile priėmė mane į savo namus, davė maisto ir pastogę trobelėje. Aš supratau, kad jų šeimos protėviai praeitame šimtmetyje buvo senojo Haidakhano Babos bhaktai. Trečiąją dieną pasiekiau Muktešvarą, ir aukštai kalnuose pamčiau žiemos saulėje didingai spindinčias snieguotas Himalajų viršūnes. Paskui lėtai, nuvargusi ir išsekusi, patraukiau Almoros link. Kai pasiekiau miestą, man skaudėjo kojas, ir jos buvo stipriai patinusios, bet jaučiausi drąsi ir ryžtinga, kaip ir norėjo Babadžis. Aš tai padariau.

DINA PANI, 1974 M. LAPKRIČIO 25 D.

Aš gyvenu čia jau apie du mėnesius ir neberašau, kaip anksčiau, retai naudoju rašiklį ir popierių. Išskyrus pietų pertrauką, daug valandų kasdien sėdžiu bandydama kartoti mantrą, valdyti savo mintis, tačiau man sunkiai sekasi.

Pabundu 5 valandą ryto ir užkuriu lauželį savo kambaryje. Paskui nusiprausiu po dušu, naudodama kibirą vandens, pasemto iš šaltinėlio, tekančio priešais įėjimą į mano namelį, ir atsisėdu medituoti. Dabar man jau yra įmanoma visiškai ramiai sėdėti, nejudant tris ar keturias valandas. Paskui darau pertrauką, išgeriu stiklinę pieno, išsiplaunu drabužius, išvalau trobelę, arba pasirenku miške šiek tiek medienos. Pietums ant laužo kepu čapačius, verdu ryžius ir lęsius – vienintelį savo maistą, valgomą kartą per dieną. Esu pasiryžusi atsikratyti maisto troškimo, tad stengiuosi valgyti kuo mažiau, tik tiek, kad išgyvenčiau. Po pietų aš trumpai pailsiu, o pavakariu mokausi hindi kalbos iš gramatikos knygos, kurią atsi-nešiau, paskui vėl medituojau iki saulėlydžio. Kartais einu į vietinę parduotuvę nusipirkti maisto produktų arba pasivaikščioti miške. Vakare, kai pradeda temti, aš vėl užkuriu lauželį ir sėdžiu stebėdama liepsnas ir mąstydamą. Tai labai paprasta mano dienotvarkė, ši mano sadhana, dvasinė praktika ir disciplina, bet man sunku.

Sunkiausia man susidoroti su vienatve, nes neturiu su kuo pasikalbėti; savo gyvenime aš visada buvau pripratusi prie daugybės draugų kompanijos. Noras užvalgyti skanumynų man taip pat dar nemenkas iššūkis. Kartais nenoriu anksti keltis arba jaučiu, jog man per šalta, nes Babadžis uždraudė man vilkėti bet kokius vilnonius drabužius, ir aš galiu tik tepti kūną šiltais pelenais. Vis dėlto sunkiausias man likęs išbandymas – valdyti savo protą. Aš verčiu save kartoti mantrą, bet pašalinės mintys stipresnės už mantrą: prisimenu savo draugus, gyvenimą Vakaruose, fantazuuju

apie savo ateitį, užplūsta Babadžio prisiminimai ir ilgesys; Jo man labai trūksta. Pasiilgau Jo buvimo šalia, Jo meilės.

1975 M. SAUSIO 3 D.

Kartais tampu nepaprastai nerami ir galvoju, kad išprotėsiu, bet kai kada viduje jaučiu savotišką ramybę, labai jaukią ir malonią. Saulėlydžio metu sėdžiu savo namelio tarpduryje, iš kurio atsiveria gražaus, žalio slėnio vaizdas. Žiūriu į kultivuojamus žemės pylimus, didžiulius bananmedžių lapus, beždžiones ir mielas kalnų moteris, kurias girdžiu dainuojant laukuose. Norėčiau būti tokia kaip jos, paprasta, be jokių keblių minčių. Gamta yra tobula, kūrinių paslaptis, stebuklas, išreiškiantis gyvenimo energingumą.

Visai nelauktai, netikėtai patiriu gilios ramybės jausmą, tarsi Dievas mane laikytų savo rankose. Aš žinau, kad esu tik Jam priklausanči siela, kad turėčiau tik atsiduoti, tikėti, viską paleisti, atsisakyti savęs ir savo niekingų troškimų, nieko nenorėti.

Dažnai mano meditacija tampa savotiška kontempliacija: žiūriu į akmenis ir tuščią vaizdą prieš save ir tampu tokia nejudri, jog driežai eina per mano kūną. Stebiu savo kvėpavimą, šį paprastą gyvybės judėjimą, stebiu mintis, ir mano širdis dainuoja dainą: dainą Jam, guru, mano Viešpačiui, Babadžiui. Ši vienvietė patirtis daro mane imlesnę Jo buvimui.

Vakar atėjo leopardas atsigerti vandens iš mažo šaltinio priešais trobelę, ir mes pažvelgėme vienas kitam į akis, bet aš visiškai neišsigandau. Aš nebijau ir mirties; tai dar vienas žingsnis kelyje. Vaikščiodama basomis miške, jaučiu, jog mano kūnas yra vieningas su žole ir pušimis, nė kiek nuo jų neatskiriamas. Aš esu mačiuoti gyvačių, ir jų nebijoju; jos gražios – visumos dalis.

1975 M. KOVO 4 D.

Pastarąsias kelias dienas aš atkakliai medituoju. Noriu patirti tai, kas sugebės prasiskverbti pro šį tamsų šydą, kurie lieka manyje, kai užsimerkiu; aš norėčiau sužinoti didžiąją proto paslaptį. Kartais tamsa išnyksta, ir išvystu, kaip ryški šviesa ištirpsta tobulai spalvinguose ratiluose. Savo viduje girdžiu nuostabią, subtilią melodiją, kuri palaiminga, ir balsą, kuris aiškiai kalba su manimi, neatskiriamai susivienydamas su mano sąmone ir suvokimu: aš ir Jis, Baba, esame amžinas „Vienis“. Kai tik sugebu padaryti save tuščią, aš gaunu Jo energiją, Jo valią.

Vis dėlto labai sunku visą laiką išlaikyti šią būseną, o didžiausiam kliuviniui yra mano tingumas ir polinkis likti neišmanyme bei tamsoje, lyg kietai miegant; tai tarsi nežymus, bet prigimtas mieguistumas, kuris priešinasi bet kokiems bandymams išsiveržti iš inercijos rato, bet kokiam judėjimui šviesos link. Dabar suprantu, kodėl Babadžis visada verčia mus pabusti ir nori, kad dirbtume daug fizinio darbo tam, kad išsivaduotume nuo savo inercijos, įveiktume pasipriešinimą ir mus supančią baimę. Norint pasiekti šviesą reikia daugybės pastangų, nes materija turi būti sudeginama virsmo ugnyje, ir tik tada kils pokyčių liepsnos, suteikiančios mums jėgų, energijos ir šviesos. Indijoje ši dvasinė praktika vadinama *tapasja*: sakoma, kad kai žmogus dega atsidavimo ugnimi, jis yra jos sudeginamas, iš pelenų gimsta nauja būtybė, šviesos būtybė, primenanti mitinį feniksą.

HAIDAKHANAS, 1975 M. GEGUŽĖS 3 D.

Beveik metus pagyvenusi atsiskyrus, aš vėl esu su Babadžiu Haidakhane. Mano atsiskyrėliškas laikotarpis baigėsi: tai buvo sunkus etapas, bet nepaprastai svarbus.

Haidakhane švenčiama didžiulė šventė, o Babadžis verčia mane vėl ir vėl šokti miniai žmonių, sakydamas, kad aš esu Mirabai, garsioji Viešpaties Krišnos garbintoja iš praeities.

Jaučiuosi pakylėta, prapuolusi Jame; tik Jis man dabar egzistuoja, svaiginantis Dievo buvimas. Babadžis dėmesingas, švelnus, rūpestingas mano atžvilgiu ir nebeverčia manęs dirbti sunkių darbų. Čia yra didelis būrys indų bhaktų, atliekančių įvairiausias užduotis; tarp jų – daug moterų, kurios rūpinasi darbu virtuvėje. Aš jas stebiu: jos grakščios, motiniškos, harmoningos, kupinos spontaniškos meilės ir švelnumo, džiugiai prisiimančios namų šeimininkės ir motinos vaidmenį, skirtingai nei maištaujančios prieš jį Vakarų moterys. Indijos moteris be jokio nepasitenkinimo atlieka namų ruošos darbus, rūpinasi šeima, vaikais ir vyru. Tarnauti vyrui Indijoje yra šventas reikalas; žmona jį gerbia lyg guru ir jam aukojasi. Anksčiau moterys net susidegindavo ant savo mirusio vyro laidotuvių laužo.

ALMORA, 1975 M. LIEPOS 6 D.

Aš leidžiu ilgą liūčių sezoną Almoreje. Šiek tiek pamedituoju savo trobelėje prieš išeidama pasižvalgyti, paskui būnu Taros Devi namuose, kur bendrauju su daugeliu žmonių. Nebesu atsiskyrėlė, skaitau knygas, susitinku su žmonėmis ir studijuoju Indijos kultūrą, pamažu suprasdama ir įsiliedama į gyvenimo būdą, kuris labai įvairialypis ir skirtingas nuo Vakarų civilizacijos.

Gyvenimo ritmas čia lėtas, ramus, neatsiejamas nuo kasdienės veiklos, tikras ritualas, bet visada vienodas. Tarsi žmonės gyventų savo gyvenimą laukdami, bet ko? Jie stebi, kaip atsiskleidžia jų likimas, kuris priklauso pirmiausia nuo jų kilmės, po to nuo kastos, paskui – nuo santuokos, kurią visuomet nulemia tėvai. Jiems pagrindinė egzistavimo šioje žemėje priežastis nėra materialus gyvenimas; ji yra anapus gyvenimo žemėje, anapus gyvybės ir mirties. Jie tiki, kad šiame pasaulyje mes esame tik laikini keliautojai, atvykę išvalyti kažkokios karmos; jog jis tėra vieta, kurią reikia praeiti, kad apsivalytum.

Aš pamažu tampu panaši į indę, visai kitokia, nei tada, kai gyvenau Italijoje, kai visada buvau be galo užimta, jauna aktyvistė, beprotiškai įsitraukusi į politiką ir bet kokią socialinę veiklą, ieškojusi romantikos ir žmogiškos meilės. Dabar mano gyvenimas visiškai kitoks, aš tarsi tampu vienuole, atsižadėjusia pasaulio ir ypač minties turėti vyrą ar partnerį. Dabar tai labiausiai nuo mano proto nutolęs dalykas; Babadžis tapo mano dieviškąja, dvasine meile.

Benaresas–Asamas

BENARESAS, 1975 M. SPALIO 15 D.

Aš gyvenu po *pipulo* medžiu ant Gangos upės kranto Benareso mieste, kuris laikomas seniausiu ir švenčiausiu Indijos miestu, ir ką tik sutikau du jaunos italų vyrus. Babadžis vėl keliauja, tad ir aš nusprendžiau išvykti į šią piligriminę kelionę.

Aš sergu, baisiausiai viduriuoju ir jaučiuosi labai silpna, tarsi bet kurią akimirką galiu numirti. Kas kelias minutes turiu eiti į tualetą. Labai lėtai einu gatvelėmis, vedančiomis link laiptelių ant upės kranto, kur kremuojami mirusiųjų kūnai. Čia mirtis priimama ir visiems rodoma, o Vakaruose mes stengiamės ją nuslėpti, atmesti. Indijoje mirtis laikoma natūralaus ciklo dalimi, ir žmonės visuomet tiki reinkarnacija.

Vakare daugelis sadhų ateina ant liepsnojančių *ghatų* pamedituoti prie mirusiųjų deginimo laužų, pamąstyti apie nepastovumą, kūno trapumą; kai kurie savo kūną ištepa laidojimo laužų peleinais. Iš visų Indijos kraštų į Benaresą atvyksta piligrimai; daugelis nori čia numirti, nes tradicija byloja, kad Benarese miręs žmogus gauna išsivadavimą. Jie sėdi prie upės ir laukia, o siauros gatvelės, vedančios žemyn į *ghatus*, yra nuklotos ligoniais.

Kai mirusiojo kūnas nešamas Gangos link, žmonės dainuoja dainą: „Tik Ramos vardas yra tikras.“ Degančių lavonų kvapas susimaišo su medienos dūmų, smilkalų, prieskonių, karvių ir kepto

maisto kvapu. Žmonės maudosi upėje, visiškai nekreipdami dėmesio į tai, kas plūduriuoja ant vandens: apdegusi mediena ir šiukšlės iš laidojimo laužų, negyvi gyvūnai, atnašautos aukos. Vis dėlto labai jaudina stebėti vyrus ir moteris, stovinčius Gangoje susikabinusius rankomis, aukojančiomis upės vandenį kaip maldą Dievui ir Saulei. Nuo viso šio vaizdo man sukasi galva, jaučiuosi apsvaigusi ir prisimenu Dantės Skaistyklą. Mane pykina, jaučiu skrandžio dieglius ir spazmus, ir kyla mintis, kad gal ir aš mirsiu čia, Benarese, ir man daugiau niekas nerūpi. Gal tada tikrai susijungsiu su Babadžiu.

Pavargau būti atskirta nuo Jo, visa situacija man sukelia daug skausmo, ypač dvasinio. Jis verčia mane siekti pažangos medituojant, bet šiuo metu man tai per sunku, nors tai yra vienintelis mane dominantis, vienintelis prasmingas dalykas dalykas. Suprantu, jog taip galiu pasiekti Dievą, tačiau šis kelias per daug sunkus ir nuošalus. Žinau, kad žmogus turi būti pasirengęs viską paaukoti už Tiesą, bet ar aš kada nors pajėgsiu tai padaryti?

VRINDAVANAS, 1976 M. SAUSIO 10 D.

Babadžis pasiima mane į ilgą kelionę į Asamą, įsikūrusį pasienyje su Kinija. Aš Jam pasakiau, kad man pavojinga be jokios vizos ar paso keliauti į pasienio zoną, tačiau Jis atsakė: „Babadžis yra aukščiausias visos Indijos gubernatorius“, – tad viskas bus gerai.

ASAMAS, 1976 M. SAUSIO 16 D.

Užtruko tris dienas čia atvykti, keliaujant traukiniu trečios klasės vagonė, ir sėdint sukryžiuvus kojas ant medinių suolų. Babadžis ir dar keli žmonės keliavo patogesnėje kupė. Indijoje mokausi kantrybės, mokausi visur kartoti mantrą, kiekvienoje situacijoje, ste-

bėdama savo protą. Kartais man labai įskausdavo kojas, ir aš pro langą žvelgiau į didžiulį, pro šalį slenkantį sausą Indijos krašto-vaizdį. Atstumai milžiniški, vaizdas monotoniškas, visuomet visur vaikšto žmonės, kaip darbščios skruzdėlės, kovojančios už savo kasdienę būtį, dėl išlikimo. Šis Indijos kraštas dabar gyvena mano širdyje, jis tapo mano minčių ritmu, lėtu, nostalgišku, mąsliu.

Asamo žmonės labai malonūs, rytietiškos išvaizdos, moterys itin grakščios ir dainuoja Babadžiui labai gražias dainas. Jie kviečia mane į savo namus, tarsi būčiau ypatingas svečias, ir klausia, kaip man buvo įmanoma atvykti pas Babadžį. Jie stebisi, kad aš atkeliavau čia iš taip toli. Aš jiems atsakau, kad pati nežinau, kaip viskas įvyko, tiesiog Jo malonė vieną dieną pašaukė mane iš niūraus, pilko pasaulio, kuriame gyvenau.

Mes aplankėme senovinę Motinos šventyklą, skirtą Kamakja Devi, visai netoli nuo Brahmaputros upės. Tai paslaptinga, požeminė, tamsi ir bemaž baugi vieta, kvepianti senu sviestu, aliejiniais žibintais, maistu, džiovintomis gėlėmis ir įvairiomis kitomis aukomis. Pastebėjau, kad nelabai žaviuosi lankydamasi tokias šventyklas; mane domina tik Babadžis. Jis yra gyvas Dievas, kalbantis su manimi ir kažko mokantis, tačiau begalinis šių žmonių tikėjimas taip pat suteikia gyvybės šiems akmenims, šiems vaizdams.

Sugrižimas į Haidakhaną

HAIKAKHANAS, 1976 M. VASARIO 15 D.

Į Haidakhaną atvyko vokiečių Malti. Ji ketino tik trumpai čia pabūti, bet dabar nusprendė pasilikti ilgiau, taigi, dabar čia esame mes dvi vakarietiškos moterys. Malti labai dvasinga ir jautri, yra parašiusi knygą apie šventąjį šokį; ji graži, man primena flamandų madoną. Babadžis skiria jai daug dėmesio, ir aš pirmąsyk jaučiu pavydą, nes manau, kad ji yra brandesnė už mane, labiau pasirengusi būti su Babadžiu, arčiau Dievo. Aš visada jaučiuosi nesubrendusi, vaikiška ir neverta. Malti sėdi šalia Babadžio kaip su savo geriausiu draugu, o man jis dažniausiai atrodo kaip griežtas tėvas.

1976 M. VASARIO 25 D.

Šiandien aš sutikau Malti išblyškusią ir drebančią, nes Babadžis liepė jai nedelsiant išvykti ir išmetė jos bagažą į paupį. Aš paklausiau, kas atsitiko, bet ji neįsivaizduoja. Gal ji pernelyg didžiavosi tuo dėmesiu, kurį jai skyrė Babadžis, visa savo svarba. Gal ji per daug prisirišo prie Jo. Kas žino? Stebiu kaip ji su ašaromis akyse išeina.

Babadžis yra griežtas mokytojas, kartais radikalus savo metodais, ir man primena dzeno meistrą: tokį žmogų, kuris kartais gali netikėtai smogti mokiniui lazda, kad greitai sugriautų jo psichinę blokadą.

1976 M. KOVO 10 D.

Žiema buvo švelni, ir dar labiau mane atpalaidavo tai, kad mes jau turime kambarius, kuriuose galime miegoti ir apsisaugoti nuo šalčio. Babadžis pradėjo dideles statybas ir visą laiką būna užimtas, tikrina, ar gerai atliekami visi darbai, kaip dedamas kiekvienas akmuo. Jo kūnas tapo stipresnis, vyriškesnis, labiau žmogiškas.

Šią popietę stebėjau Jį stovėdama ant laiptelių, vedančių žemyn prie upės. Jis sėdėjo atviroje vietoje paupy, tupėdamas šalia neseniai atvykusios vokietės, ir mokydamas ją tapyti. Sėdėdamas kaip stebuklingas vaikas šiltoje žiemos saulėje, Babadžis gali pakeisti Jį supančią energiją vien paprastu rankos mostu ar vienu žodžiu.

Kartais Jis šaukia ant indų darbininkų ir tada tampa galingas, be galo autoritetingas. Jis turi žinių apie kiekvieną čia atliekamą užduotį, be kita ko, būdamas itin gabus ir kruopštus architektas. Jis yra perfekcionistas.

RANIKHETAS, 1976 M. BALANDŽIO 16 D.

Ilgalaikis ir artimas Babadžiui bhaktas Muniradžis Jam pastatė namą netoli Ranikhheto, aukštai Himalajų kalnuose, 1800 metrų aukštyje, ir mes čionai atvykome į inauguraciją, esame svečiai Muniradžio namuose.

Aną vakarą Babadžis pasakė kalbą didelei miniai žmonių, paminėdamas, jog Muniradžis yra didysis šventasis iš praeities, guru, ir dabar Jis nori, kad mes visi pagerbtume Muniradžį nusilenkdami jam į kojas. Kad ir kaip bebūtų keista, visi nusilenkė, o jo žmona atsisakė nusilenkti. Babadžis dar tvirtino, kad Muniradžis yra iškilusnis žmogus nei Lahiri Mahasaya, apie kurį kalbama Joganandos knygoje, nes jis buvęs kartu su Baba daugybę gyvenimų, o Lahiri Jį lydėjęs tik kelias dienas; ir pridūrė, kad ankstesniame gyvenime Muniradžis buvo žymus tibetiečių Lama.

Ugnies ceremonija prie pipulo medžio, Muniradžis (dešinėje), Šastridžis (stovi)

Iš Ranikheto matosi snieguotos Himalajų viršukalnės iki pat Tibeto, Nepalo, ir Babadžis planuoja čia pastatyti didelę šventyklą.

Šio rajono kalniečiai yra ypatingi. Panašūs į tibetiečius, senoviniai, stiprūs, tradiciniai žmonės, o jų svetingumas neišsivaizduojamas: jie visada pasiūlys žmogui pastogę savo namuose. Indijoje svečias laikomas šventu, nes žmonės tiki, kad kiekvieną atėjusįjį prie jų namų durų galėjo atsiųsti Dievas, arba jis gali net būti paties Dievo apsireiškimas. Jie savo namuose priima svečių kaip į šiltą motinos glėbį, o senesnės moterys yra maloniausios, tokios kaip Muniradžio motina, sena, linksma ir išmintinga kalnietė. Šioje pasaulio dalyje moterys išmano gyvenimo meną, žino, kaip maitinti savo vaikus ir palaikyti pačią gyvybę, kaip kuo geriau išnaudoti turimą maistą, ir moka gydyti vaistažolėmis, natūraliais vaistais. Jos išmano magiją, ir kaip transformuoti subtilias energijas.

Jaučiuosi šių žmonių saugoma ir mylima, nes aš jiems esu Gora Devi, „baltoji deivė“; šiuo vardu mane pavadino Babadžis.

ALMORA, 1976 M. LIEPOS 3 D.

Liūčių sezono metu aš vėl gyvenu Taros Devi namuose Almoreje, o mano sadhana tampa vis lengvesnė, kasdien ramesnė. Mano neramus protas pradėjo pasiduoti.

Man vėl malonu laiškais pabendrauti su savo tėvais, ir dabar jie man iš Italijos reguliariai atsiunčia šiek tiek pinigų, galbūt todėl, kad supranta, jog aš neketinu lengvai palikti savo pasirinkto kelio.

Medituoti man taip pat pasidarė lengviau, ir aš vėl pradedu susitikinėti su daugiau žmonių. Keičiuosi su jais naujienomis, ypač dalinuosi informacija apie Babadžį, vėl ir vėl pasakodama apie šios neįtikėtinos, dieviškos patirties poveikį man.

1976 M. RUGPJŪČIO 1 D.

Vakar čia atėjo policininkai, norėdami patikrinti mano dokumentus, ir tai padarę jie pamatė, jog aš ketverius metus gyvenu Indijoje be jokios vizos ir paso. Jie ketina mane suimti ir pasodinti į kalėjimą, nebent aš tuoj pat palikčiau šalį.

Aš visą valandą verkiau iš nevilties; mintis atsiskirti nuo Babadžio visiškai nepakeliama. Aš nuoširdžiai Jo meldžiu man padėti, palaiminti, kad galėčiau likti su Juo.

Sugrįžimas į Italiją

DELIS, 1976 M. RUGPJŪČIO 7 D.

Aš atvažiavau į Delį, norėdama surasti Babadžį. Jis man liepė nesijaudinti, bet pasakė, kad turėčiau kalbėti tik tiesą tiek policininkams, tiek italų ambasadoriams; aš taip ir padariau. Susitariau dėl priėmimo ambasadoje ir jiems papasakojau apie savo situaciją – kad čia jau ilgai gyvenu be jokių dokumentų ir noriu likusį savo gyvenimą praleisti Indijoje su savo guru. Aš pasakiau, kad dėl to esu pasirengusi net būti įkalinta, nes mano gyvenimas be Babadžio nebeturi prasmės, ir net kalėjime aš galiu kartoti mantrą. Jie, aiškiai, buvo sujaudinti mano nuoširdumo, išdavė reikiamus dokumentus, leidžiančius man iškelti iš šalies, ir lėktuvo bilietą, kurį vėliau, Italijoje, turėsiu apmokėti.

Labai sunerimusi, grįžau pas Babadžį: kas dabar bus? Kada galėsiu pas Jį sugrįžti? Jis vėl man liepė nesijaudinti, sakydamas, kad aš turiu Jo palaiminimą, ir patikino, kad, kai sugrįšiu į Indiją, jau turėsiu nuolatinę vizą. Jis pasivedė mane į šalį ir labai meiliai pasakė, kad aš buvau su Juo daugelyje ankstesnių gyvenimų ir kad priklausu Jam. Dar pridūrė, kad aš galbūt pamiršau savo praeitį, bet Jis visa tai prisimena, ir kad ateityje niekas, niekas negalės manęs išsivežti iš Haidakhano. Aš pati norėsiu išvažiuoti, bet negalėsiu.

Aš Jo paklausiau, ką turėčiau padaryti Italijoje, kad galėčiau sugrįžti, ir Jis man labai ramiai atsakė, kad turėčiau tik nuoširdžiai

laukti, ir viskas įvyks savaime. Jis dar patarė: „Viską daryk neturėdama jokio savanaudiško tikslo, tik dėl manęs; tada pasaulis tau atrodys kaip žaidimas.“

Išeinu širdyje puoselėdama didžiulę viltį, suvokdama, kad turiu įveikti dar vieną išbandymą, tačiau būti taip toli nuo Jo labai skaudu, aš Jį be galo myliu. Man išvykstant, Jis pasakė: „Aš vykstu su tavimi.“

MILANAS, 1976 M. SPALIO MĖN.

Susitikau su Pjero ir Klaudio, su kuriais iš pradžių iškeliavau į Indiją. Jie gyvena Milane ir atidarė Tibeto budistų centrą. Aš palikau savo tėvų namus ir atėjau į šį centrą, kuriame radau prieglobstį ir padedu šiems savo draugams. Jie abu tapo vienuoliais ir eina panašiu keliu kaip aš. Mes gyvename kaip broliai ir sesuo, stengiamės suorganizuoti daug renginių ir užmegzti ryšius su senais draugais, kurie taip pat rado dvasinį kelią.

Politinė situacija Italijoje tapo ganėtinai nemaloni. Aukštesnioji vidurinė klasė labai išsigando studentų ir hipių judėjimų ir apsi-tvėrė stora apsaugos siena. Milano gatvėse tvyro tikra įtampa, ir nebegali laisvai vaikščioti, vilkėdamas keistus drabužius. Būdama Indijoje, pasidariau tatuiruotę, ir žmonės į mane keistai žiūri, bet man tai nerūpi. Hipiai ir kariai pradingo iš gatvių, o kiti žmonės eina į darbą, bėga, su baime, kieta širdimi, domėdamiesi tik pinigais, pilkai apsirengę. Breros gatvės tuščios, dabar jie ten sta-to ištaigingus restoranus; Milaną vėl atrodo liūdnas, tamsi, juo-da vieta. Iš gėlių vaikų liko tik keli prabangūs „butikai“, kuriuose parduodami brangūs, spalvingi drabužiai. Pigių restoranų nebėra, sunku susitikti su žmonėmis gatvėse ar bendruomenėse; buržuazija visa tai užgniaužė, viską uždarė.

Vieninteliai nauji atsiradę dalykai yra tokios dvasinės grupės kaip mūsų, ir jų žinia dabar yra labiau miglota ir paslaptinga, bet

daug prasmingesnė. Tai vidinis ieškojimas, gilinimasis į dvasią, kad žmogus iš tikrųjų pakeistų prieš imdamasis keisti pasaulį. Mes kviečiame visus į mūsų budizmo centrą; jame galima papietauti, vyksta grupinės meditacijos, ir norintys gali padėti atlikti darbus. Pradėjome versti pirmuosius budizmo tekstus į italų kalbą, taip pat rašome straipsnius, skleisdami savo naują žinią.

Mes organizuojame pirmąją budistinės meditacijos kursą, kuris vyks Italijoje, o iš Nepalo čionai atvyks Lama Ješė ir Lama Zopa. Vargiai galiu patikėti, kad pamatysiu juos, Himalajų dalį, mūsų vakarietiškame pasaulyje. Prisimenu paskutinius Lamos Ješė žodžius, ištartus man prieš išvažiuojant iš Nepalo: „Atmink – mes visada būsime kartu.“

Aš sunkiai dirbau padėdama viską paruošti: gamindama maistą, valydama, versdama, skambindama telefonu, ir jaučiuosi labai laiminga. Klaudio man pasakė: „Aš nežinau, kas yra šis Babadžis, bet aš Jam dėkoju, kad Jis sugebėjo tave taip pakeisti.“ Jam padarė įspūdį, kad aš dabar galiu sunkiai dirbti ir man labai patinka tai daryti.

Lankyti kursą užsisakė daug žmonių – per šimtą. Aš nežinau, kas visus šiuos žmones pritraukia į rytietišką religiją; turbūt – nuviliantis gyvenimas Vakaruose ir akivaizdus nesugebėjimas rasti atsakymų į daugelį katalikų religijos vidinių klausimų.

1976 M. GRUODŽIO 12 D.

Milane ta proga buvo išnuomota didelė patalpa, vadinama „il Macondo“. Čia susitinka daugybė religinių grupių, įskaitant Radžnišo (Ošo) grupę, Hare Krišna judėjimą, Šivos ir Budos sekėjus. Toks mišinys gan painus, bet tai dvasinių ieškojimų, alcheminio proceso pradžia, ir vieną dieną iš visų šių daugybės elementų atsiras naujas gyvenimo būdas. Pamenu, Babadžis sakė, kad Jo judėjimas taps dideliu, tarptautiniu pagrindiniu judėjimu.

Lama Ješė man sako, kad vienas didžiausių nesusipratimų Vakaruose susijęs su tantra. Jogas tradicijoje tantrinės praktikos tikslas yra transformuoti žmogaus energijas. Žmonės dažnai mano gali ir toliau mėgautis savo netradicine gyvensena ir vadina ją tantriniu gyvenimo būdu, tačiau tantrinė praktika yra itin rimta joga, būdas greitai apsivalyti nuo iliuzijų.

1976 M. GRUODŽIO 27 D.

Aš čia jau gyvenu kelis mėnesius ir su savo tėvais bei seneliais švenčiau Kalėdas. Jiems visiems įsitraukus į šios šventės šventimą, aš įsijungiau televizorių ir žiūrėjau dokumentinį filmą, kuriame buvo rodomi Indijos vaizdai, ir mane apėmė nostalgija. Po penkerių metų gyvenimo Indijoje sugrįžimas į Italiją man buvo tarsi perėjimas į visai kitą matmenį. Aš nebegaliu į jį įsitraukti taip aistringai kaip anksčiau; žaidimas, kuris čia žaidžiamas, man ištis atrodo labai liūdnas ir painus, pilnas kančios. Tik Dievo egzistavimas suteikia gyvenimui prasmės. Nebegaliu dalyvauti visame tame, ką dariau anksčiau, pavyzdžiui, šnekučiuotis su draugais, eiti žiūrėti kvailų filmų kino teatre ar per televizorių, valgyti restoranuose ar ieškoti romantiškų nuotykių; ir kadangi dabar esu vegetarė, tai net žuvies ar mėsos kvapas mane pykina. Taip pat man nebeatrodo svarbu apsirengti elegantiškais drabužiais ar rūpintis savo išvaizda ir neturiu jokio noro turėti savo namų.

Jaučiausi laiminga sutikusi Pjero ir Klaudio. Mūsų karta buvo pradininkų, atradėjų, revoliucionierių ir dvasingumo ieškotojų karta. Matau – vieni mūsų seni draugai tęsia savo politinę veiklą net iki tokio laipsnio, jog įsivėlė į teroristines grupuotes, o kiti paskendo narkotikų liūne; kai kurie tapo priklausomi nuo sunkių narkotikų. Kiti žmonės, tokie kaip mes, nukeliavo į Indiją ieškoti mokytojo ir pradėjo dvasinio gyvenimo paieškas. Dabar susitikę, mes pasako-

jamės apie savo potyrius, ir vėl mus suvienijo naujas, kitoks požiūris į gyvenimą, pripildęs mus entuziazmo gyventi. Mes radome atsakymą, savo egzistencijos prasmę ir išvydome šviesą, išnyrančią iš mūsų proto tamsos ir miestietiško gyvenimo painiavos.

POMAJA, 1977 M. LIEPOS 15 D.

Kelis mėnesius aš pabuvau Londone, gyvenau Ticianos namuose ir, kad išgyvenčiau, dirbau daug įvairių darbų: dirbau padavėja, fabrikuose, dideliame viešbutyje. Londonas yra atviras, nevaržomas miestas, ir man tai buvo išpūdinga patirtis, be to, patobulinau savo anglų kalbą.

Pjero, Klaudio ir Masimo surado nuostabią vietą Toskanoje, kaime, kur jie ketina suorganizuoti budizmo centrą. Tai gražus senas namas, apsuptas žalumos, sodų ir žalių, saulėtų Toskanos kalvų vaizdo. Namas labai didelis, su bokštu ir nedideliais kambariais meditacijai. Žmonės dirba statybos darbus, valo, žodžiu, viską organizuoja ir sukūrė entuziastingos grupės energiją.

1977 M. LIEPOS 25 D.

Mes organizavome Tibeto budizmo kursus, kurie vyks čia, Pomajoje, Toskanoje. Lama Ješė ir Lama Zopa vėl atvyksta iš Nepalo, ir tai bus nuostabus susitikimas. Šią vietą mes kuriame kaip eksperimentinę bendruomenę, įtraukdami dvasinės drausmės principus, ir aš nuoširdžiai tikiuosi, kad šis eksperimentas pasiteisins.

1977 M. RUGSĖJO 25 D.

Lama Ješė ir Lama Zopa vėl atvyko iš Indijos, atsiveždami didžiulę auksinę Budos statulą. Lama Ješė mane visada prisimena nuo to

laiko, kurį praleidau su juo Nepale, ir jis yra tarsi mano antrasis guru. Iš jo aš labai daug išmokau, intelektualėsniau metodu, nei su Babadžiu, ir tai buvo esminis mano proto pasirengimas. Jis panašus į Babadžį, nes jo širdies centras taip pat skleidžia nuostabią meilę, šilumą, sklidiną šviesos, išminties ir palaimos.

Man lengva priimti ir sujungti į vieną visumą Babadžį ir budizmo filosofijas, nes jos abi dovanoja jogos mokslą, proto pažinimą. Jos rodo Dharmos kelią, kuris yra amžina žmonijos religija, ir moko atsirišti nuo materialaus pasaulio. Kadangi susipažinau su Babadžiu, man jau neįdomu užmegzti santykius su vyru, nes panašu, jog santykiai su guru ir Dievu tapo mano gyvenimo centru. Mūsų santykiai su guru yra tyriausia meilės išraiška ir prasideda tada, kai atsiribojame nuo egoistinių žmogiškų poreikių. Guru dovanoja dievišką meilę, meilę Dievui.

Meditacijos kursas Pomajoje praėjo labai sėkmingai; daug žmonių gavo iš Lamų amžinos išminties ir patyrė iš jų sklindantį dvasinį nektarą, subtilią nenusakomą esmę. Centrą atidarėme iškilminga inauguracijos ceremonija. Aš suorganizavau jaunų moterų grupę šokti priešais auksinę Budos statulą ir mėgavau valgio gaminiu daugiau nei šimtui žmonių. Be to, gana stebuklingai man pavyko gauti naują vizą, kad galėčiau grįžti į Indiją. Būdama Londone aš ištekėjau už anglo; tai man suteikė teisę gauti Britanijos pasą, kurį turėdama galėsiu Indijoje būti neribotą laiką. Tą pačią dieną, kai gavau visus reikiamus dokumentus, atėjo Babadžio laiškas, kuriame Jis rašė, kad manęs laukia; tai vienas iš Jo magiškų triukų.

MILANAS, 1977 M. GRUODŽIO 30 D.

Aš išvykstu į Indiją su trimis italais – Settimo, Paolo, Filippo ir jų draugėmis. Mes esame pirmoji italų grupė, keliaujanti pamatyti

Babadži. Per tą laiką, kurį praleidau Italijoje, susipažinau su daugeliu žmonių ir visiems apie Jį pasakojau. Labai džiaugiuosi būdama Jo kūrybos grandimi ir instrumentu. Vakarams labai reikia žinios, glūdinčios Rytų dvasingume, savęs pažinimo kelyje, kurio moko Indijos ir Tibeto mokytojai. Tai yra žmogaus sielos troškimas pokytis ir vienintelė likusi viltis sukelti realią permainą pasaulyje, unikali galimybė save realizuoti, suprasti gyvenimo prasmę ir pakeisti visuomenę, kad ji taptų geresnė.

Ankstyvoje jaunytyje visada svajojau apie revoliuciją Vakaruose ir maniau, kad ji gali įvykti per politiką, bet dabar suprantu, jog kiekviename iš mūsų turi įvykti gili vidinė revoliucija, kad galėtų gyvuoti ilgalaikė išorinė permaina. Jos abi vyksta lygiagrečiai ir abi yra būtinos, jei norime savo planetoje sukurti pozityvų gyvenimo būdą, teisingumą ir laimę. Aš vėl prisimenu 1968 m. revoliucijos Prancūzijoje šūkį, kuris bylojo: „Revoliucija bus totali arba jos nebus.“

Vėl Haidakhane

HAIDAKHANAS, 1978 M. SAUSIO 5 D.

Prabuvusi ilgiau nei metus Italijoje, grįžau į Haidakhaną, pas Babadžį, ir neapsakomai, be galo džiaugiuosi. Laikas, praleistas Italijoje, buvo labai svarbus – būtinas augimo ir brendimo laikotarpis, besimokant ir suintegruojant visą gautą patirtį ir mokymą. Be to, būdama ten aš gavau viską, ko man reikėjo, vietą nakvynei, darbą, draugus, naują vizą ir džiaugsmą padėti Babadžiui Jo darbe, užmezgant ryšį su žmonėmis ir perduodant Jo žinią pasauliui. Italijoje vėl sutikau moterį vardu Liseta, su kuria susipažinau Nepale ir kuriai padėjau suorganizuoti jos susitikimą su Babadžiu Indijoje. Dabar ji nori pastatyti Babadžio centrą Puglijoje (Puglia), Pietų Italijoje, kur turi namą. Farua ir Faruli, kuriuos buvau sutikusi Almorose, irgi turi žemės sklypą tame pačiame rajone, Cisternino mieste, ir jie nori pastatyti šventyklą, skirtą Viešpačiui Šivai. Milane susipažinau su Federika, moterimi, kuri ilgai ieškojo Dievo ir iškart iškeliavo į Indiją susitikti su Babadžiu.

Kai Paolo, Settimo, Filippo ir aš atėjome į viešbutį Haldvanyje, sutikome Leonardą Orrą su pirmąja amerikiečių grupe, kuri leidosi į kelionę susitikti su Babadžiu. Mes išsiruošėme kartu keliauti į Haidakhaną, leisdamiesi į ilgą žygį upės slėniu, ir galiausiai vakar vakare čia atvykome. Babadžis, regis, laukė mūsų atvykimo, sėdėdamas priešais seną olą, kurioje Jis pirmąsyk buvo atrastas.

Kai Jį pamačiau, mane užliejo didžiulė emocinė banga, ko gero, intensyviausia ir nepamirštamiausia mano gyvenime; drebėjo visas mano kūnas ir tirtėjo kojos. Babadžis man spindulingai šypsojosi ir juokavo su mano draugais italais, klausdamas manęs: „Ar tu atsivežei daugiau hipių?“ Setimo ir Ito Jis pasiuntė nakvoti naujoje oloje, kuri neseniai buvo iškasta kalno paviršiuje, netoli senosios.

Babadžis pasikeitė ir priaugo svorio. Čia yra daugybė žmonių, įskaitant nemažą būrį vakariečių, ir pastatyta daug naujų pastatų. Aš atsivežiau visą lagaminą dovanų, kad Jis galėtų išdalinti, nes šiandien yra Trijų Karalių išvakarės, o Italijoje tuo metu vaikai gauna dovanų. Filipino padovanojo Jam aukso, smilkalų ir kvapiųjų sakų. Babadžis visas šias dovanas labai maloniai, kaip vaikas, priėmė. Aš nieko daugiau savo gyvenime netrokštu; buvau tokia laiminga, jog norėjosi šokinėti iš džiaugsmo. Viskas, ko dabar noriu, – būti su Juo.

1978 M. SAUSIO 10 D.

Pastebėjau, kad per ilgą mano nebuvimo laikotarpį įvyko labai daug pokyčių. Vakar, prie upės, Babadžis paėmė mane už rankos ir pasakė: „Dabar Babadžis tarptautinis.“ Pasikeitė ir Jis. Dabar daugiau kalba, juokauja, bendrauja angliškai, mus pasitikdamas mūsų lygmenyje; esu nustebinta. Dabar Jis dažnai prašo žmonių pamasažuoti Jam kojas ir nebėra tokia nežemiška ir nepasiekiamas asmenybė, kokia buvo anksčiau. Jis tapo mums draugiškesnis, artimesnis.

Aš vėl pradėdau atlikti savo sadhaną. Italijoje aptingau, bet dabar ryte šoku į šaltą upę ir vėl imu medituoti.

Babadžis ir Gora Devi

1978 M. SAUSIO 15 D.

Babadžis, kaip niekada anksčiau, man rodo daug meilės ir mane laiko arti savęs, tarsi būčiau sugrįžęs vaikas palaidūnas. Jis nori, kad išmokčiau hindi kalbą, ir, atvykus vakariečiams, manęs paprašo vertėjauti. Manau, esu išgyvenusi karminio apsisvalymo laikotarpį, taigi dabar labiau verta būti šalia Jo. Šiomis dienomis Jis giria mane Indijos žmonių akivaizdoje ir sako, kad esu tikra Jo bhaktė. Be jokios abejonės, Italijoje aš išlaikiau svarbų išbandymą, nes Vakaruose yra labai daug pagundų, materializmo, šiuolaikinių patogumų, ir aš sugebėjau jiems visiems atsisipirti. Babadžis manęs paklausė, ar aš nemiegojau su koku nors vyru; atsakiau – nemiegojau, o Jis man pasakė, kad dabar priklausau tik Jam.

1978 M. SAUSIO 25 D.

Dabar Babadžis dažnai ištaria mano vardą su tokia didele meile ir taip saldžiai, kad aš beveik susigėstu: Jis mane lepina dovandomas man dovanas. Aš tapau tarpininke tarp Jo ir čia atvykstančių vakariečių, nes turiu su jais pasikalbėti, paaiškinti daug dalykų apie Babadžį, savo patirtį su Juo ir kaip čia gyventi.

Jis man buvo sakęs, kad turėčiau ypač rūpintis italais, kurie atvyko su manimi; Jį nuliūdino tai, kad vartodami durnaropę (*Datura*) – stipriai veikiančią Indijos narkotinę augalą, jie visiškai apsvaigo. Vakar aš visą naktį turėjau sėdėti su jais prie laužo, stebėdama juos, nes jie tapo visiškai nesąmoningi. Šiandien Babadžis liepė jiems išvykti, bet galbūt Jis jiems atleis.

Be to, šiandien kalbėjausi su jauna amerikiete, kuri miega mano kambaryje ir akivaizdžiai įsimylėjo Babadžį. Ji nesupranta, kad Jis nėra paprastas vyras ir kad nėra jokių šansų užmegzti romaną. Aš bandau paaiškinti, kad mano meilė Jam yra visiškai kitokia, dieviška, ir kad niekada negaliu galvoti apie Jį tik kaip apie kitą žmogų, bet, regis, ji netgi man pavydi; Dieve mano, kokia maišatis! Kiti čia esantys amerikiečių grupės nariai yra pasinėrę į ekstazę nuo Babadžio buvimo, o grupės vadovas Leonardas Orras man papasakojo, kad Babadžis jam fiziškai apsireiškė jo kambaryje JAV, ir būtent todėl jie čia atvyko.

Babadžis pradėjo statyti šventyklą kitapus upės, *gufos* pusėje. Jis pakabino didelį plakatą su užrašu: „Tarptautinė Haidakhan Višva Mahadham Šventykla, Didysis Visatos Centras.“

Aš bijau išpuikti nuo viso to dėmesio, kurį Jis man skiria, bet žinau, kad Babadžis rūpinasi ir mano ego; aš esu laimingesnė nei kada nors anksčiau savo gyvenime, tarsi būtų išsipildžiusi mano didžiausia svajonė.

1978 M. SAUSIO 30 D.

Šį rytą stebėjau, kaip Babadžis eina tolumoje palei upę po giedru, žydrų žiemos dangumi, o paskui Jį seka naujieji Jo mokiniai, jogai ir pirmieji atvykėliai iš visų pasaulio kampelių. Jo judesiai labai guvūs ir tvirti; Jis – savimi pasitikintis, bet ir švelnus, basas, kuklus, kaip didis šventasis; Jo kūnas pridengtas tik antklode. Savo ilgais juodais plaukais ir rankoje laikoma lazda jis man primena piemenį.

Dabar Jis priartėjo prie mūsų lygmens, kad galėtų mums padėti, kalbėti mūsų kalba, žaisti žaidimus, juokauti ir erzinti, o kai su didele meile pažvelgia mums į akis, Jis perduoda savo šviesą. Jei aš pažvelgiu Jam į akis, mane nustebina Jo meilės aiškumas, tyrumas; šis potyris mane sukrečia iki širdies gelmių, tarsi tiesa smelktųsi į kiekvieną mano esybės gyslelę.

1978 M. BALANDŽIO 3 D.

Mes su Babadžiu, lydimi didžiulės minios, leidomės į ilgą kelionę per Radžastaną. Vyko Holi, indų šventė su beveik karnavaline atmosfera, ir aš išdrįsau ant Jo užpilti kibirą spalvoto vandens, norėdama sumažinti atstumą tarp Jo ir savęs; norėčiau, kad Jis būtų mano dieviškasis draugas.

Kai grįžome į Haidakhaną, čia vėl buvo Malti iš Vokietijos. Ji ten išleido knygą apie Babadžį pavadinimu „Žinutė iš Himalajų“, ir atsivežė vokiečių grupę. Reikia tikėtis, kad neilgai trukus pradės čia atvykti daugiau vokiečių grupių.

Aš vis dar šiek tiek pavydžiu Malti jos artimų santykių su Babadžiu, su Dievu. Ji turi dvasinio grožio, yra rimta, savarankiška ir gali Jo akivaizdoje išlikti labai rami. Neseniai Babadžis ėmė leisti laiką sode, tapydamas gražias, paprastas akvareles, ir dabar Jis laiko Malti šalia, kad ji paduotų Jam teptukus ar tiesiog stebėtų Jį. Jo paveikslai yra puikūs ir naivūs, labai paprasti: vanduo, dangus ir kalnai – pasikartojančios temos juose, tačiau Jo naudojamos spalvos nerealios, auksinės, ugningos.

1978 M. BALANDŽIO 10 D.

Šiandien Babadžis pasakė viešą kalbą; tai neįprastas įvykis. Jis mums pasakė, kad pasaulis išgyvena didelę socialinę ir dvasinę

Babadžis – dailininkas

krizę, kad kils daugybė karų bei stichinių nelaimių, ir žmonijai gresia pavojus. Jis patarė mums tam ruoštis dvasiškai apsivalant, meldžiantis ir kartojant mantrą Om Namah Šivaja. Paminėjo, kad ši Viešpaties Šivos mantra suteikia jėgų bet kokios nelaimės aki-vaizdoje; ji yra Dieviškoji galia.

Jis taip pat sakė, jog atėjo laikas skleisti Jo dvasinę žinią visame pasaulyje, kad išgelbėtume žmoniją.

1978 M. BALANDŽIO 12 D.

Malti man kalbėjo apie „Findhorn“, didelę bendruomenę Škotijoje, kur ji buvo su savo tėvu, taip pat šventų šokių mokytoju. Tai „Naujojo Amžiaus“ bendruomenė, įkurta septintajame dešimtmetyje. Žmonės ten mokosi bendrauti su angeliškomis būtybėmis ir gamtos dvasiomis, o nuostabias gėles ir milžiniškas daržoves augina tik paplūdimio smėlyje; jie sukūrė bendruomenę klausydamiesi vadinio Dievo balso ir mokydamiesi gyventi kartu. Malti man pasakė, kad Londone pirmąsyk pamačiusi Babadžio nuotrauką, ji iškart Jį atpažino ir pirmu pasitaikiusiu lėktuvu išskrido į Indiją.

1978 M. BALANDŽIO 20 D.

Čia atvyko dvi elegantiškos moterys iš turtingų, kilmingų indų šeimų – Prema (Prem) ir Devidži (Deviji). Babadžis su jomis elgiasi kaip Indijos Maharadža, kaip prityręs kino aktorius, ir aš bemaž susierzinu, nes su mumis, vakariečiais, jis elgiasi labiau kaip hipis. Anądien jis net vaidino meilužį su jauna inde, ir aš negalėjau tuo patikėti. Regis, toji mergina Jį įsimylėjo ir norėjo, kad Babadžis jai pasipirštų, bet kodėl Jis žaidžia šį žaidimą? Mačiau Jį net erotiškai šypsena besišypsantį pagyvenusiai tos jaunos moters motinai. Žinoma, aš prisimenu, kaip Jis iš pradžių elgėsi su manimi, taip

pat žinau, kad visa Jo vaidyba ir viskas, ką Jis daro, iš esmės yra mokymas, bet vis tiek jaučiuosi viso to sutrikdyta. Aš pasikalbėjau apie tai su Malti, ir ji pasakė, kad, jos požiūriu, Babadžis tiesiog duoda meilę tokia forma, kokios mums reikia, bet aš manau, kad Jo mokymas daug sudėtingesnis; jis yra neprisirišimo pamoka, skatinanti mus žvelgti už troškimų ribų.

1978 M. GEGUŽĖS 3 D.

Pastebiu, kad ir daugelį kitų moterų Babadžis traukia fiziškai, ypač vokietes. Tai mane nuliūdino, ir aš bandžiau joms paaiškinti, kad mes negalime elgtis su Babadžiu taip, lyg jis būtų paprastas žmogus, bet vargu, ar jos tai supranta! Jos žiūri į mane įtariai, lyg aš būčiau viskuo nusivylusi vienuolė ir negali suprasti mano atsidaavimo. Nors jos, mano požiūriu, ir nerodo Jam jokios pagarbos, manau, Babadžis dabar turi atlikti nemalonų vaidmenį, Jis dedasi į vaidiną, ir man tai nepatinka.

Anądien aš radau drąsos Jo paklausti, kodėl Jis žaidžia su moterimis šiuos žaidimus, ir Jis atsakė: „Paklausk jų, kodėl jos iš taip toli atvyko manęs pamatyti, ko jos nori iš manęs.“

Ašramas nelauktai užlietas šios nemalonios, slegiančios erotinės energijos. Norėčiau, kad Jis visas šias moteris iš čia išsiųstų, bet žinau, jog tai neįmanoma, Jis turi joms padėti. Viena moteris šiandien man pasakė, kad Babadžis palietė jos kūną, ir ji tuo didžiuojasi, bet man tai būtų tik pažeminimas. Nepaisant to, Babadžis naudojasi ir manimi, bandydamas ką nors joms paaiškinti, bet man ši naujoji drama tikrai nepatinka.

1978 M. GEGUŽĖS 15 D.

Indijos žmonės kalba apie Babadžio *lilas*, aiškindami, kad Dievas šiame pasaulyje visada žaidžia su bhaktais „dievišką žaidimą“. Jie

man pasakoja istorijas apie Ramą ir apie Viešpatį Krišną, kuris dieviškai žaisdavo su *gopėmis*, jo sekėjomis. Man pasidarė aišku, kad Babadžis nuolat mus moko pokštais ir žaidimais, tokiu būdu dažnai tartum sakydamas, kad mūsų, žmonių, pasaulio nereikia vertinti per daug rimtai, kad iš esmės jis neegzistuoja. Bet man tai visai nepatinka, šios kančios, būdingos kiekvieno žmogaus gyvenimui: kodėl mes negalime tiesiog būti laimingi? Vieną kartą kažkas paklausė Babadžio, kodėl Dievas leido egzistuoti Majai – didžiajai kūrinijos iliuzijai – ir Babadžis atsakė, kad Maja tėra Viešpaties vaidyba. Šiomis dienomis Jis, gyvai demonstruodamas, rodo mums kasdienius šito pavyzdžius: pasiverčia cirko klounu arba elgiasi taip, lyg būtų katė, žaidžianti su pele, iš tikrųjų laukinė katė, ir taip Jis žaidžia su mūsų prisirišimais, norėdamas transformuoti mūsų troškimus.

1978 M. GEGUŽĖS 25 D.

Dabar Haidakhane yra daugybė fizinių patogumų, ir Babadžis tapo labiau atlaidus, kad patenkintų daugybę čia atvykstančių skirtingų žmonių norų. Dabar mums leidžiama gerti arbatą, valgyti vakare, kambariuose pakloti čiužiniai žmonėms miegoti ir įrengti tualetai. Babadžis nori, kad ir aš pasikeisčiau: nebegaliu vilkėti savo sadhiškų skarmalų, turiu dėvėti sari, būti elegantiška, atlikti daugelio atvykusių svečių šeimininkės vaidmenį. Iš manęs tikimasi, kad aš vakariečius mokysiu karmos jogos sampratos, pasakosiu jiems apie paprastas užduotis, parodysiu, kaip reikėtų palaikyti ašramo veiklą. Bendraudama su kitais žmonėmis suvokių, kad dažnai esu autoritariška, kartais nemaloni ir įžūli su jais, taip pat išdidi. Manau, šis administracinis vaidmuo yra sunkus, bet man leidžia suprasti, jog dar turiu daug su savimi dirbti ir tobulinti savo bendravimo būdą bei santykius su žmonėmis.

1978 BIRŽELIO MĖN. 1D.

Atvyko Federika iš Italijos, iš mano gimtojo miesto Milano. Mes miegame tame pačiame kambaryje ir paruošėme ten specialią vietą atsisėsti Babadžiui, o Jis dažnai ateina mūsų aplankyti. Jis sėdi su mumis, žaidžia su mūsų daiktais, žaislais, rašikliais, krepšiais, rankšluosčiais, kaip išdykęs vaikas, mokydamas mus šiais materialiais dalykais naudotis su didesniu sąmoningumu. Aš taip pat matau, kad, pavyzdžiui, Malti yra labai vakarietiškas žmogus, kuris sugeba gyventi Vakarų pasaulyje ir nėra linkęs eiti asketišku keliu, bet vis tiek išlieka artimas Dievui. Babadžis man dabar rodo, kaip naudotis materialiais dalykais ne tik neprisirišant prie jų, bet ir rūpestingai, nes viskas sudaryta iš energijos ir neturėtų būti švaistoma.

Federika tapo Aurobindo ir Motinos mokine ir sako, kad mes neturėtume atsiskirti nuo pasaulio, bet turėtume išmokti jį keisti, įnešdami šviesą į tamsą, kurdami žemėje rojų. Man toks požiūris nelabai priimtinas, aš suprantu, kad esu labiau atsiskyrusi, griežtesnė ir savo pažiūromis kalvinistė, tad Federika su manimi ginčijasi.

1978 M. BIRŽELIO 15 D.

Mane žavi Babadžio lankstumas ir sugebėjimas prisitaikyti prie kiekvieno žmogaus ir kiekvienos situacijos. Bendraudamas su vietiniais kaimo žmonėmis, Jis gali būti nepaprastai žemiškas, ir tapti vienu iš jų, neturtingu kalniečiu, kalbėti apie akmenis ir bulves, dalytis paprastomis problemomis ir, svarbiausia, mokyti juos sąžiningumo. O kai susitinka su rafinuotais žmonėmis, atvykstančiais iš didžiųjų miestų – Delio ar Bombėjaus, Jis pasiverčia rytietišku princu, gražiu ir pasaulietišku. Moterims Jis vaidina gundantį vyrą,

su mumis, vakariečiams, jis yra griežtas Mokytojas, tačiau ir pilnas meilės; vaikams Jis būna jaunatviškas, švelnus, neapsakomas motinos / tėvo įsikūnijimas.

Jo begalinis žaidimas ir kaleidoskopinis talentas, Jo magiški persimainymai – visa tai mane nuolat žavi; tarsi Jis nuolat priima daug įvairių pavidalų, kad galėtų mums padėti, nusileisdamas iki mūsų supratimo lygio, norėdamas paimti mus už rankos ir pakelti vienu laipteliu aukščiau. Senoje sanskritiškoje maldoje sakoma: „O Viešpatie, tavo vaidinimas žmogaus pavidalu yra keisčiausias ir paslaptiingiausias.“ Tiltas, jungiantis Jį su mumis, yra nuolatinė, begalinė Jo meilė.

1978 M. LIEPOS MĖN.

Malti išvyko, o jauna šveicarė Surja atvyko. Prasidėjo liūčių sezonas. Babadžis didžiąją dienos dalį praleidžia sėdėdamas ant didelių sūpynių *kirtano* salėje, o Surja Jį supa. Šis kasdienis vyksmas sukėlė čia esantiems žmonėms įvairiausių skirtingų reakcijų, nes Babadžis jai šypsosi, liečiasi prie jos galva, kai ji supa Jį pirmyn ir atgal, ir šelmiškai šypsosi. Ko Jis mus taip moko? Turbūt – suvokti mūsų pačių dramos atšvaitus, kuriuos mes sukuriame vyro ir moters sąveika, mūsų didžiausia iliuzija. Iš pradžių aš jaučiau pavydą, bet šis žaidimas yra per daug akivaizdus, kad mane ilgai klaidintų. Šiuo laikotarpiu aš vėl pradėjau stropiai medituoti, nes nenoriu būti be reikalo blaškoma.

Vakar Surja įpuolė į mūsų bendrą kambarį ir ašarojo, nes Babadžis šiurkščiai su ja pasielgė, ir ji tuo piktinosi. Aš jai paaiškinu, kad Babadžis greičiausiai tik atspindi jos geismą, ir ji pritariamai linktelėjo. Po kiek laiko į kambarį įėjo Babadžis ir liepė jai pradėti meditacinį atsiskyrimą neribotam laikui, pasninkaujant ir visiškai tylint.

Šastridžis, Babadžis ir Malti

1978 M. LIEPOS 5 D.

Babadžis atleido mane nuo fizinio darbo ir skyrė kitas pareigas. Dabar turiu tvarkyti visą Jo korespondenciją, kalbėti su naujais lankytojais, kurie dažnai atvyksta, taip pat versti Jo žodžius ir užsiimti kitomis nedidelėmis oficialiomis pareigomis, lyg ir būti Jo sekretore. Didžiuojuosi šiuo vaidmeniu, ir turbūt net per daug. Kadangi Babadžis laiko mane labai arti savęs, turiu kovoti su savo ego, savo išdidumu ir puikybe kitų žmonių atžvilgiu.

Kitiems vadovauti nelengva, tai sunki treniruotė; kartais Babadžis taip pat su visu tuo žaidžia, sukurdamas situacijas, kad mūsų ego vis labiau augtų, kol Jis jį sučiumpa ir sunaikina, susprogdina kaip balioną.

1978 M. SPALIO 12 D.

Liūčių sezonas vėl pasibaigė ir, kaip kasmet, prasideda dar vienas atogrąžų ruduo, neįtikėtinai žalias; oras skaidrus, tarsi būtų atėjęs antras pavasaris. Haidakhano sodai pilni žydinčių rožių, o ūkininkai, nuėmę ryžių derlių, vėl ruošia laukus naujam derliui. Kaip ir kiekvienais metais, šiuo metu prasideda naujas mokymosi ciklas ir pradeda dažniau atvykti nedidelės vakariečių grupės. Manau, aš irgi pradėdau atgauti harmonijos ir pusiausvyros jausmą, ryte praktikuodama meditaciją, prieš pradėdama dieną savo darbą ašrame.

1978 M. LAPKRIČIO MĖN. 2D.

Prieš dvi dienas mūsų grupė su Babadžiu kopė į Kailašo kalną. Išsiruošę tik po pietų, vakare sustojome pernaktuoti viename kaimo name. Mes sėdėjome su Babadžiu aplink didelį laužą, ir Jis paprašė manęs visiems matant ilgai masažuoti Jo nugarą. Žinojau, jog

tai šventas ritualas ir kad jis skirtas ir kitiems susirinkusiems, nes maniau – Jis nori, kad žmonės pamatytų, jog Jį galima liesti, jei tai daroma tyrai ir nuoširdžiai. Man Babadžis primena *murti*, šventą, bet gyvą statulą, o kiekvienas gestas Jo atžvilgiu man yra *pūdža*, garbinimo išraiška ir pagerbimo aktas.

Po kurio laiko visi sėdėjome aplink šokčiojančias laužo liepsnas. Staiga Babadžis paėmė mano ranką ir švelniai laikė ją po savo antklode. Mano širdis ėmė smarkiai plakti, aš buvau stipriai sujaudinta; šis paprastas gestas palietė kažką labai gilaus manyje ir atrodė, kad mano širdis ėmė tirpti, pripildyta palaimingo jausmo ir labai gilaus pojūčio. Babadžis nuėjo ilsėtis į savo kambarį, o aš likusią nakties sėdėjau prie laužo net negulėdama, pilna ekstazės, visiškai tyliu protu. Kartkartėmis savyje išgirsdavau Om garsą, kurio vibracija aiškiai jautėsi ir kambaryje. Anksti rytą, apie trečią valandą, kol visi kiti dar nenubudo, aš maudžiausi tamsoje lauke. Vėl pajutau savyje sklindantį Om garsą, kuris persmelkė ir aplinkinių slėnį, kalnus, ir viskas virpėjo: tarytum per mane tekėtų elektros srovė, kurios garsas beveik apkurtino mano ausis, bet tuo pačiu metu čia viešpatavo tylą.

1978 M. LAPKRIČIO 15 D.

Dabar kaskart, kai pamatau Babadžį, mano širdyje prabunda šis stiprus jausmas, nelaukta ekstazė, suparalyžiuojanti mano mintis: spontaniška tuštuma, pasiekta be pastangų.

Kasdien saulėlydžio metu, Jam nusimaudžius, aš masažuoju Babadžio kojas, tai gilios bendrystės ir susivienijimo su Juo metas. Jo kojos ypač skaudžiai man malonios, jos išreiškia Jo buvimą žemėje mūsų labui ir yra Jo aukos ženklas.

Kitą dieną Jis man pasakė: „Aš stengiuosi sujungti dangų ir žemę.“

1978 M. GRUODŽIO 2 D.

Išaušo pirmosios šaltos žiemos dienos. Rytais Babadžis guli ant antklodės saulėje, apsuptas kai kurių iš mūsų. Ašrame dabar gyvena jogas, jaunas indas mokiny, kuris man tarsi brolis. Babadžis dažnai pakviečia mus abu Jį lydėti ir dainuoja mums poemą iš senovinės knygos. Tai istorija apie Gopičandą, gyvenusį maždaug prieš tūkstantį metų: šis garsus ir turtingas karalius turėjo du šimtus žmonių, tačiau atsisakė savo karalystės, kad galėtų užsiimti joga ir atsiskirti nuo pasaulio. Jis tapo garbinamo guru Goraknatho mokiniu ir iš jo gavo jogos mokymus. Babadžis dažnai mums kalba apie atsiskyrimą ir askezę.

Prieš kelias dienas Jis išsivedė mus pasivaikščioti ir aplankyti Goraknatho *dhunės*, esančios pakeliui į Kailašo kalną. Pagal tradiciją, moterys niekada neturi įeiti į šiam guru skirtas vietas, nes jis

buvo brahmačaris, tačiau Babadžis primygtinai reikalauja, kad aš įeičiau ir sėdėčiau *dhunėje* šalia Jo, sakydamas, kad man leidžiama įeiti į vidun, nes dabar aš esu jogė ir nebesu moteris. Jis man sako, kad tikra jogė pranoksta bet kurį vyrą.

Auštant, po savo maudynių, Babadžis sėdi su mumis sode ir kiekvieną dieną nori, kad aš masažuočiau Jo kojas saldžiai kvepiančiais aliejais. Tai tampa kasdieniu ritualu, aš paruošiu vietą Jam atsisėsti, patiesiu skarą ir antklodę po ranka. Jaučiuosi kaip šventikė ir suprantu esanti labai prisirišusi prie šio fizinio patarnavimo, kuri Jam atlieku, ir tai mane gąsdina.

Vakar *kirtano* salėje kažkas paklausė Babadžio, kaip yra įmanoma pasiekti Dievą, ir Jis atsakė: „Tai įmanoma tik tada, kai pasiekiame *šūnjatą*, visiškos proto tuštumos būseną, ir tik jogas žino, kaip tai padaryti medituojant. Dievas yra anapus vardo ir formos.“

1978 M. GRUODŽIO 15 D.

Aš pradėdu skaityti įvairias knygas apie Senąjį Haidakhan Baba, ankstesnį Babadžio pavidalą, pasirodžiusį XIX amžiaus pirmojo dešimtmečio pabaigoje. Šivaizmo ir indiškos jogos tradicija egzistuoja tūkstančius metų; net šis kaimelis ir šios kalvos persmelktos dieviškos Babadžio energijos. Kartais atrodo kaip stebuklas, kad aš išvis čia esu; tai tarsi nepelnytas palaiminimas. Aš negaliu galvoti apie savo ateitį ar dar apie ką nors savo gyvenime; egzistuoja tik Jis. Vienas ir vienintelis mano troškimas – būti vienovėje su Juo.

1979 M. SAUSIO 5 D.

Tai pirmas kartas, kai šventėme Kalėdas ir oficialiai prisiminėme Jėzų. Mes surengėme teatralizuotą spektaklį, o Babadžis nori, kad aš vaidinčiau Madoną, ir itališkai vadina mane Marija.

1979 M. SAUSIO MĖN. 15D.

Aš daug medituoju, trečią valandą ryto einu maudytis upėje, nelaukdam, kol visi kiti eis maudytis, o paskui galiu sėdėti medituodama penkias valandas, iki devintos valandos ryto. Dabar nenoriu nieko daugiau daryti. Jaučiuosi taip, lyg mano kūnu nuolatos tekėtų elektros srovė, o kai išeinu iš savo kambario, sunku vaikščioti; mano kūnas jaučiasi lyg sklandantis ore; Babadžis juokiasi, kai tik mane pamato. Po kelių valandų meditaciją turiu nutraukti, nes pavargstu fiziškai, kitaip niekada nesustočiau. Kai mano protas pasiekia tylos būseną, jis prisipildo baltos šviesos, ryškios ir palaimingos, be jokių trukdžių; tiesiog būna pilnas sąmoningumo ir stiprios psichinės jėgos jausmo.

Mano santykiai su Babadžiu vėl pasikeitė. Reiškiasi tiesioginis, telepatinis ryšys, be žodžių: Jis gali pamatyti visas mano mintis ir nedelsiant į jas tiesiogiai atsako. Aš tuo neabejoju, nes Jis visada man tai patvirtina gestais arba žodžiais. Šis kontaktas su Juo dabar egzistuoja visą laiką, net kai aš nesu Jo akivaizdoje. Beveik kasnakt aš Jį sapnuoju, ir net sapnuose Jis mane ko nors moko.

1979 M. SAUSIO 30 D.

Babadžis įrengė man kambarėlį ir jame pastatė kėdę, ant kurios Jis kasdien ateina pasėdėti. Aš taip pat turiu spintelę, kurioje saugau kai kuriuos Jo daiktus ir pinigus; džiaugiuosi, kad Jis manimi pasitiki. Dažnai į mano kambarį arbatos vakarėliui Jis pasikviečia žymių Indijos žmonių, aš paruošiu vaisių sulčių ir gėrimų, o Jis linksmina svečius kaip tobulas šeiminkas. Jis visuomet išdalija kitiems visas dovanas, kurias žmonės Jam dovanoja, taip užtikrindamas, kad materialinė energija visą laiką cirkuluotų.

Indijos bhaktai Jį dievina, medituoja Dievą Jame, liečia Jį, gamina Jam specialų valgį. Indijos moterys švelniai motiniškai Jį lepina, ir joms Jis leidžia žaisti savo kūnu taip, lyg būtų puošiama ir garbinama lėlė.

Jį dievindami mes garbiname savo simbolį, tai, kuo norėtume kiekvienas būti, savo dieviškąjį Aš. Babadžis yra sumanus Meistras, dirbantis su mūsų psichologinėmis projekcijomis lyg prityręs psichologas. Jis leidžia mums truputį pažaisti, šiek tiek pasinerti į savo prierašumą ar geismus, bet anksčiau ar vėliau jiems užkertamas kelias, ir Jis vėl priverčia mus sugrįžti į save, netgi atstumdamas mus. Neretai tenka matyti, kaip Jis staiga liepia kam nors išeiti, kartais gana šiurkščiai, netikėtai, net be jokios aiškos priežasties. Manau, Jis ypač griežtai elgiasi su žmonėmis iš Vakarų, neleisdamas jiems ilgai čia likti. Žaidimai, kuriuos Jis žaidžia su moterimis, yra dar vienas mokymas. Jis visada atspindi jausmus, kuriuos mes patiriame čia, Jo akivaizdoje, parodydamas, kokie mes esame iš tikrųjų, nors ne visada tai suvokiame; ir vis dėlto per akimirką ar dvi Jis gali mus pakeisti ir pakylėti. Jis besąlygiškai save atiduoda.

1979 M. VASARIO 2 D.

Vakar nešikas pavogė kažką iš vienos vakarietės kuprinės, ir Babadžis visiems matant mušė jį lazda *kirtano* salėje, kol jo rankos pasruvo krauju. Babadžis labai rimtai žiūri į vagystes ir ypač griežtai elgiasi su nesąžiningais žmonėmis, stengdamasis išmokyti kaimo gyventojus ir mus pačius elgtis sąžiningai ir atsakingai. Jis kontroliuoja daiktų kainas, nenorėdamas, kad vietiniai gyventojai išnaudotų vakariečius ar elgtųsi su jais kaip su turistais.

Kartais Jis dalyvauja kaimo gyventojų susirinkimuose, išklauso jų prašymus, moko juos vykdyti teisingumą, skatina savivaldą.

Vieną dieną Jis jiems pasakė, kad jie gali naudotis visa čia nenaudojama žeme, nes ji nepriklauso niekam, o galiausiai ji vis tiek priklauso Jam. Prieš kelias dienas Jis viešai kalbėjo apie revoliuciją ir didelius pokyčius, ateinančius į pasaulį. Jis ir pats turi revoliucinę dvasią, kuri skatina žmones keistis.

1979 M. KOVO 5 D

Atėjo pavasaris, ir Babadžis ką tik grįžo iš neilgos kelionės. Iš Delio Jis atsivežė prityrusį sodininką: Jis nori, kad sode būtų pasodintos vien rožės, kurios, pasak Jo, turi būti tokios gražios, kaip Viešpaties Šivos rojus. Manau, Jis nori mus išmokyti, kaip permainingai planetą.

Babadžis išgarsėjo, ir čia atvyksta daug turtingų indų šeimų, dosniai aukojančių ašramo statyboms. Šiame projekte dalyvauja visi. Indijos ir Nepalo darbininkai drauge su vyrais ir moterimis iš Vakarų nukasė kalną, o iš upės dugno iškelia vieną akmenį po kito. Man nebereikia dalyvauti šiame fiziniame darbe, tačiau mano vidinis darbas tampa vis intensyvesnis ir gilesnis. Bendros dirbančių žmonių pastangos perauga į nepaprastą patirtį, ir Babadžis sako, kad kiekvienas žmonių pakeltas akmuo vaduoja juos nuo karmos naštos ir sukuria naujojo pasaulio fragmentą.

1979 M. GEGUŽĖS 7 D.

Nepaprastai karšta. Vakare Babadžis sėdi po žvaigždėtu dangaus skliautu. Žmonės švelniai apdainuoja Viešpaties Šivos šlovę, ir net švelnus tekančios upės ritmas atrodo nepalaujamai giedantis mantrą. Naktį džiunglėse galima girdėti gaudžiančius garsus, tarsi visas slėnis aidėtų malda. Tamsoje dažnai galime pamatyti keistas šviesas, skraidžiojančias palei upę ar kalno šlaitą, ir Babadžis sako, jog

tai yra šioje vietovėje gyvenusių šventųjų šviesos kūnai. Jis papasakojo istoriją, kad šiame slėnyje slypi devyniasdešimt slaptų olių, kuriose gyvena labai pažengę jogai. Jie sugeba gyventi be maisto, maitindamiesi energija, gaunama iš oro ir vandens; tai puikūs jogai, kurie nuolat medituoja, devyni iš jų yra nemirtingi. Iš savo slėptuvių jie išlenda tik naktį nusimaudyti upėje; būtent tada mes ir matome šias judančias šviesas, išnyrančias iš jų kūnų.

1979 M. LIEPOS 2 D.

Nepaliaujamai lyja. Žmonėms beveik neįmanoma išeiti iš savo kambarių. Tai pats geriausias laikas lavinti susitelkimą ir praktikuoti meditaciją, nes lauke sunku atlikti bet kokią praktinį darbą. Aš klausiu Babadžio, ar Jis galėtų mane išmokyti kokių nors naujų jogos metodų, nes jaučiu, kad mantra manęs nebeveikia, bet Jis nieko neatsako, paskui labai supyksta už tai, kad aš Jo klausiau, ir pliaukšteli man per žandą. Abejoju, ar nusipelniau tokios bausmės.

1979 M. LIEPOS 27 D.

Vakar Babadžis anksti rytą atėjo į mano kambarį. Jis pasakė, kad suteiks man iniciaciją į meditaciją, ir mane iškart užliejo emocijų banga. Jis perbraukė ranka man per kaktą ir viršugalvį ir perdavė man kvėpavimo techniką, suteikiančią gilų ir galingą potyrį. Paskui nusivedė mane prie upės ir savo rankomis nuskuto man plaukus, po to įbrėžė mano viršugalvyje kelis apskritimus. Nuo tos akimirkos aš pradėjau ten jausti neįtikėtiną energiją, bemaž deginančią galvos odą. Visu kūnu drebėdama grįžau į savo kambarį. Jis liepė man dvidešimt penkias dienas pasninkauti, visą šį laikotarpį būti savo kambaryje ir su niekuo nekalbėti.

1979 M. RUGPJŪČIO 28 D.

Aš dvidešimt penkias dienas nuolat badavau ir meditavau, ir tai buvo neįtikėtina, nepamirštama patirtis.

Pirmąją savaitę jaučiausi nepaprastai silpna ir ligota, bet pas-kui mano kūnas ėmė maitintis kitaip, tarsi subtilia energija. Pama-žu išmokau būti susitelkusi valandų valandas, jaučiausi lengva, ga-lėjau gana ilgai, penkias ar šešias valandas, sėdėti medituodama. Trečiąją savaitę pradėjau jausti didžiulį alkį. Negalėjau naktimis užmigti, taigi, užuot miegojusi, be pertraukos meditavau. Laiko-tarpio pabaigoje mano kūnas tapo be galo silpnas, bet aš jaučiausi nežemiška, pagauta ekstazės ir nenorėjau vėl pradėti valgyti viso šio grubaus maisto. Pajutau, kad mano kūnas virto gryna energija ir šviesa, o protas atsiskyrė nuo minčių, tapo džiaugsmu ir sąmo-ne. Per visą šį periodą Babadžis nuolat ateidavo manęs aplankyti, leisdamas man kelias minutes lytėti Jo pėdas, kartais duodamas kąsnį maisto, dažniausiai vaisių ar riešutų. To man pakako savo jėgoms išsaugoti; visą tą laiką aš jaučiau milžinišką energijos sro-vę savo viršugalvyje, keliančią mano gyvybinę energiją aukštyn į erdvę, taigi, aš suvokiau savo sielos gebėjimą atsiskirti nuo kūno ir nuskristi į kokį nors kitą matmenį.

1979 M. RUGSĖJO 3 D.

Dabar aš norėčiau visą savo laiką nieko kito nedaryti, tik medituoti, dieną ir naktį: aš ilgiuosi vėl patirti subtilios palaimos jausmą, tą dievišką jėgą, persmelkiančią visą mano esybę. Aš stebiu savo protą, matydama, kaip mintys išnyksta ir lieka nepažįstamos są-monės vandenynas. To neįmanoma aprašyti; tai matmuo, kuriame protas išnyksta, kur lieka tik vizijos ir širdies energija. Aš jaučiuosi suvienijusi su begaliniu, kosminiu, dvasiniu, tobulu, visur esančiu ir visaziniu, visada vieninteliu Juo, Babadžiu.

Šiandien aš sėdėjau su Babadžiu, automatiškai mintimis kartodama mantrą, kad atpalaiduočiau proto įtampą, kai Babadžis pridėjo pirštą prie savo lūpų nurodydamas tylėti. Dabar aš žinau nebegalinti net mantros naudoti, mano protas turi būti tuščias.

1979 M. RUGSĖJO 3 D.

Mano ryšys su Babadžiu dabar nepaprastai gilus, ir aš nedelsiant gaunu atsakymą į bet kuriuos savo jausmus ar mintis. Bet, brangusis Dieve, kaip ilgai užtruks, kol pasijutau išties arti Jo ! Tikriausiai, daug gyvenimų. Dar aš jaučiu begalinį ryšį su Juo, kurio niekas negali nutraukti; tai neišardoma. Aš žinau, kad aš esu Jo dalis amžinai ir visada.

Kartais, žvelgdama Jam į akis, jaučiuosi su Juo susivienijusi, susiderinusi su Jo širdimi, tos pačios unikalios istorijos seserimi.

„Kartais, žvelgdama Jam į akis...“

RANIKHETAS, 1979 M. SPALIO 3 D.

Vakar bridome per Gautama Gangą, kuri dar kupina musoninio lietaus vandens, norėdami nukeliauti į Ranikhetą ir dalyvauti naujai pastatytos Babadžiui skirtos šventyklos atidarymo šventėje. Upės vanduo buvo turkio spalvos mėlynumo, permatomas, oras skaidrus ir pilnas gamtos kvapų, slėnis vešlus, smaragdinio žaluomo. Nešikai padėjo mums perbristi upę, susikabinę rankomis į ilgą grandinę su Babadžiu, pirmuoju eilėje; Jis galingas, pasitikintis savimi: kaip džinglių karalius, tigras, amžinai jaunas.

1979 M. SPALIO 16 D.

Šiandien Baba sėdėjo apsuptas Himalajų kalnų, išsirikiavusių už Jo nugaros ir švytinčių saulėje. Didieji jogai dažnai medituoja amžinajame sniege, o didelis aukštis, išretėjusi atmosfera, oro grynuma, ramybė, tylą, šaltis ir vienuma automatiškai perkelia protą į kitą matmenį.

Išmokti kęsti šaltį, alkį ir daugelį kitų sunkumų – jogos praktikos dalis. Šiva yra asketiškas Mokytojas, kuris moko peržengti grubią, fizinę sąmonę ir išeiti už materialaus pasaulio ribų. Jis iš savo bhaktų reikalauja *tapasjos*, pasiaukojimo ir askezės.

HAIKAKHANAS, 1979 M. LAPKRIČIO 3 D.

Babadžis trims mėnesiams išvyko į turą po Indiją, o aš su keliais kitais žmonėmis lieku čia, Haidakhane. Esu atleista nuo fizinio darbo ir savo kambaryje turiu daug laiko meditacijai. Kiekvieną vakarą girdžiu, kaip ašramo sargas, varguolis indas, dainuoja išties labai malonią dainą, šlovinančią Babadžį. Mane vis dar jaudina paprastas šių žmonių tikėjimas; tikriausiai, jų kontaktas su

gamta, slėnio nuošalumas ir kalnų ramybė daro juos tyresnius ir imlesnius Dievo buvimui. Dėl mūsų išdidumo ir akivaizdaus protinio rafinuotumo vakarietis mano, kad jis jau viską žino, tačiau tikrai išmintingas žmogus, jie sako, yra tas, kuris žino, kad nežino. Tikėjimas Dieviškumu yra visų pirma nuolankumo veiksmas Visatos slėpinio akivaizdoje.

Vakarai atkeliauja į Haidakhaną

1980 M. VASARIO 2 D.

Vis daugiau ir daugiau vakariečių atvyksta į Haidakhaną, tarsi vėjas juos čia suneša: Babadžis kviečia žmones iš visų pasaulio kampelių.

Kartais man nepatinka jų buvimas, nes į šią ramią vietą iš Vakarų atkeliavo pamišęs, neurotiškas, neramus, tamsus ir komplikotas protas. Ji jau nerami. Žmonės puola prie Babadžio, užkaria Jam savo savanaudiškus prašymus, egoizmą, nusivylimus, ir įsivaizduoja, kad Babadžis gali išspręsti visas jų problemas, lyg Jis būtų psichoanalitikas. Šiomis dienomis aš daugiausia laiko paaukuju versdama jiems Babadžio žodžius iš hindi kalbos ir mane erzina jų keliama klausimai bei reikalavimai. Žmonės nori Jo stebuklų, viliasi, kad Jis žinos jų praeitį ir išpranašaus jiems ateitį, išspręs visas ekonomines problemas, išgydys nuo ligų. Labai nedaug čia atvyksta žmonių paklausti Jo apie Tiesą ar jos pasiekimo būdą; dažniausiai žmonės nori tik išspręsti savo asmenines problemas, įveikti savo žmogiškuosius sunkumus ar įgyvendinti savo norus. Vieną dieną Babadžis man pasakė: „Aš duodu viską, bet labai nedaug žmonių manęs prašo tikrųjų dalykų, to, ko atėjau duoti.“

Galbūt mano išdidumas verčia mane taip galvoti, nes guru, skatinamas atjautos, padeda visiems žmonėms, nesvarbu, kokiam jie būtų lygyje; o gal man stinga meilės.

1980 M. KOVO 5D.

Nebeturiu daug laiko meditacijai, nes esu giliai pasinėrusi į rūpinimąsi didžiuliu kasdien čia atvykstančių žmonių srautu. Be to, turiu patarnauti Babadžiui: rašyti Jo laiškus, rūpintis Jo daiktais, ir visomis įvairiomis dovanomis, kurias atneša žmonės. Pasigendu senų laikų paprastumo. Kiekviena diena dabar tarsi savotiškos Kalėdos; Babadžis užsiėmęs idealios visko tvarkos palaikymu, dalydamas drabužius, saldumynus, rašiklius, laikrodžius, papuošalus, batus, knygas, krepšius, nuotraukas: į Haidakhaną atkeliavo gyvenimo turgus. Turtingi Indijos žmonės čia atvyksta kartu su keistuoliais, dvasiniais turistais, po Indiją keliaujančiais klajūnais, bepročiais, ieškančiais pagalbos, nusivylusiomis moterimis, ieškančiomis vyro, narkomanais ir ligoniais. Tiesa, keletas čia atvykstančių žmonių yra dvasiniai ieškotojai, jogai ir Babadžio mokiniai, tačiau jų – mažuma.

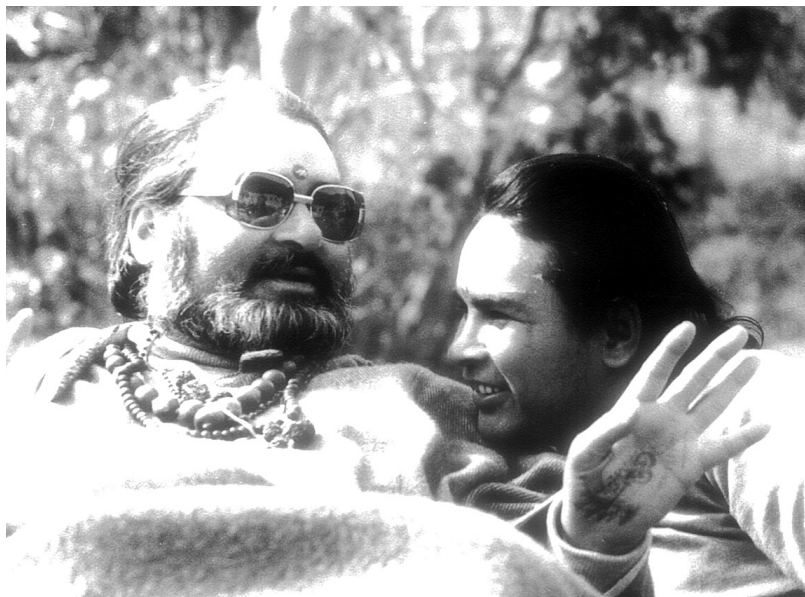
Babadžis atlieka cirko arenos prižiūrėtojo vaidmenį, viską režisuodamas, apsimesdamas vienu iš mūsų, kad galėtų padėti. Jo didžiajame plane aš atlieku griežtos vienuolės – daugelio žmonių nemėgstamos – vaidmenį. Babadžiui taip pat reikia mūsų pagalbos, ne jam pačiam asmeniškai, o tam, kad Jis galėtų atlikti savo darbus, būti pasaulyje dieviškojo plano dalimi.

Yra keturi ar penki vakariečiai, nusprendę likti Haidakhane ilgesnį laiką, jogai, kurie medituoja, dirba ir vykdo savo sadhaną, yra keli Jo mokiniai, pasirenę pasiraitoti rankoves ir uoliai kibtį į darbą. Beje, vienas iš jų, šveicaras Har Govindas nusprendė likti čia visam laikui. Mes visi esame kasdien užimti, viską organizuojame: biuro darbą, ašramo miegamųjų patalpų statybą, maistą, antklodes, čiužinius, skalbimo tvarką, individualius žmonių poreikius, o dabar turime ir vamzdynais tiekiamą vandenį bei elektrą.

Kai kurie žmonės, kurie čia randa savo kelią, yra labai gražūs, tarsi puolę angelai, ir netgi panašūs į Babadžį, turintys tuos pačius subtilius, egzotiškus bruožus, bylojančius Jo jaunatviškumą ir Jo šviesą.

1980 M. KOVO 15 D.

Babadžis kalba viešai, o tai tikra naujovė. Jis kalba stipriai, užtikrintai, ironiškai ir aistringai. „Visas pasaulis patirs visišką krizę. Vyks karai, naikinimas, o vieninteliai žmonės, kurie išsigelbės, bus tie, kurie kartos Dievo vardą, nes mantra yra galingesnė už atominę bombą.“

„Babadžis atlieka cirko arenos prižiūrėtojo vaidmenį...“

1980 M. BALANDŽIO 4 D.

Aš visą dieną lakstau, tiesiogine to žodžio prasme. Aptarnauju svečius indus savo kambaryje, kalbu su vakariečiais, kai jie atvyksta, aiškinu, guodžiu juos ir visą laiką rūpinuosi Babadžiu. Babadžis dažnai būna stačiokiškas, griežtas, nenusipėjamas; kartais Jis išveja žmones tą pačią dieną, kai jie atvyksta, o jeigu jie paklausia, kodėl, Jis atsisako paaiškinti, visus provokuodamas kaip pamišęs psichiatras. Vakare Jis surengia pasirodymą, sėdėdamas ant savo pakylės, grodamas gitara, kuri priklauso italui; groja ir juokauja su vaikais, su vakarietėmis ir rafinuotomis indų moterimis; Jis vaidina pašėlusį dievišką juokdary, kurio neįmanoma iki galo suprasti, neapsakomą.

Skaitau knygą apie Šivos – Nataradžos – šokį: Jis šoka su pasauliu ir su visa kūrinija. Savo judesių ritmu Jis kuria, saugo ir naikina daugybę visatų. Šokdamas Jis kartais būna švelnus, kai kada pašėlęs, vienoje rankoje laiko liepsną, viena koja primynęs kniūbsčią nykštuką demoną, kuris simbolizuoja mūsų ego. Šito gana, kad išsigąstum ir sunerintum.

1980 M. BALANDŽIO 20 D.

Arbatos vakarėliai su Babadžiu mažame mano kambaryje vyksta vis dažniau. Indijoje pagrindinė meilės išraiškos priemonė laikoma motinos meilė, ir pagrindinis tos meilės pasireiškimas yra maitinimas. Niekas negali įžengti į indų namus negavęs pasiūlymo ko nors užvalgyti ar išgerti. Babadžis taip pat dovanoja žmonėms daiktus pagal jų visuomeninę padėtį, poreikius, visada žinodamas kiekvienam geriausią dovaną. Pastaruoju metu Jis man taip pat padovanojo daug saldumynų ir drabužių. Iš manęs tikimasi, kad būsiu elegantiška ir šioje dramoje puikiai atliksiu

savo vaidmenį. Jis elgiasi su manimi kaip su dvasine žmona ir vieną dieną man pasakė: „Aš tavęs ilgai laukiau, kada tu pagaliau pas mane sugrįši.“

Viešpats visada kviečia mus pas save begalinės meilės aktu, ir tik mūsų tamsumas, neišmanymas laiko mus atskirtus nuo Jo, tačiau mūsų siela niekada neras tikros ramybės, kol vėl su Juo nesusivienysime. Meilės romanas su Dievu yra unikalus ryšys, vienintelis tikras ir tobulas. Net begalinėse žmogiškos meilės paieškose mes iš tikrųjų ieškome tik Jo, ilgėdamiesi susivienijimo su Viešpačiu, pirmąkart vienos susijungimo su sąmone.

1980 M. GEGUŽĖS 6 D.

Mes su Babadžiu praleidome kelias vangias dienas spiginant tropiniam karščiui. Nors vis dar sunkiai dirbame, Babadžis leidžia po pietų padaryti ilgas pertraukas, nusivesdamas kai kuriuos iš mūsų prie upės, kai Jis maudosi. Mes muiluojame Jo kūną, plauname Jį, iškvėpiname ir masažuojame, tęsdami žaidimą su dieviškąja lėle. Kiekvieną gestą, kiekvieną veiksmą Babadžis naudoja tam, kad šioje dramoje, vadinamoje gyvenimu, mus ko nors išmokytų. Jis nori, kad mūsų protas visomis aplinkybėmis išliktų dėmesingas, visiškai susitelkęs, švarus ir budrus, be jokių nenaudingų, nereikalingų minčių. Tai nauja meditacija, orientuota į veiksmą, naujos pratybės pusiausvyrai rasti. Mes turime išmokti visą gyvenimišką veiklą kasdien atlikti be jokio egoistiško noro, tiesiog išmokti tarnauti Dieviškamumui, įnešdami šviesą į tamsą, tiesą į neišmanymą, taiką į konfliktus, meilę į agresiją.

Babadžis dirba su visomis mūsų emocijomis ir žmogišku sąlygotumu, kuria paradoksalias situacijas, norėdamas išmokyti mus drąsiai sutikti vidinius konfliktus ir konfrontacijas tarp mūsų. Jis dažnai išprovokuoja varžybas, pavydą, egoistiškus poelgius, išdidu-

mą, išpūsdamas kai kuriuos žmones it balionus, kol galop linksmai išleidžia jų puikybės orą, tarsi pradurdamas juos adata. Jis kuria aktorius savo magiškam filmui, versdamas mus interpretuoti mums aktualiausią jo dalį, kad priartėtume prie tiesos. Bendruomeninis gyvenimas yra puiki scena spektakliui.

Kartais, žvelgiant į Babadžį iš šalies, jis atrodo kaip beprotis mokytojas, stokojantis rimtumo, naikintojas, savotiškas meistras, kuris netgi griaua senus papročius, rengia tariamas santuokas ir nuolat šaiposi iš žmonių. O kai kada Jis tampa labai rimtas, rūstus, susikaupęs, griežtas ir tiksliai, tobulai atlieka savo apeigas. Visiškai neabejoju, esu tikra, jog Jis, demonstruodamas visas šias savybes, tik apsimeta mūsų labui, tikėdamasis, kad visi mes maksimaliai susikaupę mokysimės: viskas yra *lila*, dieviškas spektaklis, vaidinimas, tačiau ir rimtas reikalas, mokykla.

1980 M. BIRŽELIO 4 D.

Dabar Babadžis dažnai kalba viešai – apie karma-jogą, veiklos jogą, Dievo garbei atliekamą darbą, nelaukiant rezultato. Jis mums sako, kad dabar gyvename veiklos, bet kartu ir revoliucijos, griovimo epochoje, didelio pavojaus visai civilizacijai laikais. Nebegalima pasitraukti į šalį, likti užnugaryje, būti pasyviems, nes dabar turime dalyvauti didžiojoje revoliucijoje ir globaliose permainose. Jis ypač pabrėžia, jog mūsų planetoje vyksta ne tik dvasinė, bet ir politinė, pasaulinė revoliucija, kad visame pasaulyje bus daugybė karų ir stichinių nelaimių, įvyksiančių podraug su didžiąja dvasine revoliucija, ir mums būtina tapti stipriems. Jis pateikia integruotą jogą; net jogai ir jogės, pasak Jo, turėtų tapti dvasiniais kariais ir kovoti už tiesą. Aušta naujas amžius, nauja dvasinė epocha, tačiau perėjimas iš senojo į naują amžių neapsieis be konfliktų ir sunkumų, todėl turėtume ruoštis.

Man Jo žodžiai – lyg nektaras. Nuo pat vaikystės tikėjau pasauline revoliucija ir permainingomis žmonijos labui, idealui. Būtent šis požiūris tarnavo kaip instrumentas, atvedęs mane į Indiją ieškoti naujų atsakymų.

1980 M. LIEPOS 3 D.

Vėl prasidėjus liūčių sezonui, veikla lauke beveik sustojo, ir mes daugiau laiko praleidžiame *kirtano* salėje. Visą dieną sūpuojame Babadžį didelėmis sūpynėmis, o Jis tvarko mūsų protą. Jo akivaizdoje protas nuolat susiduria su tais pačiais dalykais. Niekas neišvengia Jo, ir Jis gudriai žaidžia su visomis mūsų mintimis ir giliausiais jausmais.

Kartais po pietų, eidamas maudytis į upę, Jis vedasi Šastridžį ir mane. Liūčių sezono metu vanduo upėje tampa drumzlinas, tad mes ilgai einame, ieškodami požeminių šaltinių, kurių prie upės gausu. Šastridžis yra labai išsilavinęs žmogus ir Babadžis šnekasi su juo sanskrito kalba, deklamuodamas senas poetas, sakydamas patarles, pasakodamas senovės legendas ir mitus; tai išminties gausybė. Be to, Babadžis kartais pasakoja mums apie didaktines alegorijas ir poetas, kilusias iš nežinomos, archajinės kalbos. Šios akimirkos su Juo man yra rojus, tarytum gyvenimas Edeno sode, bet visai nebeįsivaizduojant nusikinti uždrausto vaisiaus, – gyvenimas ten, kur nebereikia atskirti gėrio ir blogio; esu visko pilna. Su Babadžiu jaučiuosi taip, lyg vėl būčiau vaikas, vedamas Jo ranka; vienintelės mano pastangos – stengtis būti kuo tuštesnei, vėl nekaltai.

Šiandien saulei leidžiantis stebėjau, kaip Babadžis supasi ant medžio šakos ties Satikundu, nuoširdžiai su mumis kalbėdamas, nuoširdžiai juokdamasis, kviesdamas mus visus būti paprastesnius, patenkintus. Atrodo, labai paprastas, bet sunkiausias dalykas pasaulyje – būti laimingam.

1980 RUGPJŪČIO 9D.

Jie įrengė Babai naują, didelį kambarį, prašmatnų, kičinį, visą sukurptą iš blizgančių medžiagų; ant vienos sienos kabo didžiulis veidrodis. Babadžis tai pavadino „Veidrodžių rūmais“. Šis pavadinimas turi gilią ezoterinę prasmę; tai dar vienas pamokymas, jog Jis yra mūsų veidrodis. Jo protas yra grynas ir tuščias, todėl mes galime projektuoti į Jį savo poreikius ir fantazijas, pamatyti juos ir permainyti.

Dabar Jis be perstojo dirba, nuo trečios valandos ryto iki vėlaus vakaro, rūpinasi kiekviena mūsų gyvenimo smulkmena, pradedant akmenų iškėlimu iš upės statybiniams projektams ir baigiant jaunos amerikietės, kuri neseniai atvyko, nervine krize. Aš jaučiuosi pavargusi, nes turiu Jam įvairiai patarnauti, ir daugelis žmonių pavydi mano padėties, kuri man visai nėra lengva.

Babadžiui niekas niekada nėra pakankamai tobulas. Jis dažnai mane bara, niekuomet nebūna visiškai manimi patenkintas ir sako, kad turėčiau atkreipti dėmesį į kiekvieną Jo gestą ir kiekvieną man kylančią mintį. Jis vis kartoja, kad nori rojus žemėje, darnos ir tobulo kupinos mandalos, grožio kūrinio.

Be to, Jis mus moko atlikti Vedų ritualus, kurių daugelis buvo seniai pamiršti. Vedos yra švenčiausi ir seniausi raštai, mokslas apie Visatą, kurios kosminėje tvarkoje viskas turi savo vietą. Pati kūrinija yra suprantama kaip ritualas, kuriame vyrai ir moterys gali sąmoningai dalyvauti. Garbindami ir plėtodami naujus santykius su gamta, žmonės gali išmokti apsivalyti tiesiog susisiedami su žeme, ugnimi, oru, vandeniu ir erdve. Sadhana – tai dvasinis apsivalymas ir disciplina.

Neseniai čia atvyko daugybė italų, kurie kartais mane erzina, nes atvyksta su savo įprastais užsiėmimais: spagečiais, narkotikais, paplūdimio malonumais ir meilės reikalais. Daugelį iš jų Babadžis išsiunčia apsistoti už upės, į ašramo *gufos pusę*, taigi, jie ten gali laisvai daryti ką tik nori. Vieną dieną lydint Babadžį į *gufos pusę* ir lipant laipteliais, vedančiais į devynias šventyklas, Jis man pasakė: „Tai „juodųjų berniukų“ kelias.“ Nežinia, ką Jis norėjo tuo pasakyti. Čia atvyksta daug komplikuočių ir nepatenkintų žmonių, tačiau Babadžis sugeba juos visus per kelias dienas visiškai permąstyti. Tai stebėti stebuklinga. Panašu, kad Jis skuba ir kartais klausiu savęs – kiek ilgai Jis dar liks čia, žemėje, su mumis.

Draugauju su Leticija, gražia jauna moterimi iš Milano, kurios veidas panašus į tibetietės, jautrus, mielas ir ramus. Kai kurie varakariečiai, nusprendę čia gyventi, man padeda nešti darbo naštą, ir tarp mūsų užsimezga gražios draugystės. Bendruomenė auga, visus biuro reikalus labai efektingai tvarko amerikiečiai, kuriems vadovauja pagyvenęs vyras Radhe Šjamas, padedamas kelių kitų žmonių. Babadžis mums rodo kitokios gyvensenos pavyzdį, kuris, kad bendruomenė puikiai veiktų, iš visų reikalauja daug pastangų, tačiau Jis mus tokiu būdu moko pozityvaus gyvenimo būdo, prireikšančio ateityje.

Jis skatina visus čia atvykusius daugelio įvairių šalių, rasių ir religijų žmones darniai sugyventi; ypač Jis plėtoja bendrystę su Indijos žmonėmis, derindamas mūsų kultūras. Turime atsikratyti skirtinumo jausmo. Jis mums pasakė, kad ateityje mūsų organizacija bus didžiulė ir tarptautinė, ir kad Haidakhanas taps puikiu, tarptautiniu piligrimystės centru, kuriame skirtingų religijų žmonės mielai galės praktikuoti savo tikėjimus. Haidakhanas taps net šventesnis už Benareso miestą, kurį šiais laikais sugadino turizmas. Žmonėms

bus leista visą laiką gyventi Haidakhane tik tada, kai ateis galas jų pasaulietiniams norams; kitu atveju, žmonės turėtų gyventi įprastiniame pasaulyje, kad išbaigtų savo karmą. Jis man pasakė, kad kada nors čia liks tik tikri jogai ir atsižadėjusieji.

1980 M. GRUODŽIO 30 D.

Šiais metais Babadžis panoro, kad mes, visi vakariečiai, surengtume didelę Kalėdų šventę su šokiais, angeliškomis giesmėmis ir daugybe dovanų. Jis atrodo laimingas ir kalba apie pasaulio religijų vienybę. Jis mums pasakė, kad visame pasaulyje prasidėjo didžiulė krizė ir blogio jėgos bando sunaikinti žemę atominė energija, tačiau Dievas nori šiai katastrofai užkirsti kelią. Kas tiki Dievą, bus išgelbėtas ir po revoliucijos ateis nauja epocha, pagrįsta dvasinėmis ir moralinėmis vertybėmis. Visi senieji pasaulio lyderiai bus pakeisti, įvyks didelių permainų, ir Indijos Dharma kartu su Vedų išmintimi ves žmoniją į šviesesnę ateitį. Jis sakė, kad dauguma iš mūsų, Jo mokinių vakariečių, praeityje buvome jogai ar šventieji Indijoje ir šiame gyvenime mes įsikūnijome Vakaruose, kad įgyvendintume savuosius materialinės gerovės troškimus, tačiau dabar mūsų užduotis – nešti į Vakarus Indijos kultūros ir dvasingumo išmintį. Pasaulį ištiks didžiulė krizė ir kils daugybė karų, tačiau „Om Namah Šivaja“ mantra, pasak jo, yra galingesnė už atominę bombą, nes ji yra dieviškoji galia.

1981 M. SAUSIO 5 D

Babadžis yra labai gražus, kai viešai kalba. Jis man atrodo kaip arkangelo Gabrieliaus ir Čegevaros mišinys, kai mums perduoda žinią, kurią žmonijai skelbė visi senovės pranašai: norėdami būti tikri žmonės, turėtume tapti šviesos, dvasios ir tiesos kariais.

1981 M. SAUSIO 20 D.

Baba organizuoja įvairias darbo grupes. Amerikiečiai rūpinasi biuru ir administracija, vokiečiai atsako už drausmę, italai atlieka praktinį darbą prie upės ir rengia statybų projektus, o indai vadovauja virtuvei ir šventykloms.

Aš esu užsiėmusi tarnavimu Jo fiziniam kūnui ir esu labai laiminga. Kartais jaučiuosi kaip Jo motina ir taip save apgaudinėju galvodama, kad esu labai naudinga.

Šiomis dienomis Jis visą laiką būna apsuptas žmonių, kiekvieną dienos akimirką, net kai eina maudytis. Visi nori sekti Jam iš paskos, kai Jis vaikšto, nori Jį paliesti ar pamasažuoti. Vienintelis Jo žvilgsnis gali akimirksniu pakeisti žmogaus širdį, Jo prisilietimas gali išgydyti daugelį negalių, ir Jis besąlygiškai save atiduoda kitiems. Kartais aš taip pavargstu, jog man nebelieka laiko medituoti. Tada aš galiu susikaupti tik tomis palaimingomis bendrystės akimirkomis, kai sėdžiu sode arba terasoje prie Jo kojų, panirusi į tylą ir ramybę.

1981 M. VASARIO 3 D.

Prieš kelias dienas Babadžis supyko ant manęs, nes aš nenuolaidžiai Jam atsakiau, ir liepė man išvykti, grįžti į savo gimtąją šalį. Jis net trenkė man per veidą kitų žmonių akivaizdoje. Negalėjau tuo patikėti ir visą naktį verkiau. Kitą rytą Jis dar kartą pareikalavo, kad aš išvažiuočiau, taigi, pasiėmusi antklodę ir žibintuvėlį, ėmiau basomis bėgti į Kailašo kalno viršūnę.

Lijo, viršūnę pasiekiau išvargusi, sušalusi ir permirkusi. Išsigandau, nes ten nebuvo pastogės, bet staiga pasirodė saulė ir viską išdžiovino. Naktį praleidau atsirėmusi nugara į sieną, norėdama apsisaugoti nuo šalto vėjo ir net sugebėjau šiek tiek pamiegoti.

Susapnavau sapną, kuriame pamačiau Babadžį ir staiga supratau, kad Jis ant manęs supyko dėl stipraus mano psichologinio pasipriešinimo. Nepaisant to, dar dvi dienas nedrįsau nusileisti nuo kalno ir grįžti į Haidakhaną, todėl ilsėjausi mažoje trobelėje, kurią atradau pusiaukelėje. Užsikūriau lauželį, gėriau lietaus vandenį, bet neturėjau ko valgyti ir beveik nemiegojau.

Trečią dieną sugrįžau, nes kūnas neteko jėgų, ir aš beveik negalėjau paeiti. Babadžis sėdėjo upės pakrantėje, žiūrėdamas į ten atliekamus darbus, kai aš priėjau prie Jo, drebdama visu kūnu, bijodama būti atstumta, vėl išsiųsta. Babadžis labai meiliai pasikvietė mane, sakydamas, kad dabar aš viską supratau ir atlikau didžiulę atgailą ant Kailašo kalno. Jis pakvietė vieną vyrą mane pamasažuoti ir paliepė atnešti man stiklinę pieno. Babadžis pasakė, jog Jam reikėjo net saulę pasiųsti į kalno viršūnę, kad ji mane išgelbėtų.

Netgi mintis apie buvimą toli nuo Jo man yra nepaprastai skaudi. Mano dienos dabar kupinos tik Jo buvimo, o labiausiai džiaugiuosi galėdama Jam patarnauti. Kartais bijau šio stipraus prieraišumo prie Jo ir galvoju, kad kada nors turėsiu jo atsisakyti. Tikėkimės, kad toji diena dar labai toli.

1981 M. BALANDŽIO 3 D.

Kiekvieną popietę pažadinu Babadžį atnešusi vaisių sulčių ir kurį laiką sėdžiu viena su Juo po didžiuliu *pipulo* medžiu. Žiūriu į slėnį, upę, tekančią daugybe vagų, žalias Kailašo kalvas. Aš sėdžiu su Juo nejudėdama, atviromis akimis, tylėdama. Stebiu savo mintis: kelios mintys praskrenda pro šalį, kaip debesys, tačiau jos nereikšmingos ir nebetrikdo mano pusiausvyros. Girdžiu tik upės garsą, jos ritmą ir melodiją; viską gaubia ryški, balta, akinanti šviesa. Babadžio pavidalas joje ištirpsta, ir aš pradingstu drauge su Juo.

Mūsų fizinių kūnų kontūrai išnyksta, ir kartais šviesa būna tokia stipri, jog dega mano akys.

Vakar iš Haldvanio atvyko Muniradžis, senovinės išminties meistras, ir atsisėdo šalia Babadžio. Panašiai ir jis ištirpo toje pačioje šviesos pilnoje platybėje, tylos garse, o upė dainavo paskutinę dainą.

1981 M. BALANDŽIO 30 D.

Vasaros naktys pulsuoja tropinių džiunglių gyvenimu ir garsais; vietinių žmonių balsai, šunų lojimas ir kažkur tolumoje laukiniai gyvūnai; karvės, žvėreliai tampa neramūs ir nepatenkinti, kai nujaučia leopardą arba juos trikdo vėjo šurmulys. Atogrąžų žvaigždės atrodo labai arti. Vakar į sodą išliaužė didžiulė gyvatė, ir vienas

Babadžis ir pipulo medis.

indas, pademonstruodamas tobulą techniką, ją akimirksniu užmušė. Babadžis sėdi lauke, naujoje terasoje, o Jo kūnas tamsoje skleidžia stiprų aromatą. Jis visada būna persmelktas šio stipraus kvapo, išliekančio ir visuose Jo drabužiuose; mes dažnai suvokiame, jog Jis yra šalia, būtent iš šio kvapo. Aš švelniai Jį masažuojau, atlikdama bendrystės aktą, atsidėkodama už ramybės jausmą, džiaugsmą kasdien Jį išgyventi, už Jo buvimo žemėje stebuklą.

1981 M. GEGUŽĖS 3 D.

Šią vasarą Babadžis verčia visus daug dirbti, kartais iki aštuntos valandos vakaro, asmeniškai patikrindamas, ar viskas tinkamai padaryta. Kelis kartus žmonėms teko dirbti, pasišviečiant žibaliniais žibintais, visą naktį, nes reikėjo baigti dengti vieno naujo pastato stogą: čia yra daugybė kambarių, ligoninė, mokykla ir devynios šventyklos, skirtos daugeliui indiškų dievų ir deivių. Babadžis mums pasakė, kad vieną dieną tūkstančiai žmonių ateis mels-tis į Gautama Gangos slėnį.

Jis vis dar žaidžia su moterimis, vaidindamas dieviškojo meilūžio vaidmenį, kaip senovės dievas Krišna su *gopėmis*, jį mylėjusiomis piemenaitėmis. Indijos tradicija byloja, kad žmogaus protas iš tikrųjų nori tik amžinai mylėti Viešpatį ir būti su juo vienovėje. Ši sąjunga yra grynai dvasinė, tačiau, kad galėtume artėti prie šios būsenos, Babadžis pirmiausia turi prasiveržti pro mūsų šiurkštų išorinį apvalkalą. Anądien Jis man pasakė, kad du pagrindiniai dalykai, kurie mus sieja su materialiu gyvenimu, – tai maistas ir seksas.

1981 M. BIRŽELIO MĖN. 7D.

Vėl karšta ir drėgna, ir daugelis vakariečių suserga. Kai žmonės pirmą kartą čia atvyksta, jie išgyvena intensyvų apsivalymo pro-

cesą, kuris dažnai būna skausmingas. Babadžis visų prašo nusišukti plaukus ir rengtis tradiciniais indų drabužiais. Moterys turi atsakyti savo tuštybės, hipiai – savo išdidumo ir ilgų plaukų, ir kiekvienas – savo puoselėjamo įvaizdžio. Baba nuolat spaudžia, slopina mūsų ego; mes turime besąlygiškai Jam paklusti ir atlikti paprasčiausius darbus. Kai mes tarpusavyje varžomės arba mus apima pavydas, Babadžis tyčia mus viešai, visų akivaizdoje, negailėstingai žemina.

1981 M. LIEPOS MĖN. 8 D.

Lietus ir vėl lietus, laikas bėga lėtai ir ramiai. Kaimo gyventojai kasdien atneša Babadžiui vaisių ir daržovių: mangų, agurkų ir kukurūzų, kuriuos Jis visiems dosniai išdalija.

Kartais Jis išneša mano mažą viryklę į terasą ir išverda skanių ryžių, sumaišydamas juos su daržovėmis, kurias kaimo gyventojai Jam ryte atnešė, pagardindamas sviestu, prieskoniais ir patiekdamas ant didelių banano lapų. Jis moko mus gausos ir gerovės, moko džiaugtis Dievo dovanomis. Anksčiau Jis mus mokė askeetiško gyvenimo būdo, o dabar atskleidžia naują situaciją: čia yra daug materialių dalykų, ir mes turėtume dėkingi jais džiaugtis, bet taip pat leisti energijai cirkuliuoti, persikirstydami daiktus, dovanodami juos kitiems. Baba viską panaudoja pakartotinai ir nieko nepasilieka sau.

1981 M. RUGPJŪČIO 25 D.

Kartais man labai sunku būti šalia Babadžio, nes kaipgi įmanoma būti tokiam kaip Jis, tobulai ramiam ir visiškai sąmoningam, tyliam, tuščiam, atviromis akimis, esančiam čia ir dabar, skleidžiančiam tik spinduliuojančią šviesą – ir viskas tuo pačiu metu!

Anądien Babadžis man pasakė, kad dabar jau ne laikas užsimerkti. Jis nori karių, jogų, pasinėrusių į veiklą. Aš pagalvoju apie japonus, jų kovos menus, kuriuose lemia sėkmę išlikimas ramiai, susikaupusiu; nugali tas, kuris nesijaudina, būna tuščias, moka pasinaudoti priešininko jėga. Čia, Haidakhane, mes dalyvaujame dvasinėje kovoje, visų pirma kovodami su melu ir kitomis blogybėmis mūsų visų viduje; tačiau Babadžis mums pranešė, kad turėsime kovoti ir išoriniame pasaulyje. Mes ne visą laiką čia būsimė; daugelis iš mūsų turės grįžti į Vakarų, kur politinės ir dvasinės revoliucijos glaudžiai susisies, kad įvyktų globalios permainos. Kai šiomis dienomis Babadžis kalba viešai, Jo žodžiai būna ryžtingesni ir revoliucingesni. Jis mums netgi pasakė, kad Jis nepritaria neprievartai, nes būtina būti drąsiam ir ryžtingam.

Mano vienintelis noras yra likti su Juo amžinai, tačiau kitą naktį aš susapnavau keistą sapną: atėjau į Babadžio kambarį, bet Jo nebebuvo, Jis mus paliko, ir aš neviltingai verkiau už Jo kambario durų. Kas gali pasakyti, kiek laiko Babadžis liks šioje žemėje.

1981 M. RUGSĖJO 3 D.

Slėnis persmelktas stiprios jogos energijos: daugelis žmonių medituoja, kartais visą naktį, vieni pasninkauja arba duoda ty-lėjimo įžadą, kiti meldžiasi. Babadžio mokiniai čia atvyko iš viso pasaulio, iš Amerikos, Italijos, Šveicarijos, Vokietijos, Švedijos, Olandijos, Kanados ir Australijos. Kiekvienas žmogus gali papasakoti istoriją apie tai, kaip stebuklingai Babadžis juos iš taip toli čia pakvietė. Dabar tai yra integracijos planetoje laikas, Vakarų ir Rytų vertybių integracija. Indija gali pasiūlyti pasauliui jogos mokslą, amžiną, nesenstančią Vedų, Dharmos išmintį, dvasinio kelio pažinimą, kad vyrai ir moterys būtų pakylėti į dievišką būties būseną.

Dabar Babadžis laisvai kalba angliškai, o anksčiau dar apsimedavo, kad šito daryti negali. Taip pat pamačiau, kad Jis kalba nepaliečių, tibetiečių, bengalų ir asاميةčių kalbomis. Niekas nežino, kur Jis visų jų išmoko, kaip ir iš kur atėjo savo fiziniu pavidalu; Jis niekam apie tai nepasakoja. Iki netikėto Jo pasirodymo niekas nebuvo Jo matęs šioje vietovėje. Jo buvimas čia tebėra apgaubtas paslapties.

Vienintelis tikras dalykas yra tas, kad Jo kūnas nepanašus į mūsų: Jis retai miega ir niekada nepavargsta, nedaug valgo ir, regis, Jo visiškai neveikia nei šaltis, karštis. Kai vaikštome su Juo kalnuose, galime pastebėti, kad Jo kūnas neįtikėtinai energingas. Jis lipa aukštyne kaip jaunas elnias ir šuoliais leidžiasi žemyn peržengdamas akmenis. Jis neturi asmeninių poreikių, nieko nepraso savo patogumui. Visus dalykus, kuriuos žmonės Jam duoda, Jis traktuoja taip, lyg jie būtų žaislai, ir išdalija juos kitiems. Jis dovanuoja mums meilę, bet prie nieko neprisirišdamas; Jis nepyksta, net jeigu kartais ir šaukia, nes jokia emocija Jo neužvaldo. Panašu, jog jis neturi įprastinių žmogiškų emocijų.

Jo energija begalinė, ir Jis viską duoda atvira širdimi. Priesti prie Jo reiškia priartėti prie galingos ramybės ir pozityvumo bangos; Jo fizinis pavidalas – nepaprastai stiprus magnetinis laukas, kuris pritraukia visus ir yra neatsispiriamas. Kai būnu šalia Jo, man susidaro įspūdis, kad visi mes skrajojame aplink Jį lyg vabzdžiai, pašėlusiai skraidžiojantys aplink žibintą, pasiruošę būti jo sudeginti, traukiami šviesos, pasirengę mirti dėl meilės.

Jam vadovaujant, ašramas gyvuoja puikiai, nes Jis sugeba sujungti bendram tikslui įvairias energijas, taip pat įvairias rases iš viso pasaulio, jogus, šeimas, vaikus, turtuolius ir varguolius. Kiekvienas asmuo turi savas pareigas ir darbą, o savo darna ašramas primena pavyzdinį kaimą – gražią eksperimentinę utopiją, įgyvendintą žemėje. Aš žinau, jog tai įmanoma tik dėl Jo autoriteto, ir kas žino, kas nutiks, jei vieną dieną Jo nebebus.

Babadžis vis labiau tampa kasdienio, žmogiško gyvenimo mokytoju, rodydamas pavyzdį, veiksmus, būtinus atlikti, kad Tiesa ir Meilė būtų praktiškai įgyvendintos. Kartą kažkas paklausė Jo, ką reiškia Dharma, ir Jis atsakė: „Tiesa, Paprastumas ir Meilė.“ Lengva pasakyti, bet žmonėms labai sunku tai suvokti ir įgyvendinti.

1981 M. LAPKRIČIO 2 D.

Šiandien čia susirinko didžiulė minia žmonių, o Babadžis atrodo pavargęs, susierzinęs, ir daugeliui iš jų sako, kad jie turi eiti savo keliais. Jaučiu atmosferos sunkumą, energijų chaosą, kurį reikia sutvarkyti, išvalyti, išgryninti. Atvykėliai galvoja, kad Babadžis gali išspręsti visas jų problemas, kurios jiems kilo gyvenime; jaučiu jų nepakeliamos kančią, man ji akivaizdi, ir situacija atrodo neišsprendžiama.

Tačiau per dvi tris valandas Babadžis pakeitė dinamiką, visiems skyrė daug užduočių ir privertė visus dirbti, neleisdamas niekam medituoti ar galvoti apie savo asmenines problemas. Žmonės privalėjo greitai priderinti savo protą prie atliekamos užduoties.

Vakare visi žmonės būna tokie pavargę, kad beveik negali judėti, o Babadžis linksmai šypsosi, nes dabar žmonių protas yra pasidavęs, ir Jis gali pradėti savo darbą. Jis dirba su širdies energija, tiesiogiai, galingai, viską peržengdamas. Mes turime susitaikyti su visais savo jausmais, susidurti su tamsiausiomis ir skaudžiausiomis savo pusėmis, kurios gali kankinti, ir imame aiškiai suvokti, kas esame iš tikrųjų. Jis mums žada didžiulį džiaugsmą kelionės pabaigoje, džiaugsmą, sklindantį iš Jo akių, pasireiškiantį visuose Jo gestuose ir judesiuose. Jis yra savimi užtikrintas, tobulas, nepriekaištingas, tvirtas, švelnus ir lankstus, nuolat besikeičiantis, visiškai laisvas ir spontaniškas.

Babadžis ir Devidži

1981 M. LAPKRIČIO MĖN. 15D.

Atvyko jauna juodaodė moteris, ir Babadžis labai gražiai šalia jos atrodė. Jis turi savyje kiekvienos civilizacijos bruožų ir savybių, kiekvienos rasės esmę. Šį vakarą Jis pasakė ugningą kalbą apie visų rasių lygybę. Jo kalba mane labai sujaudino, ir aš pradėjau verkti. Jis mums sakė, kad humanizmas yra vienintelė tikroji religija, ir kad mes turime būti pasirengę kovoti už tiesą ir teisingumą. Kartą kažkas Jo paklausė, kodėl Jis kalba apie kovą, o ne apie taiką. Jis atsakė: „Taika ateis tik po revoliucijos, po didelių permainų.“

Dabar aš kasryt penktą valandą po ugnies ceremonijos ateinu į Jo kambarį, atsinešdama puodelį silpnos kavos, ir kurį laiką sėdžiu su Juo visiškoje vienumoje ir tyloje. Tokiomis akimirkomis man vis dar kyla baimė, nes labai sunku būti su Juo vienai. Jaučiu, kad mano protas niekada nebūna pakankamai grynas; man vis tiek kyla neigiamų, nenaudingų minčių. Babadžis padeda man atsipalaiduoti ir palengvina situaciją, prašydamas perskaityti Jam laišką, sutvarkyti ir sulankstyti drabužius, ką nors nuvalyti. Sunku į dievišką tiesą žiūrėti be įtampos, be norų, būti atvirai, imliai, kokia Jis norėtų, kad aš būčiau.

1981 M. LAPKRIČIO 25 D.

Kasdien auštant aš leidžiu nuostabų laiką prie Jo kojų, sėdėdama su Juo prie Jo kambarėlio, stebėdama savo širdies ritmą, susiliejantį su vėjo garsu, su Babos didybe. Kvėpuoju kartu su Juo, kol Jis tyliai stebi kiekvieną akimirką, paskendęs savo vizijose. Labai norėčiau būti vieninga su Jo protu, sugebėti viską matyti ir suprasti taip, kaip Jis. Babadžis išlieka nesuvokiama paslaptimi, kurios Jis gali atskleisti tik fragmentą, tik tai, ką mes galime priimti. Esu be galo Jam dėkinga už šį brangų laiką, praleistą su Juo ryte, už šią

šventą bendrystę. Dabar jaučiuosi Jo žaidimo dalimi, rūpinuosi Jo daiktais, kiekvienu mūsų pasaulio gabalėliu, mūsų žmogiškos būklės simboliu. Tą akimirką, kai tyla tampa mano realybe, aš virstu nerealios šviesos spinduliu, jaučiuosi Jo dalimi, amžina dieviškos sąmonės kibirkštėle.

Aš net nežiūriu į Jį, kai esu šalia; Jo kūnas tėra beribės, visur esančios, viską persmelkiančios, viską žinančios Būties simbolis.

Jis suteikia man daug meilės, dažnai ištardamas mano vardą taip švelniai, jog tai mane labai sujaudina, – tokiu tonu, lyg Jam manęs reikia, reikalinga mano tarnystė. Dabar jaučiuosi visiškai priimta ir suprantu, jog man prireikė kelerių metų, kol pasiekiau šį tašką, kad galėčiau priimti Jo energiją. Tai didžiulės ramybės ir galios virpėjimas.

1981 M. GRUODŽIO MĖN. 3D.

Aš dažnai turiu versti Babadžio žodžius, ir Jis mane naudoja kaip savotišką filtrą tarp savęs ir kitų žmonių, kai Jo tiesioginis poveikis jiems yra per stiprus. Esu labai dėkinga už šį vaidmenį; tai brangi dovana, nes galiu išgirsti, ko Jis moko žmones, ką bando jiems perduoti, ką stengiasi išspręsti girdėdamas aibę žmonių istorijų.

Kaip filtrą tarp Jo ir manęs Jis dažnai naudoja Šastridžį, seną išminčių, kuris visada Jį lydi, miega ir valgo su Juo. Babadžis pasakoja mums daug istorijų, dainuoja senas poetas ir pasakoja senovės Indijos tradicijų legendas, dalydamasis su mumis tūkstančius metų gyvuojančia išmintimi. Jis pasakoja istorijas apie didžiuosius praeities jogus; kiekvienas iš jų turėjo be galo pasiaukoti, atsisakydamas visų prisirišimų, kad suvoktų Tiesą. Dieviškojo suvokimo kelias, pasak Babadžio, yra sunkiausia šio pasaulio užduotis, daug pastangų reikalaujantis kelias, panašus į bandymą eiti skustuvo ašmenimis. Jis man pasakė, kad Kali Jugoje visi jogai suklumpa

ant vienos ar kitos kliūtis ir net sadhu nesugeba vykdyti savo praktikos; vieni būdami prisirišę prie maisto ar sekso, kiti – prie valdžios ar noro būti mokytojais jiems dar net netapus mokiniais. Pažvelgiu į Babą ir jaučiuosi sumišusi. Kas žino, kas nutiks man, jei vieną dieną Jis mane paliks; abejoju, ar galėčiau susitvarkyti viena, tik Jo Malonė man leidžia bandyti toliau eiti savo keliu.

Aną dieną, kai sode masažavau Jo kojas, Jis man pasakė: „Aš pavargau, iškeliu ju į Himalajus.“ Aš paklausiau, ar galiau keliauti kartu su Juo, bet Jis šypsodamasis atsakė, kad man ten bus per šalta.

1981 M. GRUODŽIO MĖN. 27D.

Šiemet čia per Kalėdas atvyko šimtai žmonių. Kad visi sutilptų, Babadžis *gufos* pusėje turėjo pastatyti didelę palapinę. Jis mums pasakė, jog tai istorinė šventė, nes Kristaus gimimas Himalajų papėdėje pirmą kartą švenčiamas tarptautiniu mastu.

Mes priimame daugybę žmonių, kurie visi miega susispaudę ant čiužinių arba tiesiog ant grindų. Čia yra vietos visiems, taip pat gausybė maisto, daugybė saldumynų ir vaisių, kuriuos aukoja visi dalyviai. Jie atnešė tiek daug dovanų Babai, jog nebežinau, kur jas dėti.

Mes taip pat šventėme su didžiule ugnies ceremonija *jagya*, aukodami smilkalus, gėles, grūdus, pieną, kvėpalus, ir visa tai palydėdami daugybės mantrų kartojimu – sekdami senovine Vedų tradicija. Tai kolektyvinė malda, kai ugnis reiškia kosminę energiją, subtilią esmę, kuri sudegina materiją, kad ją išvalytų ir paverstų šviesa.

Babadžio meilė suvienija mus visus, sausakimšai gulinčius ant grindų miegmaišiuose, sėdinčius sukryžiuotomis kojomis ir valgančius sode iš didelių banano lapų, susibūrusius vakare didelėje *kirtano* salėje. Norint Jam nusilenkti į kojas, eilėje reikia stovėti ilgiau nei valandą. Visi dirba su entuziazmu viską organizuodami ir

ruošdami. Indijos moterys visą naktį gieda, ant laužo gamindamos maistą, o dieną vyrai valandų valandas dalija jį nešiodami kibirais.

Šimtai žmonių ir jų vaikų atėjo iš aplinkinių kaimų, o mes paruošėme didžiulę eglutę ir bemaž visiems paruošėme dovanas. Babadžis nurodė mums atidaryti ant upės kranto arbatinę ir nedidelį itališką restoraną, kur tris dienas viskas bus dalijama nemokamai: šią šventę mes aukojame Indijos žmonėms, kurie patys visada yra labai svetingi, šiai žemei, kuri mus priima su didele meile, motinai Indijai, kuri mus apkabina ir leidžia išgyventi šią nepamirštamą patirtį.

Vakar pasijutau verkianti, kai pamačiau ilgą vakariečių piligrimų eilę, einančią upės slėniu. Jie pagaliau atvyko čia po ilgos kelionės, nešdamiesi ant pečių bagažą, ieškodami atsakymų, kurių nerandame savo šalyse, ieškodami vedlio, kurio neturėjome, ir šviesos, kurios negalėjome rasti tamsiose mūsų liūdnujų miestų gatvėse. Dievas kviečia mus į Indiją, vieną vargingiausių kraštų planetoje, pas Mokytoją, kuris savo nuolankumu, paprastumu atrodo kaip senovės Kristus.

Esu visiškai netekusi jėgų. Kalėdų vakarą Babadžis liepė mums dainuoti „Aleliuja“ ir tradicines kalėdines giesmes, o baltai apsirengę žmonės, vaizduojantys angelus, šoko su žvakėmis, ir Babadžis nurodė mums uždegtą žvakę leisti per visų dalyvių rankas. Regėjau iš susižavėjimo ir nuostabos spindinčias Indijos vaikų akis; jų visų veidai nušvito ir buvo apimti ekstazės, o Babadžis linksmiai juokdamasis ant savo pakylės žaidė su būreliu vakariečių vaikų.

1982 M. SAUSIO 4 D.

Babadžis pasakė, kad nuo šiol visi italų bhaktai turėtų vilkėti juodus drabužius. Jis paskyrė jiems vadovą, žmogų, kurį pavadino Kali Šaniu (Kali Shani). Kali – karo deivės vardas, o Šanis – Saturno,

Indijoje laikomo naikinimo planeta, pavadinimas. Mane šokiruoja ši naujoji Babadžio *lila* ir, laimei, man Jis neliepė vilkėti juodų drabužių. Priešingai, Jis paprašė indės moters man iš Bombėjaus atvežti baltų sarių.

Aš labai nejaukiai jaučiuosi dėl šių pokyčių, ir visos šios juodos dėmės, judančios ašrame, man simbolizuoja nemalonius dalykus; Šanis vaikšto, visą laiką rankoje laikydamas didelį geležinį trišakį, apvyniotą plastikine gyvate. Babadžis, būdamas Bombėje, suteikė jam ypatingą iniciaciją, kurios metu Jis viešai pasakė, kad šis jaunuolis ankstesniame gyvenime jau buvo Saturno planetos personifikacija ir pridūrė, kad jam reikėjo įsikūnyti šiuo metu, kad galėtų būti didelės revoliucijos ir sunaikinimo, kuris paveiks pasaulio ateitį, liudininku. Dabar Babadžis dažniau kalba apie būsimą pasaulio krizę, ir aš pradėjau nerimauti, automatiškai rinkdama tam tikrus daiktus į savo spintelę. Babadžis kalba apie dešimtą dešimtmetį kaip apie milžiniškos permainos šioje planetoje metus.

1982 M. SAUSIO 10 D.

„Juodoji“ istorija virsta išpūdingu teatro spektakliu. Ašrame šiuo metu yra daugybė italų, daugiau nei penkiasdešimt, ir visi jie vaikšto, tiek vyrai, tiek moterys, pasipuošę kaip Motinos Kali sekėjai. Moterys atrodo ypač labai išskilmingai, o kai jos būna šalia Babadžio, aš labai nerimauju. Babadžis juokdamasis mums sako, kad tai „Juodoji armija“, nes dabar atėjo karo laikas: bhaktai, kurie yra jogai ir jogės, turėtų tapti Šivos kariuomenės vado Bheru Babos, kuris nugali visus demonus, kareiviais. Pagal Indijos mitologiją, Šiva yra naikinimo dievas, kurį krizės laikais kviečiasi visi dievai, kai jiems prireikia apsaugos. Būtent Šiva pašalina blogio jėgas ir atkuria prarastą harmoniją. Jis kovoja drauge su savo

Šakti, savo moteriškuoju aspektu, kurį kartais personifikuoja raudona deivė Durga arba juoda Kali. Jie turi galią kovoje nugalėti bet kurį demoną.

Mane stebina tokia įvykių raida; tokio Babadžio žaidimo man jau per daug. Kai visi vakare susirenka *kirtano* salėje, visas spektaklis primena Felinio filmą: juodai apsirengę jauni vyrai, nuožmios veido išraiškos, nuskustomis galvomis, stovi šalia kaip asmens sargybiniai, Šani su savo trišakiu panašus į Rasputiną, o juodos spalvos šydais apsigaubusios italų moterys primena raganas ar juodąsias našles ir man kelia grėsmės jausmą.

Be to, padaugėjo darbo, lyg Babadžis skuba. Naujieji kareiviai bhaktai turi visą dieną nešti akmenis vykdydami buvusio Indijos armijos majoro nurodymus, iškeldami dideles uolas iš upės vagos. Net moterys turi sunkiai dirbti. Babadžis tęsia statybas, žadėdamas mums daug patogumų ateityje. Anądien jis pasakė Har Govin-
dui, kad Haidakhane nori šveicariškų sodų.

Be juodai apsirengusiųjų, kai kurie žmonės vilki oranžinius drabužius; tai jogai ir jogės, kurie dalyvauja *dhunės* ceremonijose. Pats Babadžis rengiasi įvairiausiomis spalvomis, vilkėdamas bet kokius drabužius, kuriuos žmonės Jam padovanoja. Jis juda tarp mūsų kaip stebuklingas juokdarys, kurdamas savo gyvąjį teatrą, savo mokyklą. Šiomis dienomis aš tikrai matau Jį kaip šokantį Šivą, Nataradžą, didįjį dievą, kuris savo kosminiu šoku sunaikina neišmanymą, pasiskverbdamas pro visas mūsų iliuzijas, prieraišumus ir proto būsenas, viską, kas mums kliudo būti dieviškiems, vienyje su Juo.

Prieš kelias dienas Jis pasikvietė iš kaimo siuvėją ir liepė jam pasiūti vienam berniukui juokdario kostiumą iš visokiausių spalvų medžiagos juostelių: berniukas jį dėvi vakare ir viešai šoka. Netoliese besisukdamos šoka moterys, apsirengusios juodai; jų judesiai – mistikos ir vakarietiško jausmingumo mišinys. Indijos

vyrai taip pat juda savo intensyviu ritmu, o moterys šoka savo rytietišku stiliumi. Šou jau pasibaigė. Elegantiška ir rafinuota indė moteris Prema stovėjo pasibaisėjusi ir man pasakė: „Bet tai juk cirkas!“ Tikrai taip.

1982 M. SAUSIO MĖN. 15D.

Aš bandžiau paklausti Babadžio, kodėl Jis sukūrė „juodąją istoriją“, bet Jis grėsmingai į mane pažiūrėjo, paklausdamas, ar aš taip pat noriu būti juodai apsirengusi. Aš atsiėmiau savo klausimą. Kitą naktį sapnavau Bheru Babą, kuris man pasakė esąs tamsus, nes tik juoda spalva turi galią sunaikinti tamsą ir blogį, turėdama tokią pat galią, kaip ir blogosios jėgos. Tai gali padaryti tik juoda spalva, naudojama Dievo.

Aš pradėjau žvelgti į italą Kali Šanį kitu požiūriu, ir dabar matau jame jėgą ir drąsą. Jis gali valandų valandas stovėti, tiesiogine šio žodžio prasme, šalia Babadžio, būdamas visiškai ramus, susitelkęs, be jokių nuovargio ženklų.

Nepaisant to, dalis manęs jaudinasi, ir aš klausiu savęs, ar ilgai Babadžis gali likti tarp mūsų, nes Jis visiems save visiškai atiduoda, be galo kantriai žaisdamas mūsų žmogiškuosius žaidimus, ir vis labiau nusileidžia į mūsų žmogiškąjį lygmenį. Jis priaugo savorio, Jo kūnas išsipūtė, Jis dažnai atrodo pavargęs, kartais – turįs šiurkštumo, panašaus į mūsų, nes sugeria mūsų blogybes ir problemas. Dažnai Jis man sako, kad šlubuoja Jo sveikata, ir prašo manęs vaistų. Aš neišvengiamai Jį lyginu su aštuntojo dešimtmečio ankstyvųjų metų Babadžiu, tyru, tobulo grožio pavidalu, primenančiu angelą, atskridusį iš kito matmens; mes negalėjome Jo pasiekti tokiam lygmenyje, tad norime Jį nuleisti iki mūsų lygio, priversdami Jį gyventi mūsų žmogiškomis sąlygomis. Žinau – tokia Jo užduotis žemėje, bet skaudu į tai žiūrėti.

Vakar Jis pasikvietė mane ir Šastridžį ir padainavo graudžią dainą: „Tavo Mylimasis prikalta prie kryžiaus – argi nematai; kaipgi sugebėsi Jį pasiekti?“ Buvau visiškai sukrėsta.

1982 M. SAUSIO 20 D.

Kartais Jis atlieka vaiko vaidmenį, Dieviško Vaiko, kuriam reikalinga priežiūra ir pagalba. Jis pakviečia mane sutvarkyti Jo daiktus, sušukuoti Jam plaukus, paduoti stiklinę vandens ar paruošti ką nors valgyti. Jaučiuosi naudinga, o tarnavimas Jam leidžia man būti bendrystėje su Juo, jaustis Dievo priimtai, Jo darbo dalimi. Be to, aš taip galiu išreikšti Jam savo dėkingumą už visa tai, ką Jis mums šioje žemėje duoda savo buvimu, mokymais, darbu, apimančiu kiekvieną mūsų gyvenimo aspektą, kiekvieną mūsų esybės ląstelę. Jis rengia mus gyventi žemėje dėl kitokio eksperimento, įnešant šviesą į tankią savo kūno medžiagą, apvalant savo širdis, ir moko mus mylėti žmones, jaučiant šią meilę kiekvieną savo gyvenimo akimirką, kiekvieniame geste ir veiksme.

Jo mokymus galima pritaikyti kiekvienoje kasdienėje situacijoje – kad kiekviena diena taptų šventa *pūdža*, tos mus palaikančios energijos garbinimu, kuris yra mūsų gyvenimo tikslas. Babadžis visada mus moko viską atlikti tiksliai ir tobulai. Jis reikalauja ypatingos švaros ir apeina ašramą nešdamasis lazda, tikrindamas ja kiekvieną tamsų, apleistą kampelį. Užėjęs į mano kambarį, Jis patikrina, ar kur nors nėra dulkių ir ar tobulas mano saris. Mes negalime palikti nešvarių puodų virtuvėje, sudžiūvusių lapų sode, šiukšlių bet kur, neplautų drabužių... Dvasinis apsivalymas prasideda ne tik nuo mūsų fizinio kūno, bet ir nuo santykių su Motina Žeme, ant kurios mes stovime.

Paties Babadžio kambarys yra nepaprastai tvarkingas. Jis daug dėmesio skiria kiekvienam dalykėliui, stengdamasis nieko neeik-

voti. Tokiu būdu Jis rodo mums pavyzdį, kaip išsaugoti daiktus, tokius kaip adata ar elastinė juosta, pakartotinai panaudoti popieriaus lapą ar voką; juk į kiekvieną materialų daiktą įdėta žmogaus energijos ir darbo. Jis kruopščiai skaičiuoja ir administruoja pinigus, dalija padėvėtus drabužius, lanksto spalvotą vyniojamąjį popierių, rūpestingai dar kartą panaudodamas viską, kas gali būti naudinga. Jis dažnai duoda pinigų indų darbininkams, tačiau daro tai labai sumaniai, ne demonstratyviai, visada dovanodamas tinkamą dovaną tinkamam asmeniui. Taip rodomas kitoks visatos modelis, ateities vieta, kur mes galėsime tinkamai panaudoti žmogaus pastangas ir žemės energiją, gerbdami gamtą ir ja nepiktnaudžiaudami. Jis mums pasakė, kad naujas pasaulis prasidės nuo Haidakhano ir kad Jis mus ruošia atlikti tame savo vaidmenį.

Visame sode Jis sėja sėklas, sodina mango medžius, papajas, granatus ir vyšnias. Jis liepė mums išnešti visus akmenis iš vietovės netoli upės, sukurdamas gražų lauką, kuriame turime auginti ryžius, grūdus ir daržoves. Be to, Jis nori, kad turėtume karvių ir arklių.

Jis nori žmonijai grožio ir dieviškumo. Anksčiau jogai dieviškumo ieškojo tik savyje, medituodami vieni, tačiau šioje permainų epochoje Babadžis nori pakeisti ne mažiau, nei visą planetą, nes netrukus ateis Vandenio amžius.

Daugelis iš mūsų čia atvykome vedini vidinio šauksmo ir keliauome į Rytus ieškodami senovės išminties, kurios mums nepavyko rasti savo šalyse. Mes ieškojome žinių, kurios padėtų mums įprasminti žmogiškąją egzistenciją, ir dvasinio atsakymo, kurio dar negalėjo pasiūlyti nei komunizmas, nei kapitalizmas.

1982 M. VASARIO 2D.

Darbo ritmas tapo įtemptas, Babadžis verčia žmones dirbti iki antros valandos popiet, šaukdamas, kad Jam liko mažai laiko. Kartais

Jis supyksta, ypač jei žmonės aptingsta, suįžulėja, ir tada juos išsiunčia, tam panaudodamas net savo lazda. Jis prašo visų žmonių kuo labiau stengtis, nes visas šis Jo užduotas fizinis darbas mums yra dvasinė praktika. Vakar buvau apstulbinta, nes Jis sučiupo jauną moterį ir savo lazda daužė jai per nugarą, pečius, kol lazda perlūžo. Tada Jis atidavė sulaužytą lazda man ir liepė ją suklijuoti. Pasit elkusi drąsos, aš išdrišau Jo paklausti, kodėl Jis tos moters nemokė su meile, o Jis atsakė, kad meilė iškeliavo į Himalajus ir kad, kai žmonės nesugeba suprasti su meile, Jis turi panaudoti jėgą. Po to, dėl mano užsispyrimo, Jis ir man du ar tris kartus pliaukštelėjo per veidą taip, kaip niekada anksčiau; kartais maištauju, kai tenka vykdyti užduotį, kuri man atrodo per daug sunki ar nemaloni.

Aš taip pat dirbu be perstojo, nes čia yra labai daug žmonių, ir aš turiu rūpintis daugeliu dalykų: mano kambarėlis tapo užgriozdintas daiktais, o Babadžio kambarys dabar primena mažičius rūmus. Mano pareiga visą laiką būti šalia Babadžio; aš noriai verčiu Jo korespondenciją, bet taip pat neturiu prie Jo prilipti ir žinoti, kada pasišalinti ir palikti Jį ramybėje. Daugelis žmonių man pavydi, nes Babadžis šiomis dienomis laiko mane labai arti ir man tenka patirti daug pavydo, ypač iš moterų. Kartais mane įtraukia šis žaidimas, varžymasis, ir blogai dėl to jaučiuosi. Žinau, Babadžis nori, kad tokiose situacijose išlikčiau neutrali ir abejinga, bet tai man ne visada lengva.

Jaučiu, jog mes šokinėjame ant Jo kaip medžiokliniai šunys, tarsi Jis būtų mūsų grobis; visi norime būti fiziškai kuo arčiau Jo, žiūrėti į Jį, liesti Jį, gauti vieną iš Jo šypsenų, saldumyną, dovaną, siekiame Jam patarnauti arba Jį masažuoti. Šiandien Jis sėdėjo mano kambarėje, ant kėdės, ištiesęs į šalis rankas ir plačiai išsižergęs, kol jauna vakarietė Jį masažavo. Staiga Jis atsisuko į mane ir pasakė: „Valgyk, valgyk, imk kiek nori, pribaik mane.“ Aš buvau vienintelė, kuri galėjo suprasti Jo žodžius, nes Jis ištare juos hindi kalba,

ir aš likau Jo žodžių apstulbinta. Kartais jaučiuosi kalta dėl viso to laiko ir dėmesio, kurį Jis man skyrė, kad padėtų man pasikeisti.

Padėtis ašrame pasidarė sunki. Daugybė *įvairių žmonių gyvena susigrūdę mažuose kambariuose* – gausios indų šeimos, vaikai, labai garbūs žmonės, taip pat varguoliai ir vakariečių mišinys; visi jie turi savų problemų. Tarp jų yra jaunų narkomanų, taip pat pasimetusių, turinčių psichikos sutrikimų, išgyvenančių krizę ir sunkiai sergančių žmonių. Visi jie viliasi, kad Babadžis gali stebuklingai viską išspręsti, daryti stebuklus, išgydyti nepagydomas psichikos ligas, pašalinti verslo sunkumus, skurdą ar vedybines problemas, netgi susitarti dėl vedybų; mes norime, kad Jis mus paguostų ir apsaugotų, išspręstų sudėtingus psichologinius klausimus, nuramintų ar nuspėtų ateitį, trokštame meilės, dėmesio. Tai atspindi visą spektrą stebuklų, kuriuos Jo prašoma padaryti. Mūsų žmogiškos kančios didžiulės, nesibaigiančios. Kartais aš klausiu savęs, ką iš tikrųjų Babadžis gali padaryti, ir kodėl Dievas nesusgeba nedelsiant palengvinti viso šio skausmo ir ištaisyti padėties.

Kartą aš paklausiau Babadžio: „Kodėl Dievas ne visada įsikiša ir nepadeda mums savo Malone?“ Jis atsakė, kad dieviškoji malonė gyvuoja visada, tačiau yra sukurtas karmos dėsnis, kuris net aukštesnis už Dievą, todėl malonė gali veikti tik pagal tam tikras karmos sąlygas. Karma yra priežasties ir pasekmės dėsnis, kuris verčia mus ragauti visus savo veiksmų vaisius. Babadžis kartą pasakė, kad karma pradeda veikti su pirmuoju proto judesiu, pirmuoju noru. Vienas iš proto apvalymo būdų – nepaliaujamai kartoti Viešpaties vardą.

Indijos mistinėje tradicijoje yra daugybė pasakojimų apie šventuosius, kurie daugelį metų gyveno atsiskyrę, vien kartodami mantrą, stengdamiesi suvokti Aukščiausiąją Tiesą. Šiame amžiuje

Babadžis nori, kad mes medituotume veikdami, dirbdami pasaulyje; galbūt tai šiek tiek lengvesnis, o gal ir sunkesnis iššūkis. Bandau tai daryti čia, vykstant šiai visai veiklai, šiame Babilone, ir dažnai prarandu pusiausvyros jausmą: jei medituoju, nejaučiu bendravimo su daugeliu žmonių, o jei nuolat bendrauju ir dalyvauju žmonių problemose, aš prarandu susitelkimą, kurio reikia meditacijai. Tikriausiai, Babadžis nori, kad išmokčiau viską daryti tuščiu protu, atviru kaip vaiko, tiesiog leisdama energijai tekėti mano kūnu.

1982 M. VASARIO 15 D.

Aš susidraugavau su gražia jauna moterimi afro-itale, kuriai Babadžis taip pat liepė rengtis juodai, ir Jis ją vadina motinos Kali vardu. Ji be galo džiaugiasi tuo, juokiasi, ir aš staiga pajuntu, kad juoda spalva gali būti galinga energija, skatinanti drąsą. Mes esame Viešpaties Šivos jogai ir mums reikia turėti drąsos, kad sugebėtume susidurti su pasauliu, netgi sugerti pasaulio nuodus ir juos transformuoti, kaip tantriniame procese.

Babadžis su moterimis vėl žaidžia katės ir pelės žaidimą, o aš turiu susidurti su seksualine energija ir ją išvalyti, subtiliai paversdama ją psichine energija, tarsi tai būtų alcheminis procesas, kuris netaurųjį metalą paverčia auksu, tokiu pačiu būdu, kaip ir visos fizinės energijos turi būti apvalytos ir vėl paverstos šviesa.

Kartais Babadžis mane labai stipriai apkabina, beveik skaudžiai, bet be jokios romantinės iliuzijos. Tai yra energijos ir, tam tikra prasme, meilės sąlytis, tačiau tai nieko bendra neturi su fizine žmogaus meile; mano kūnas dabar veikia tik meditacijai, nukreipdamas visą gyvybinę ir psichinę energiją į aukščiausią idealą ir aukščiausias žinias. Taip pat žinau, kad mano gyvenimas yra skirtas tik Jam ir dvasiniam darbui.

Nepaisant to, būna atvejų, kai vis dar jaučiuosi sutrikusi stebėdama, kaip Babadžis žaidžia su moterimis, liečia jas ir provokuoja. Kartais atrodo, kad visas ašramas yra persmelktas šios vibracijos. Vis dėlto aš taip pat suprantu, kad būtent ši seksualinė energija šiandien vyrauja pasaulyje ir kad seksas yra vienas didžiausių mūsų prisirišimų fiziniame ir materialiniame lygmenyje.

Babadžis atspindi ir apvalo, nuolat pakylėja žmones ir permaino su nepaprastu pasiaukojimu, panašiai, kaip tai visada darė kiekvienas guru. Kiekvienas pranašas ir mokytojas, atėjęs į žmonių pasaulį, turėjo nešti šio kryžiaus naštą.

Prieš porą dienų Babadžis *kirtano* salėje mums pasakė, kad Jėzus, būdamas ant kryžiaus, gavo ketvirtąją, paskutinę iniciaciją ir per tą iniciaciją susivienijo su Dievu, įveikęs galutinį išbandymą. Kartais aš baiminuosi, kad būtent tokios nuolatinės aukos Jis prašo iš manęs, ir bijau negalėsianti tiek pasiaukoti; noriu pabėgti. Babadžis mūsų visų čia prašo didžiulių aukų ir kartais man to per daug; žiemą man per šalta, vasarą dėl tropinio vasaros karščio ir musoninių liūčių per karšta, per daug nepatogumų ir neužtenka gero maisto. Taip pat visada esi apsuptas žmonių, nuolat bendrauji su jais, labai sunku turėti nors kiek privatumo, niekada neįmanoma atostogauti, ir būna dienų, kai jaučiuosi tarsi įkalinta šiame slėnyje, atskirta nuo išorinio pasaulio, tarsi būčiau skaistykloje.

Šiandien aš žiūrėjau į slėnį, pilną žmonių, piligrimų iš viso pasaulio: grupė italų, apsirengusių juodai, kelia ir neša akmenis; oranžinės spalvos drabužius vilkintys jogai ir jogės eina prie upės nuplauti ir paruošti visus jų ceremonijose naudojamus reikmenis bei indus; laukuose dirba Indijos žmonės; moterys, sėdi spalvingais būreliais ir ant laužo kepa čapačius; vaikai žaidžia vandenyje; senas indų sadhu sėdi medituodamas kaip senovės išminčius, ir ekstaziškai šoka vakarietė moteris... Tai sudėtinga bendruomenė, žavi, atrandanti savo vienybę įvairovėje, bendrą tikslą, pasiektą

per meilę guru ir atsidavimą tiesos paieškoms. Vakare kirtano salėje stebiu visus žmones, žiūrinčius į Babadžį; jie labai laimingi, apimti palaimos, jų veidai nušviesti Jo šviesos, tarsi žvaigždės, besisukančios aplink saulę. Jie panašūs į angelus, giesmėmis šlovinančius Viešpatį. Babadžis taip pat laimingas, perduodantis mums gryną savo palaimingos sąmonės džiaugsmą, savo meilę, didžiulę ramybę. Naktį miegu protarpiais, bet nepaprastai giliai. Prie Jo kojų jaučiuosi visiškai patenkinta ir man nieko daugiau nereikia.

1982 M. BALANDŽIO 3 D.

Prasidėjo vasara ir jau labai šilta. Tai Navaratri festivalio metas; devynios šventės dienos, skirtos Dieviškajai Motinai. Į Haidakhaną atvyko šimtai žmonių, ir jiems čia maža vietos. Žmonės visur stovyklauja, miega kur tik įmanoma, kirtano salėje, po medžiais; visur grūstis. Atrodo, kad ypač Indijos žmonės gali tilpti bet kur, jų kūnai užima labai mažai vietos, ir jų poreikiai labai maži: jiems reikia tik kelių drabužių persirengti, antklodės atsigulti ir šiek tiek duonos pavalgyti. Jeigu kils karai, kuriuos išpranašavo Babadžis, jie sugebės išgyventi, nes gali lengvai apsieiti be elektros, benzino ir dujų. Jie yra vegetarai, moka savo rankomis apdirbti laukus, per kelias minutes gali pastatyti nedidelę trobelę arba iš akmenų nutiesti paprastą tiltą, gali gyventi lauke prie laužo, tarsi tai būtų jų namai.

Babadžis mus moko visų šių dalykų, ypač pakantumo ir vienas kito palaikymo. Jeigu du žmonės nemėgsta vienas kito, Jis juos apgyvendins tame pačiame kambaryje. Jei kas nors per daug prisirišęs prie minties turėti asmeninį būstą, tai Babadžis tam žmogui tikrai skirs didelį nepatogų bendrabučio kambarį. Kartais atsiranda tuščių kambarių, tačiau žmonės turi gyventi kartu, kad sugriautų savo egoizmą ir pranašumo jausmą, idant Jis galėtų mus formuoti pagal savo valią.

Šį kartą festivalis yra didingas, suaukojama daug pinigų, o Babadžis atlieka didžiules *jagyas*. Maldos, giedojimas tęsiasi visą naktį, o *bhandaros*, nemokami šventiniai pietūs, patiekiami tūkstančiams žmonių. Mes be atokvėpio gaminame maistą, pradėdami auštant, o iš Haldvanio miesto nuolat važiuoja sunkvežimiai ir arklių vežimai su atsargomis; tai gausos karalystė šioje šalyje, kur yra tiek daug skurdo. Viskas tiekama nemokamai, pinigai aukojami sava-noriškai, tad automatiškai įgyvendiname utopinį idealą: tie, kurie turtingi, duoda daugiausia, o vargšai – pagal išgales. Visi trokšta patarnauti, padėti viskuo, kuo tik gali, ir ši tarnystės dvasia yra vienas pagrindinių Babadžio mokymų. Manau, jei žmonija išmoktų taip gyventi, išsispręstų visos pasaulio problemos.

Vakar Šastridžis pasakė viešą kalbą ir paminėjo, kad Babadžis Kali Jugoje, tamsos amžiuje, duoda mums paragauti Satja Jugos, Tiesos amžiaus.

1982 M. BALANDŽIO 10 D.

Šventė baigėsi. Šiandien mano gimtadienis, bet aš nedrįstu niekam nieko sakyti. Vienąsyk Babadžis man pasakė, kad nebegaliu švęsti savo gimtadienio, nes aš pradėjau naują gyvenimą, tą dieną, kai Jį sutikau, taigi dabar turėčiau galvoti apie save kaip apie dešimtmetę. Esu be galo pavargusi, bet labai laiminga. Babadžis nuolat mane laiko šalia savęs, ir mano kambarėlis kasdien paverčiamas svečių vakarėlių kambariu; Babadžis nuolat dalija maistą, dovanas, šypsenas, išmintingus žodžius, žaisdamas su mumis taip, lyg būtume amžini vaikai. Aš Jį lydžiu kaip šventikė, ir vienąsyk Jis iš tikrųjų man pasakė, kad Jis yra karalius, o aš – karalienė, ir kad viskas, kas yra Jo, priklauso ir man. Jis pasidėjo visus savo pinigus į mano spintelę ir pasakė, kad galiu juos imti ir naudoti kam tik noriu. Žinau, turėčiau būti atsargi, kad nepradėčiau didžiuotis šiuo man rodomu dėmesiu.

1982 M. BALANDŽIO 15 D.

Ką tik atvyko senyva italė, sena mano draugė, kuri pirmą kartą sutiko su Babadžiu prieš daugelį metų, ir mes miegame tame pačiame kambaryje. Ji yra gana turtinga ir nusprendė Italijoje pastatyti Babadžiui šventyklą, tačiau taip pat matau, kad ji labai prisirišusi prie savo pinigų. Kiekvieną dieną Baba prašo piniginės iš jos krepšio ir išdalija jos pinigus vargingiems Indijos žmonėms. Ji susierzinusi man sako nebenorinti nešiotis rankinės, jei Babadžis ir toliau dalys jos pinigus, tačiau nedrįsta to padaryti. Babadžis linksmai ir ironiškai stebi šį žaidimą, tęsdamas jos mokymą. Praeitą mėnesį Vrindavane Jis liepė jai pamaitinti porą šimtų miesto sadhų.

Anądien įvyko dar viena *lila*, kurioje dalyvavo homeopatas, be galo besididžiuojantis savo profesija: Babadžis iš to vyro rankų

paėmė visus buteliukus su homeopatiniais vaistais, sumaišė visas mažytes piliules ir išdalijo jas visiems netoliese buvusiems žmonėms. Manau, Jis mus moko nelaikyti savęs pranašesniais už kitus, įveikti puikybę ir nesididžiuoti savo ribotomis, žmogiškomis žiniomis.

1982 M. BALANDŽIO 17 D.

Babadžis sužaidė dar vieną keistą *lilq*, vieną iš savo kosminių pokštų. Jis apvedino šveicarų gydytoją Har Govindą su jauna vokiete Kamalata, surengęs tikrą vestuvinę ceremoniją prie savo šventojo aukuro, ir pasakydamas Har Govindui, kad dabar jis atras ramybę, bet aš iškart pajutau, kad Babadžis ruošia kažkokias pinkles. Har Govindas ir jo žmona labai myli vienas kitą ir, be abejo, yra labai prisirišę. Kitą dieną po vedybų ceremonijos mačiau, kaip Babadžis pasikviečia Kamalatą būti šalia Jo ir leidžiasi su ja į ilgus pasivaikščiojimus. Atrodė, lyg Jis ją mergintų. Har Govindas jaučiasi nelaimingas dėl šio išsiskyrimo ir man prisipažįsta esąs pamišęs iš pavydo, tačiau Babadžis jam neduoda jokie atokvėpio. Jis viską žino ir dar nebaigė savo žaidimo. Maždaug po dešimties dienų Babadžis visiems susirinkusiems *kirtano* salėje pranešė, kad Har Govindas yra puikus jogas, todėl jam leidžiama vesti daugiau nei vieną žmoną, ir kad tai jam niekaip nepakenks. Taigi, Baba ketina apvedinti jį ir su jauna amerikiete, ir dabar, žinoma, Kamalatai atėjo eilė pavydėti, tarsi ši situacija jau ir taip nebūtų pakankamai bloga. Visi esame labai nustebę ir pasibaisėję tokiu įvykių posūkiu. Babadžis vėl apvedino Har Govindą, šį kartą atlikdamas neoficialią ceremoniją, ir nurodė jiems apsigyventi viename kambaryje ir dešimt dienų niekur iš jo neiti. Paskui staiga juos iškviėtė viešumon, išbarė ir liepė palikti ašramą, apkaltindamas juos kažkuo nešvari, padarius nedorą klaidą. Har Govindas ėmė skųstis Babadžiui, kad

būtent Jis juos apvedsino ir įtraukė į šias aplinkybes, o Baba atsakė, kad patekimas į šią situaciją buvo išbandymas, kad jis galėtų save parodyti ir kad Har Govindas šio išbandymo nepraėjo. Babadžis pridūrė, kad į šį pasaulį Jis visada ateina duoti mums amritos, dieviškojo nektaro, tačiau mes visada renkamės nuodus. Jis mums priminė, kad gyvenime yra du pagrindiniai prierašumo objektai: „Maistas ir seksas.“

Pamenu, kartą susierzinau, nes Jis išdykėliškai šypsojosi švie-siaplaukei moteriai. Jis man pasakė: „Aš tau daviau aukščiausią ke-lią, jogos kelią, nesižvalgyk atgal, nesidairyk, nežiūrėk, ką vyras ir moteris drauge veikia; toks kelias veda į pragarą.“

1982 M. GEGUŽĖS 2 D.

Šiandien aš verčiau viešą Babadžio kalbą ir man atrodė, jog dalyvauju politiniame susitikime: dabar Babadžis kalba kaip karys, sakydamas, kad mūsų pagrindinis rūpestis turėtų būti pasaulio negandos. Jis sakė, kad mums būtina tapti humaniškiems ir maloniai elgtis vieniems su kitais.

Išmintis kartais būna tokia paprasta, jog atrodo pernelyg akivaizdi, ir kadangi mūsų protas komplikuo-tas, mes negalime jos suvokti.

1982 M. GEGUŽĖS 10 D

Kartais mes visi baisiai pavydime vienas kitam Babadžio – ypač moterų. Mes esame emociškesnės, labiau linkusios būti prie Jo prisirišusios, norime sulaukti Jo dėmesio ar meilės išraiškų, o Baba nepaliaujamai žaidžia visomis šiomis emocijomis, kad galėtų jas įveikti. Mes tuoj pat atkreipiame dėmesį į menkiausius, nereikšmingiausius dalykus, pavyzdžiui, kam Babadžis duoda saldumyną ar vaisiaus gabalėlį.

Pamenu, vienos išvykos metu Babadžis, apsuptas didžiulės minios žmonių, pasakė, kad tas, kuris nori gauti iš Jo saldumyną, gali atsistoti ir prieiti. Taigi, visi atsistojo, šimtai žmonių, kaip maži vaikai, trokštantys dėmesio, kad tik gautų tą nereikšmingą Jo dovaną.

Prema ir Devidži, dvi mielos indės, kilusios iš turtingų šeimų, dažnai varžosi dėl Babadžio dėmesio. Kartais Jis su jomis elgiasi taip, lyg jos būtų karalienės, o po minutės šaukia, kad jos susikrautų lagaminus ir visam laikui išvyktų. Vieną vakarą viešai, visų aki-vaizdoje, Jis iš jų šaipėsi, gestu siūlydamas dovaną vienai, o padovanodamas ją kitai, ir taip kelis kartus pakartodamas šį vaidinimą.

Jis būna nepaprastai griežtas ir man, jei patenku į rungtyniavimo pinkles. Viena čia esanti vokietė visuomet agresyviai išplėšia man iš rankų viską, ką ketinu perduoti Babadžiui, kad pati galėtų atlikti šį patarnavimą. Kai dėl to susinervinu ar supykstu, Jis liepia jai kartoti tai vėl ir vėl. Aš turiu išlikti nešališka, abejinga, kad mano ego neišsiveltų į nemalonią padėtį.

Kitais atvejais Jis mane saugo, pavyzdžiui, kai man kas nors pavydi, – bet tik tuomet, jei tokioje situacijoje išlieku nekalta. Vieną dieną Jis privertė moterį, kuri man pavydėjo, išvalyti visus tualetus, kol mes su Baba romantiškai sėdėjome Jo terasoje. Tokie epizodai dažnai kartojami. Tai tarsi nuolatinė psichoterapija, priverčianti mus pažvelgti anapus savo smulkmeniškumo, egoizmo ir ribotumo. Dažnai stebėdama visus šiuos epizodus, aš liūdžiu, nes žmonės kovoja tarpusavyje; norėdami būti vienu centimetru arčiau Jo, jie vaikšto Jo pėdomis, moterys nori visą laiką Jį masažuoti, o vyrai stovėti šalia Jo, taip pasijusdami svarbiais, kaip kokie generolai armijoje.

Viskas primena filmą, kurio kūrėjas yra Jis, skiriantis mums įvairių vaidmenis, kaip koks prityręs režisierius. Kartą Jis man pasakė: „Aš jus visus paverčiau ministrais, valdininkais, karaliais,

Bodhi medis

princesėmis, o aš esu niekas.“ Tokiais atvejais man gėda matyti savo norus, taip lengvai atpažintus. Tai teatras, atkartojantis mūsų žmogiškąją būklę, ir mes visada elgiamės kaip amžini godūnai, reikalaujantys pasitenkinimo ir niekada nepatenkinti, tačiau, pasak visų mokytojų, visa tai tėra troškimai ir mūsų pačių ribotumai, kurie turi būti įveikti, kad mūsų sąmonėje įsivyrautų ramybė ir vienvė su Dievu.

1982 BIRŽELIO ID.

Šiandien man buvo taip karšta, kad vos neapsiverkiau. Eidama svirduliuavau ir vargiai galėjau stovėti. Kai sėdėjau išsekusi prie Babadžio kojų lauke netoli Jo kambario, Jis paglostė man galvą ir, rodydamas į didelį bodhi medį, po kuriuo sėdėjome, pasakė, kad turėčiau mylėti, laistyti šį medį ir aukoti jam kvapnių aliejų, nes jis yra gyva būtybė, kuri visada mane saugos, ne tik nuo karščio. „Šis medis – tarytum natūralus kondicionierius“, – pridūrė Jis. Ir tikrai: sėdėdamas po jo šakomis labai jaukiai jautiesi. Stebėjau Babadžį – Jis apsirengęs rožinės spalvos drabužiu, beveik neprakaituoja, o Jo oda skleidžia subtilų kvapą. Išdžiūvusiam slėnyje pučia vėjas, o upė atrodo sukurta iš šviesos, ir štai aš sėdžiu šalia Jo – mąslus, ištikimas tarnas, kurį džiugina vien Jo buvimas. Prisimenu indišką dainą: „Viešpatie, tiesiog leisk man sėdėti prie Tavo durų ir laukti Tavęs, ir nesvarbu, ar Tu ateisi, ar ne, aš visada čia sėdėsiu, laukdamas Tavęs amžinai.“

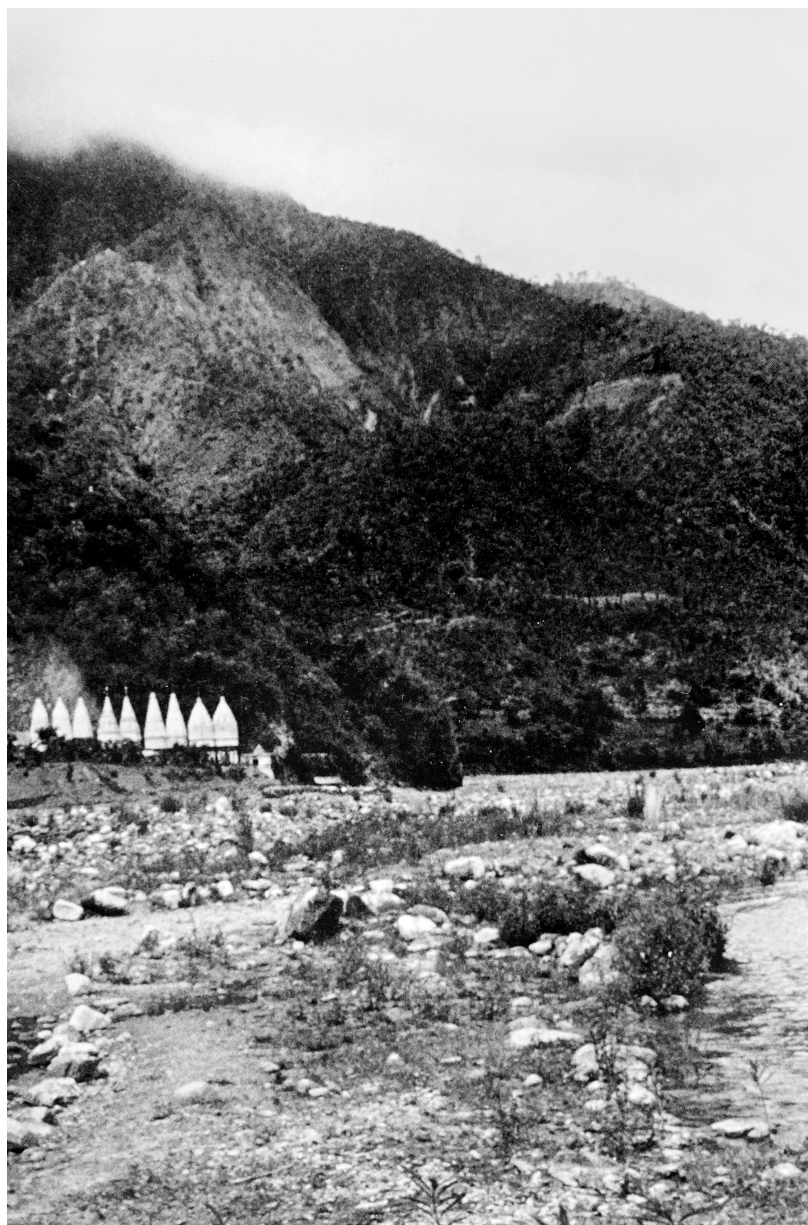
Laikas greitai bėga, kai esu šalia Babadžio. Kiekviena aušra ir kiekvienos sutemos Jo draugijoje, kai galiu tiesiog būti bendrystėje su Jo šviesa, Jo tyla, mane nukelia į kitą matmenį, kur amžinai yra Šivos medis, Jo upė ir Jo kalnai, ir kur Mokytojas kelyje amžinai laiko mokinio ranką. Kelias taip pat yra amžinas, jau turintis tikslą, amžiną nesibaigiančią dabartį.

Aš tokia laiminga, jog bijau visa tai prarasti, nes žinau, kad gražūs dalykai šioje žemėje niekada ilgai neužsibūna. Kartais, jei Babadžis šiek tiek priekaištauja man, ar padarau klaidą, aš ilgai beviltiškai verkiu, nes jaučiuosi trapi, labai toli iki tobulybės, Jo neverta. Aš labai bijau nutraukti Jo buvimo magiją savo kvailumu, savo nevisavertiškumu. Jei tampu per daug prislėgta, Babadžis dažnai mane guodžia ir nepaprastai švelniu balsu kviečia mane pas save, stengdamasis padėti man įveikti atskirtumo skausmą, kurį jausiu iki tos dienos, kai patirsiu pilnatvę, susivienysiu su Juo. Jis visai nebando mūsų apgauti: šis kelias ilgas ir sunkus, o bene svarbiausia dorybė yra kantrybė.

1982 M. LIEPOS 1 D.

Šiandien Šastridžis ir aš maudėme Babadžį upėje, kuri jau patvინusi nuo musoninio lietaus. Dabar Babadžis demonstruoja didelį pilvą, vaikščiodamas kaip išdidus povas. Jo pilvas šiais metais nepaprastai išaugo ir pavertė Jį panašų į kinišką Budą. Jo kūnas išsipūtė, ir aš mačiau, jog taip nutinka ir kai kuriems kitiems jogams. Galbūt tai susiję su tam tikromis kvėpavimo praktikomis; Jis šypsodamasis mums sako, kad Jo viduje yra du kūdikiai. Mes Jį muiluojame, šampūnu trenkame plaukus; Jo oda – kaip šilkas, kaip kūdikio, ir tuo pat metu Jo kūnas atrodo stiprus kaip geležis. Jo kūnas yra subtilus, glotnus, fantastiškas, skleidžia stiprų natūralų aromatą. Jis paėmė Šatridži ir mano galvas, trinktelėjo jas vieną į kitą ir pasakė, kad mes buvome kartu daugelį gyvenimų, – senas indų išminčius ir jauna vakarietė.

Leidžiasi saulė. Dangus užklotas raudonų debesų, apjuostas didžiulės vaivorykštės. Tai tarsi sapnas, senovinė pasaka.

1982 M. LIEPOS 15 D.

Babadžis per lietų visą laiką vaikšto su moterimi, laikančia Jam didžiulį skėtį virš galvos, ir mane vėl staiga apima pavydas, jaučiuosi labai kvaila, nedėkinga už viską, ką Jis man dovanoja. Liūčių sezono metu Jis prašo, kad didžiąją laiko dalį praleisčiau savo kambaryje medituodama, bet man tai sunku, aš vis dar nerami. Vienu metu aš norėjau tik medituoti, bet dabar man labai sunku nuraminti savo mintis, net ir po daugelio metų.

Žiūriu, kaip Babadžis tulumoje eina upės slėniu ir jaučiuosi melancholiškai, keistai. Nieko daugiau nenorėčiau – tik būti šalia Jo, bet kai būnu su Juo, man šito nepakanka, nes norėčiau būti susivienijusi su Jo protu, tobulai pažinti Dievą. Jaučiu, kad šį atskirumo skausmą Babadžis tyčia daro dar stipresnį ir gilesnį, kad būčiau priversta praktikuoti savo sadhaną ir dar labiau stengčiausi apsi-valyti, vis labiau ieškodama Jo savyje.

Labai sunku nuvyti šalin visas pašalines mintis. Protas greitesnis už vėją, pasak Babos, ir tai tikra tiesa. Po tiek metų praktikos man nuolat pasidaro nuobodu kartoti tą pačią mantrą, prarandu tikėjimą ja, nebeturiu entuziazmo, kurį patyriau iš pradžių, kai mėgavausi dieviška energija. Dabar, atrodo, nieko ypatingo nevyksta, ir jaučiuosi nuskriausta.

1982 M. RUGPJŪČIO 25 D.

Viešpaties Krišnos gimtadienį mes atšventėme įspūdingu spektakliu. Kaimo vaikai buvo jo sužavėti, užburti Babadžio ir visų tų žmonių iš viso pasaulio; jiems tai buvo lyg stebuklas. Šiais metais gausiai lyja, džiunglės vešliai žaliuoja, pilnos šviežios augmenijos. Babadžis vedasi mus į ilgus pasivaikščiojimus po kaimus, užėina į visus varguolių namus, ilgai su jais kalbasi, bandydamas padėti

jiems išspręsti savo problemas. Anądien Jis mums pasakė, jog turime ką nors padaryti, kad šie žmonės geriau gyventų, kad vyktų Gautama Gangos slėnio raida, ir privalome mokytis tarnauti žmonijai, ypač vargantiesiems.

Organizacinius darbus ašrame puikiai atlieka grupė amerikiečių, kurie rašo laiškus ir yra išleidę knygų. Dabar Babadžis nori viešumo. Jis mums pasakė, kad atėjo laikas skleisti Jo dvasinę žinią pasauliui. Jis išpranašavo, kad dvasinis judėjimas pasklis visoje mūsų planetoje, o didelių permainų laikotarpiu bus pakeisti viso pasaulio šalių vadovai; būsime amžius bus religingas, nešantis Dievo suvokimą, nauja palanki žmonijos era. Visi dvasiniai lyderiai, pasak Jo, atvyks į Haidakhaną. Dabar mes turime stengtis permainingi savo širdį, o Haidakhanas yra mūsų dvasinis universitetas.

1982 M. SPALIO 3 D.

Atėjo dar vienas ruduo ir, kaip visada, šiuo metų laiku Haidakhane prasideda naujas dvasinio mokymo laikotarpis; čia jau yra daug žmonių, ašramas perpildytas. Kasdien penktą valandą ryto aš sėdžiu su Babadžiu po Jo trumpos ugnies ceremonijos, nes dabar tai yra vienintelis laikas, kurį galiu ramiai praleisti su Juo viena. Aš Jo laukiu su termosu silpnos kavos Jo rūbinėje greta vonios kambario ir Jam skaitau Jo gautus laiškus. Jis žiūri į užklijuotus vokus ir man jų dar neatplėšus nurodo, ką atsakyti, pasakydamas, ar tas žmogus gali atvykti ar ne, ir ko jam reikia.

Ašramas dabar turi daug būstų ir gali priimti daugiau nei du šimtus žmonių. Ši vieta nebėra tokia pat žavi, romantiška, kaip ankstyvaisiais metais, kai ji buvo negyvenama, nuošali vieta džiunglėse, bet dabar Babadžis yra garsus, ir Jo pamokymai skirti daugeliui.

Babadžis su vaikais

Čia taip pat atvežama daug vaikų, ir Babadžis pasakė, kad jie yra pasaulio ateitis ir kad bhaktai sutuoktiniai turėtų susilaukti vaikų ir atsivežti juos į Haidakhaną. Jis elgiasi su jais labai meiliai, glosto ir bučiuoja, žaidžia su jais, nors moko net ir juos. Retsykais Jis su jais pasielgia griežtai; jie ima verkti, kartais Jo bijo, kaip ir suaugusieji, o kai taip nutinka, Jis nuima jų įtampą.

Sunku nebijoti esant šalia Babadžio, ir aš vis dar Jo bijau, net ir po tiek daug metų. Jaučiant intensyvią Jo energiją, prasiskverbiančią į mano sielos gelmes, atrodo, lyg stovėčiau priešais dieviškąjį teismą. Nors tai suteikia man galimybę išmokti būti visiškai permatomai, aš taip pat bijau nebūti mylima, priimta ar nebūti Jo verta.

Babadžis nuolat dirba su šia baime, leisdamas savo meilei tekėti, kad galėtume jai atsiduoti ir nieko neslėpdami, natūraliai šalia Jo save išreikšti. Vienintelė savybė, kurios Jis netoleruoja, yra mūsų

išdidumas, tačiau Jis švelniai elgiasi su mūsų silpnybėmis, jeigu jas pripažįstame. Pirmasis mūsų ego impulsas, kai būname šalia Jo, yra noras pasirodyti viršesniu ir svarbiu; moterys nori atrodyti gražios, taip pat kaip kasdieniame pasaulyje, žaidime, kurį žaidžia įprastinė visuomenė. Babadžis mūsų visų prašo nusiskusti plaukus, vienodai rengtis, lankstyti Jam į kojas, kad išmoktume būti nuolankūs ir pripažintume savo neišmanymą; tik jį pripažinę mes galime imtis vykdyti ilgalaikę integracijos ir dvasinio augimo užduotį.

1982 M. LAPKRIČIO 5 D.

Ašramo energija yra sudėtinė, atstovaujanti daugybei skirtingų žmonių. Babadžis veikia kaip laukinė katė, kaip pašėlęs psichoterapeutas, stebuklingai sugriebiantis mūsų protą ir priverčiantis mus konfrontuoti su savo tapatybe, o paskui pasiduoti. Jis negali mums duoti jokio dvasinio maisto tol, kol nepriverčia mūsų pralaužti savo giluminių psichologinių užtvarų.

Vakarietiškas protas yra labai užterštas ir dirbtinis, įvairiai save apgaudinėjantis. Jis meistriškai kuria sau iliuzijas. Priklauso nuo televizijos, įpratęs nuolat keisti kanalus, pasinėręs į įvairias fantazijas ir iliuzijas, įsikibęs į savo subtilių ir iškreiptų vaizdinių kaleidoskopą. Babadžis nori mus atitraukti nuo televizorių ekranų, sukurdamas sąlygas, kurias leistų mums pasakyti saviapgaulei „ne“ ir, užuot fantazavus, pasirinkti tiesą, tikrovę vietoj svajonių. Tokia jo terapija yra nuolat besikeičiantis teatras, kuriame jis pabrėžia mūsų nuostatas ir tikėjimus, sustiprindamas juos iki regimų vaizdų, akivaizdžių ir groteskiškų, kad galėtume suvokti savo problemų kvailumą ir absurdiškumą. Jis atkuria visą gyvenimo dramą mikrokosme.

Jis – tartum filmo režisierius, norintis, kad mes būtume šios dramos veikėjai, tiesiog prašydamas, kad gerai atliktume savo

vaidmenis, turėdami humoro jausmą ir suvokdami šį procesą. Jis atkuria visą gyvenimo dramą mikrokosme.

Šiek tiek anksčiau Jis pasakė jaunam amerikiečiui, kad šis visada turėtų stovėti šalia Jo ir laikyti kalaviją, tarsi teisingumo ministras. Šanis, laikantis trišakį, kaip italų karalius, taip pat ten stovi, ir aš manau, kad jie abu turės taip stovėti tol, kol supras, ką visa ši *lila* reiškia, ir tik tada galės išeiti iš šio spektaklio. Jis visada improvizuoja, su kai kuriomis moterimis elgiasi kaip su karalienėmis, tarsi jos būtų Kleopatra, dovanodamas joms gražių šilkinų sarių arba liepdamas joms sėdėti šalia, specialioje vietoje, ir laikyti skėtį bei vėduoklę. Jis gali staiga paliepti joms nedelsiant pasišalinti, šaukdamas ant jų, kai jos nieko nesupranta ir per daug rimtai į šį žaidimą žiūri. Dažnai Jis piktai šaukia, teatrališkai pagrasindamas lazda, taikydamas mums šoko terapiją, lyg pykčiu pratrūkęs dzeno meistras, bandantis pralaužti mūsų psichikos sąstingį, kad priverstų mus nedelsiant pašokti ir atsikratyti savo sąlygotumų. Dažnai prie upės galima sutikti apsiašarojusių žmonių, kurie sėdi ant kuprinių pasirenge išvykti, nes Babadžis juos išsiuntė, ir jie nežino, kada galės sugrįžti. Gali būti, kad jie pasieks Haldvanį ar net Delį, kol supras ir suvirškins gautas pamokas, ir tik tada Babadžis apsvarstys galimybę jiems čia likti.

Jis psichologiškai kankina turtingą indę Premą, liepdamas jai ateiti pas Jį ir tuoj pat, po kelių sekundžių, išeiti. Tokį mokymą jai sunku iškęsti, nes ji kilusi iš puikios indų šeimos, ir jos savimeilė tokiu būdu yra aiškiai sužeidžiama, bet ji, matyt, priversta visa tai išgyventi.

1982 M. GRUODŽIO 29 D.

Šiais metais per Kalėdas aš labai pavargau, nes reikėjo paruošti dovanas daugybei žmonių. Buvo pastatyta didžiulė palapinė, tačiau nepaliaujamai lijo; ji buvo užtvindyta, paskui sugriuvo,

ir visur, kur sėdėjome ar valgėme, tekėjo srautai purvo. Galbūt tai vienas iš Babadžio pokštų. Visur lašėjo vanduo, lauko virtuvė buvo permirkusi, tačiau mums kažkaip pavyko su tuo susitaikyti. Nors oras labai atšilo, mes visi susigrūdę *kirtano* salėje dainuojame toliau ir kartais prieangyje pavalgome. Babadžis mums parodo, kad mes niekada neturėtume susierzinti, o drąsiai įveikti visas kliūtis, kaip kariai. Tiesą sakant, žmonės juokiasi, manydami, jog tai viena iš Babos *lilų*, Jo dieviškasis žaismas. Būtų malonu tokiu būdu susidoroti su visais gyvenimo sunkumais, nedarant iš visko dramos, kiekvieną įvykį laikant mokymu ir išbandymu didžiajame Tiesos teatre.

Babadžis man liepė supakuoti daug dovanų, skirtų žymiesiems Indijos žmonėms, suvynioti jas visas į spalvotą vyniojamąjį popierių, – vertingus daiktus, kuriuos Jis atiduoda nedvejodamas. Jis daug dėmesio skiria vargšų poreikiams, tačiau aš pastebiu, kad su turtingaisiais Jis elgiasi ypač pagarbiai, nors ir nenori suteikti vieniems ar kitiems žmonėms didesnių privilegijų. Jis moka elgtis su visais pagal jų konkrečius poreikius ir lūkesčius, mokydamas mus visapusiškai gerbti savo skirtumus ir įvairovę, nes mes visi nesame lygūs; kiekvienas turime išgyventi savąją karmą.

Jis mums pasakė, kad šios Kalėdos ypatingos. Tokių jau nebebus, nes dabar labai daug rasių, kultūrų, religijų ir skirtingų žmonių susivienijo bendromis pastangomis, ieškodami Dievo.

Dabar jau ir Haidakhane yra elektra. Aš stoviu ant šventyklos laiptelių ir stebiu slėnį: ola ir devynios šventyklos, sode *dhunėje* deganti amžinoji ugnis, kaimelis priešingoje pusėje, ypatingas Babadžio *bodhi* medis ir mūsų dabar jau patogūs kambariai. Per kelerius metus Babadžis pastatė labai daug ko – eksperimentinį, pavyzdinį kaimelį, dvasinį universitetą, proto dirbtuves, kuriose mes galime mokytis tapti išties humaniški, artėdami prie savo didžiausio potencialo.

1983 M. SAUSIO 5 D.

Nepaprastai šalta žiema, tačiau Babadžis mums suteikė daugybę patogumų: yra vonios kambariai, šiltas vanduo žmonėms, kurie jo nori ir nenulipa žemyn maudytis upėje. Mes galime pusryčiauti įvairiose arbatinėse, yra čiužinių, ant kurių galima miegoti. Iš tikrųjų dabar turime labai daug patogumų, kurių anksčiau nebuvo. Tačiau aš nesu laiminga, pasiilgau senų magiškų laikų, kai neturėjau jokių materialių dalykų, kuriais turėčiau rūpintis, ir galėjau ramiai pasėdėti su Babadžiu *dhunėje* prie ugnies.

Babadžio mokymas tęsiasi, o akmenys, kuriuos reikia iškelti iš upės ir išnešti, niekada nesibaigia. Daugelį vyrų ir moterų Jis išventė į jogą ir moko mus visus teisingai gyventi, ruošdamas būsimajai veiklai; moko atsikratyti savo prisirišimų, norų ir siekti aukštesnės, dieviškos realybės ir sąmonės. Jis mums patarė skanduoti naują šūkį: „Džai Maha Maja ki džai!“, kuris reiškia Majos, didžiosios Kūrinijos Motinos ir Kosminės Iliuzijos, pergalę. Ji nėra ir negali būti atskirta nuo Dievo, būdama Jo apraiška; mes turėtume pasinerti į didžiąją Energiją, ją panaudodami ir transformuodami pagal Tiesos ir Meilės planą.

Babadžis demonstruoja šį gebėjimą, judėdamas tarp mūsų kaip šokėjas ir gestais bei žvilgsniais viską permainingdamas, sunaikindamas visus tamsos ir blogio atomus, viską pakeisdamas savo šviesa. Matau, dabar Jam lieka labai mažai laiko sau; Jis visą laiką būna su mumis. Bijau, kad Jis save nuvargins ir gali kada nors mus palikti, nes Jo užduotis išties milžiniška.

1983 M. VASARIO 25 D.

Kad suspėčiau viską padaryti laiku, aš dabar keliuosi trečią valandą ryto, ir dažnai iki vakaro nieko nevalgau, idant netapčiau vangis ar

apsnūdusi, nes nenoriu praleisti nei sekundės nebūdama su Babadžiu. Man nuostabu, kad nesijaučiu išalkusi ir silpna, o Babadžis juokauja: „Ar tu kiek nors valgai, mano dukrele?“ Eidama jaučiuosi labai lengva, tarsi kojos neliestų žemės, o kai užmerkiu, galiu atsidurti bet kur. Gana spontaniškai pasineriu į transo būseną ir automatiškai, nesuvokdama aplinkos, prapuolu subtilioje palaimos erdvėje. Iš visos širdies trokštu būti vienyje su Babadžiu, labai norėčiau matyti, jausti, pažinti ir judėti taip, kaip Jis. Kartais kelioms sekundėms šis pojūtis pasireiškia, ypač kai Jam patarnauju, ir jaučiuosi su Juo susiderinusi, tarsi mano rankos ir kojos būtų tapusios Jo dalimi.

Rytą Jis sėdi savo terasoje priimdamas žmones ir užkelia savo kojas man ant kelių, bet aš jau net nenoriu Jo masažuoti, man tiesiog patinka šis kontaktas, priklausymo jausmas. Vakare, kai *kirtano* salėje atlieku Jam *pranamą*, Jis uždeda man ant galvos ranką, ir aš grįžtu į savo vietą, dažnai jausdama, kad mano esybė dreba, o į galvą plūsta stipri energija, nukeldama mane į kitą matmenį.

1983 M. KOVO 2 D.

Aš Jam tarnauju dvidešimt valandų per dieną, ir anksčiau Jis vienąsyk man sakė, kad taip ir bus; kad ateis diena, kai nebeturėsiu laiko netgi pavalgyti ar pamiegoti. Man būtina atkreipti dėmesį į visus Jo gestus ir veiksmus, būti pasirėngusiai paimti tai, ką Jis pamiršta, paruošti Jam vietą visur, kur Jis eina, ir labai susikaupus versti visus Jo žodžius. Aš žinau, kad Jam iš tikrųjų nereikia viso šio rūpesčio ir dėmesio, šios manijos rūpintis Juo ir kad Jam tai yra netgi našta.

Manau, Jis leidžia visam tam vykti tik mano labui, norėdamas suteikti man galimybę šalia Jo jaustis susitelkusiai į Dievą, nes aš nemėgstu ritualų, bet galiu susisieti su šia gyvąja statula, kuri man kalba, žiūri į mane, nuolat kažko moko.

Šiomis vasaros popietėmis Babadžis priima daug žmonių, ypač svečių iš Indijos, kurie visi grūdasi terasoje ir laukia. Jis įsteigė sargybą stovėti už Jo durų, kuri paskelbia žmonių, norinčių Jį pamatyti, vardus, o po to duoda leidimą jiems įeiti, bet aš su Šastridžiu visada galiu įeiti, kad galėčiau viskuo pasirūpinti.

Mes sėdime Jo gražiojo medžio pavėsyje, o Babadžis mums ruošia šviežias vaisių sultis, dosniai jas visiems siūlydamas, dalydamas riešutus, saldumynus ar džiovintus vaisius. Žmonės atrodo labai laimingi Jo akivaizdoje. Jis skleidžia nuolatinę ramybės, džiaugsmo ir pilnatvės aurą. Dažnai mes ilgai su Juo sėdime tyloje, pilnoje vibruojančios energijos, atsitiktinių džiunglių garsų ir subtilios ekstazės, persmelkiančios slėnį; prie Jo kojų mūsų protas pagaliau randa poilsį.

Jis dažnai būna man griežtas, norėdamas pamokyti mane tobulumo, kurį man sunku išsaugoti, ir kartais suduoda man antausį arba bara. Paskui su meile mane pakviečia, sakydamas, kad nesirūpinčiau ir nesijaudinčiau, ir juokaudamas sako, kad Indijoje žmonos yra įpratusios būti mušamos taip pat, kaip ir Italijoje, bet po to priduria, kad man dėl to nebereikės jaudintis.

Jis norėtų, kad būčiau kruopšti ir viską daryčiau susikaupusi, neužtrukdama ir neskubėdama, stebinti savo mintis. Aš sugebu taip veikti, jei man pavyksta nuraminti mintis, nieko negalvoti ir leisti sau veikti automatiškai, vadovaujantis aukštesne jėga.

Kiekvieną akimirką mes iš Jo gauname Šakti, gryną energiją, tad galime tapti tušti, pajusti įkvėpimą. Tai jokiū būdu nėra paprasta; ypač žmogui iš Vakarų sunku pripažinti, jog nuo šiol turime atsisakyti savo individualios valios ir vykdyti Dievo valią, ir kad tai yra dieviškas įstatymas. Prisimenu seną Budos posakį: „Kai sugebėsi pamiršti save, sutiksi mane.“

Vieną dieną po pietų maudant Babą Jis mums kalbėjo apie šiuos dalykus. Devidži (Deviji) verkė, nes turėjo Jį palikti ir grįžti į savo namus, o Babadžis jai pasakė: „Kodėl tu verki? Šis kūnas yra niekas, jis ateina ir išeina. Vienintelis svarbus dalykas, egzistuojantis visatoje, yra Viešpaties Valia.“

1983 M. GEGUŽĖS 10 D.

Įprasta tvarka vėl pasikeitė. Saulei leidžiantis, mes penkiese ar šešiese Jį maudome naujajame vonios kambaryje, o po to Jis ilgai sėdi su mumis kalbėdamas, mokydamas daugybės dalykų. Visuo-
met šalia būna ir Šastridžis, pagyvenęs išminčius, kuris mintinai žino visas Vedų ir Indijos epų legendas bei senas istorijas, ir dažnai jas pasakoja.

Šiandien Babadžis kalbėjo mums apie dieviškąją galią, sakydamas, kad tą dieną, kai ši energija į mus įeis, visi mūsų veiksmai ir darbai bus atliekami su įkvėpimu ir vadovaujami aukštesniosios sąmonės, galinčios rodyti stebuklus. Aš paklausiau Jo, kaip man būtų įmanoma pasiekti šį tobulėjimo etapą, ir Jis atsakė, kad niekada neturėčiau pamiršti Viešpaties vardo, nes Jis mane ves.

1983 M. BIRŽELIO 10 D.

Prieš kelias dienas buvau nerami ir sėdėjau bandydama medituoti, kai atėjo Babadžis ir man pasakė: „Tu palikai Ramos vardą, bet neatsikratei savo prisirišimų.“

Vakar Jis man sudainavo liūdną dainą: „Mano gyvenimo laivas yra senas ir sukiužęs. Jis skęsta, ir aš prašau tavęs, o mano guru, užuojautos, kad pervestum mane per upę, padėk man pereiti upę.“

1983 M. BIRŽELIO 15 D.

Prema, mano draugė indė labai nusiminusi. Babadžis visą laiką ją psichologiškai kankina. Jis ją pasikviečia į savo kambarį ir netrukus liepia, visiems matant, jai išeiti. Ji kilusi iš turtingos ir kilmingos indų šeimos, ir nusileisti tokiam elgesiui jai yra baisus pažeminimas, tačiau ji ganėtinai išdidi ir labai prisirišusi prie Babadžio fizinio kūno, o Jis žaidžia su šiais jausmais. Kartais, kai ji susitinka su Juo sode, Jis linksminasi, slėpdamasis už krūmų.

Kartais Babadžio meilės žaidimai su moterimis vis dar mane glumina, nors ir žinau, kad Jis visada ko nors moko. Aš visiškai atsiribojau nuo fizinio potraukio prie vyrų, nors jaunystėje, kai gyvenau Italijoje, meilės santykiai visuomet buvo mano gyvenimo centre.

Neseniai perskaičiau knygą apie tantrinę kelią: kartais guru naudoja seksualinę energiją ir net narkotikus kaip metodą tam tikrai ekstazės būsenai pasiekti, iš dalies ją panaudodami pačiam prierašumui išgryninti ir sunaikinti, ir iš dalies tam, kad pasiektų tam tikrą transcendentinio suvokimo stadiją. Jie sako, kad Šiva naudojasi troškimo nuodais kaip priemone permainingai prierašumą ir galiausiai jį sunaikinti. Vienoje pusėje turime asketišką atsižadėjimo kelią, o kitoje – tantrinę permainingo būdą. Lytinis potraukis yra stipriausias žmonių noras, nes iš lytinio akto gimsta nauja gyvybė. Vis dėlto, jei sugebame įveikti ir suvaldyti šį troškimą, mes galime tinkamai panaudoti šią gryną dvasinę energiją, jogoje vadinamą *kundalini*, subtilios psichinės srovės energiją, glūdinčią stuburo apačioje. Laikydami celibato, būdami *brahmačariai*, mes galime pažadinti pačią *kundalini* ir priversti šią gyvybiškai svarbią energiją kilti aukštyn, užuot tekėjus žemyn. Tokiu būdu visi mūsų subtilieji centrai, čakros, atsivers ir leis mums gauti mistinių žinių.

1983 M. BIRŽELIO 25 D.

Šiandien aš stebėjau, kaip Babadžis vaikšto susikibęs rankomis su jauna inde; tai atrodė labai romantiška, kažkas rimta, bet tai tik dar vienas žaidimas, ir dabar žinau, koks jo tikslas. Iškart po to Babadžis mane pasikvietė ir paklausė: „Ar tu kada nors žiūrėjai meilės dramą?“ Jis tai pasakė su viena iš savo ironiškų šypsenu, toli peržengiančia mūsų žmogiškus apribojimus ir net bet koki rimtumo jausmą.

Kai Viešpats Krišna Jamunos upės pakrantėje grodavo fleita, visos jam atsidavusios piemenaitės vakare bėgdavo iš savo namų, norėdamos būti su juo. Pilnaties naktį grodavusio Krišnos muzikos garsas pritraukdavo visas sielas; jos linksmi šokdavo ir būdavo Dievo sužavėtos.

Legenda byloja, kad Krišna tam tikru momentu paliko *gopes*, kad išmokyti jas tikrojo atsidavimo – atsidavimo nematomai Dvasiai. Jos ilgai verkė iš nevilties, tačiau ši išsiskyrimo kančia buvo būtina, kad piemenaitės galėtų priartėti prie Dievo.

1983 M. LIEPOS 10 D.

Praėjusią naktį, apie pirmą valandą, Babadžis pakvietė mane su Svamidžiu į savo kambarį, nes Jis labai blogai jautėsi. Jam labai skaudėjo krūtinę ir buvo sunku kvėpuoti; aš labai išsigandau. Šiandien Jis pasijuto geriau ir nusprendė keliauti į Ranikhetą, nes čia asmeniškai atvyksta Uttar Pradešo valstijos gubernatorius, kad Jį nuskraidintų į tą karinį miestelį sraigtasparniu. Babadžis nori, kad mes pasirūpintume deramai sutikti šiuos svarbius pareigūnus, įskaitant visus karininkus ir kariuomenės darbuotojus, kurie lydės gubernatorių. Mes turime daug ką suorganizuoti ir kartais man jau atsibosta visos šios oficialios procedūros, tačiau Babadžis nori, kad mes juos

svetingai sutiktume, laikytumėmės visų būtinų formalumų ir gerbume pripažintas etiketo taisykles. Būdama jaunesnė, kovojau prieš visas taisykles, ypač vidurinėsios klasės, bet dabar Babadžis mums rodo ką kita; Jis moko mus prisitaikyti prie kiekvienos situacijos, nes ji egzistuoja dėl tam tikros priežasties, ir moko dalyvauti bet kuriuose spektakliuose, kaip nepriekaištingus aktorius. Psychodrama visada atlieka mokomąją ir gydomąją funkciją, nes renginio pabaigoje mes galime geriau suprasti galutinę tikrovės prasmę.

1983 M. LIEPOS 25D.

Babadžis sugrįžo iš savo kelionės į Vrindavaną, o kol Jo nebuvo, aš likau čia, Haidakhane, ir liūčių sezono pradžioje daug meditavau.

„Krišna, grojantis savo muziką, kad pritrauktų visas sielas“

Nebeturiu sau daug laiko, nes visą laiką esu užsiėmusi Babadžiu. Dabar, kai medituoju, nors ir kelias minutes, aš lengvai, tuoj pat susitelkiu, galiu greitai atsiriboti nuo išorinio pasaulio ir savyje jausti ramią tylą, gilią ramybę, sąmonės išsiplėtimą. Net kai atsimerkiu ir paprasčiausiai žvelgiu į tuščią erdvę priešais save, lengvai regiu ją užlietą ryškios, baltos šviesos, kuri persmelkia visą aplinką, permainydamą mano tikrovę.

Ilgomis lietingomis popietėmis aš sėdžiu viena su Babadžiu po baldakimu netoli Jo kambario, ištirpusi Jo šviesoje. Jo fizinio kūno kontūrai ima nykti, ir lieka tik Buvimas, paslaptinga jėga, intensyviai ir šviesiai vibruojanti. Keletą akimirkų jaučiuosi susivienijusi su Juo, nebėra net guru ir mokinės; mes esame viena ir ta pati Dvasia. Jis juokauja, sakydamas, kad esu Jo žmona, ir dabar suprantu, ką Jis turi omenyje; Jis dažnai kalbėdavo apie tokios sąjungos svarbą.

1983 RUGPJŪČIO 2D.

Babadžis prie upės, sodo viduryje, pastatė naują *dhunę*, šalia kurios stūkso keletas aukštų uolų. Jis mums papasakojo, kad prieš tūkstančius metų čia buvo senovinė šventoji ugniavietė. Savo rankomis Jis jau suprojektavo ir pastatė aštuonkampį aukurą, simbolizuojantį, pasak Jo, aštuonias Džagadambos (Jagadamba), Visatos Motinos, rankas. Pastatas dabar jau baigtas ir turi būti pašventintas. Ši *dhuni* bus Deivės Maha Šakti namai. Didžioji kosminė energija ir ugnis čia gyvuos dieną naktį, ryte ir vakare bus atliekamas *havanas* ir aukojama ugniai.

Babadžis pasakė šveicarų gydytojui Har Govindui, kad jo parėiga – rūpintis *dhune*, ir kad jis visada turėtų likti čia kaip jogas, prižiūrintis ugnį ir mokantis jogos kitus žmones. Babadžis ką tik suteikė ypatingą iniciaciją keliems žmonėms, norintiems likti Haidakhane ir tapti jogais bei jogėmis; padovanojo jiems oranžinės

spalvos drabužius ir nurodė atsižadėti pasaulio ir skirti savo gyvenimą Dievui. Jiems buvo duotas gyvenimo kodeksas: garbinti ugnį, ryte ir vakare medituoti, susėdus aplink ją; jie gali tuoktis, tačiau turi gyventi tik ašramuose ar dvasinėse bendruomenėse, niekada nedirbdami už pinigus – tik Dievo labui. Jie yra Haidakhano jogai, šventosios ugnies ir jos šviesos saugotojai.

Kartais žmonės čia visą naktį budi, kartodami mantras ir prie ugnies melsdamiesi; *dhuni* tapo svarbia meditavimo vieta. Babadžis vienu sakiniu mums išreiškė jos reikšmingumą: „Be guru nėra žinių, o be *dhuni* nėra meditacijos.“

Kaip ir viskas, ką pastatė Babadžis, *dhuni* yra labai paprasta ir graži vieta, kurioje skamba švelnus netoliese tekančio vandens garsas; ji yra apsupta bananmedžių, mangų ir kuriamo didžiulio sodo.

Šiandien Babadžis taip pat inicijavo amerikietį Lok Nathą ir paaiškino jam jogos sadhanos taisykles, paminėdamas, kad yra trys pagrindiniai jogo priešai: „godumas, geismas ir pyktis“.

1983 M. RUGPJŪČIO 15 D.

Babadžis nedelsdamas pradėjo gudrauti su naujaisiais jogais, oranžiniais drabužiais apsirengusiais jaunuoliais ir jaunuolėmis, kuriems suteikė iniciaciją. Jis sukuria situacijas, kad jie susidurtų su savo išdidumu ir nesaugumu atsižadant pasaulio ar su įvairiomis kitomis pagundomis: graži jauna moteris, pinigai, seksas, valdžia. Pavyzdžiui, Jis skyrė vienam amerikiečiui daug svarbių pareigų, kurios buvo ištis svarbios, apimančios labai daug atsakomybės už ašramo administravimą, tačiau po kelių dienų Jis viešai sušuko, jog tas vyras yra CŽV šnipas ir liepė jam nedelsiant palikti ašramą.

Kita proga Jis pasikvietė jauną indą, jogą, labai besididžiuojantį savo meditacijos žiniomis, liepdamas jam inicijuoti į meditaciją kitus; jis taip ir padarė. Po kelių dienų Jis sušaukė visus tą iniciaciją

gavusius žmones, ir ėmė juos užgaulioti už tai, kad jie ją priėmė, sakydamas, jog tai buvo išbandymas ir kad žmonės, turintys tvirtą tikėjimą, turėtų sekti tiktai Juo.

Kitą kartą Jis mušė amerikietę Sitaramę (Sitarami), nes ji paaukojo pinigų jaunai indei ir kurį laiką šią sekiojo, nes kai kurie žmonės tą moterį laikė savotiška deive. Babadžis sušuko, kad net jeigu danguje pamatytume skrendančius dievus ir deives, mes neturime jais tikėti tol, kol Jis nepasakys, kas jie tokie. Jis reikalauja tvirto tikėjimo iš mūsų, kurie esame tvirtai pasirengę visiškai pasitikėti Juo ir visiškai Jam paklusti, nieko sau nepasilikdami.

1983 M. RUGPJŪČIO 17 D.

Aš mokausi labai nedaug valgyti, kartais visiškai nieko ištisą dieną, bet jaučiuosi nuolat maitinama subtilios energijos. Aš sunkiai dirbu, bet nesu pavargusi, ir kai Babadžis mane pakviečia, aš bėgu, o ne einu. Tik retkarčiais, kartais vakare, jaučiuosi išalkusi, tačiau stipri, nors tapau ganėtinai liekna. Mažos *prasado* dovanos, gautos iš Babadžio, – vieno maisto kąsnio iš Jo rankų, man pakanka atsigauti, ir tas kąsnis man leidžia jausti, kad gaunu visą maisto, taip pat žemės, saulės, iš kurių viskas randasi, esmę.

Šiandien po pietų, kai buvo be galo karšta, Jis mane pakvietė, kad išmaudyčiau Jį po dušu, viena Jo terasoje. Tai mane labai sujaudino, nes galėjau Jį muiluoti, masažuoti, šukuoti plaukus ir, nors žinau, jog šie dalykai nesvarbūs, man jie taip pat yra išbandymas, tyrumo patikrinimas. Kuo dažniau Jis žaidžia su moterimis, tuo labiau mane bando, išsamiai mokydamas mane neprisirišimo ir galbūt ruošdamas būsimajam darbui.

Anądien Jis vienai indei pasirodė visiškai nuogas; bejausmis, ironiškai besišypsantis, laukinis, o aš stovėjau šalia Jo tartum slaugė su gydytoju. Moteris išblyško; žinau, kad ji turi priimti fizinio

kūno nuogumą taip, lyg tai būtų natūralus reiškinys. Babadžis yra revoliucingas mokytojas, tiesmukas ir be kompromisų, pasirengęs įveikti bet kokią tamsą, kuri gali slypėti mūsų sieloje, nes tik susidūrę su tiesa mes galime dirbti, kad pasiektume atomazgą.

1983M. RUGPJŪČIO 25 D.

Vakare aš kartais labai pavargstu ir užmiegu tiesiog *kirtano* salėje, ant palangės, kur sėdžiu šalia Babadžio. Kai taip nutinka, Jis meta man į galvą bananą ar obuolį, kad pažadintų. O kai kada aš taip uoliai stengiuosi nieko negalvoti, jog net pamirštu viską, ką turiu padaryti; man sunku atlikti praktinius dalykus išliekant kojomis ant žemės, bet Babadžis galbūt nori nuvesti mane į dangų.

Dabar, kai man nebereikia dalyvauti visuose ritualuose, galiu tuo metu, ryte ir vakare, medituoti. Babadžis pasakė, kad aš galiu per penkias minutes viena savo kambaryje atlikti Dievo pagarbimą naudodama vienintelę smilkalų lazdelę, ir aš dėl to labai džiaugiuosi, nes būdama viena jaučiuosi arčiau Dievo. Vienumoje aš galiu labiau susikaupti, jausdama savyje dieviškąją energiją. Dievas man jau yra ne kažkas išoriška, o patirtis, gyvuojanti kiekvienoje mano kūno ląstelėje, kiekviename proto judesyje, kiekviename mano įkvėpime. Vieną dieną Babadžis padainavo man dainą, sakydamas, kad Dievas yra anapus visų vardų ir formų. Prisimenu dar vieną atvejį, kai sėdėjau šalia Jo savo kambaryje, mintimis automatiškai kartodama mantrą, norėdama nuslopinti savo įtampą, kai Babadžis, staiga priglaudęs pirštą prie savo lūpų, parodė ženklą, nurodantį man būti tyloje, kuri tvyro ir anapus mantros.

1983 M. RUGPJŪČIO 27 D.

Šiandien kažkas paklausė Babadžio, ką jis galvoja apie Kristų, ir Jis atsakė, kad Kristus, būdamas labai jaunas, gyveno Indijoje ir Tibete ir gavo daugybę jogos iniciacijų. Jis pridūrė, kad Jėzus taip pat buvo Benarese, ir tame mieste tapo Babadžio mokiniu; ten gavo mokymų ir pirmą kartą nusiskuto plaukus. Jis sakė, kad kryžius buvo ketvirta ir paskutinė Jėzaus iniciacija, ir tada jis susivienijo su Dievu. Kristus, pasak Babadžio, visada yra tarp mūsų, mums padedantis savo astraliniame kūne.

Šiandien buvo Viešpaties Krišnos gimtadienis, o Baba visą dieną laikė mane šalia savęs, parodydamas daug švelnumo. Aš turėjau sėdėti su Juo, valgyti su Juo, masažuoti Jį; kartais jaučiuosi priblokšta viso šito dėmesio, be to, man tiesiog sunku tokį ilgą laiką išbūti Jo akivaizdoje.

1983M. RUGPJŪČIO 29 D.

Šiandien Babadžis mane lengvai apkabino, priglausdamas savo veidą prie manojo; Jo odos prisilietimas – tarsi vaiko, švelnus kaip aksomas, vaikiškas nekaltumas, angeliškas gestas, perduodantis man Jo energiją. Prisimenu, kai buvau jauna mergaitė, tokios nuostabios nekaltos akimirkos man buvo vienos brangiausių, praleistų su draugais, kai galėjau dalytis apkabinimu, paprastu kontaktu, būti kaip broliai ir seserys, be jokio seksualumo jausmo. Babadžis yra dieviškas draugas, kažkas tobulo, o Jo meilė yra subtili dvasinės energijos sąjunga. Mane labai jaudina toks gilus Jo švelnumas, beveik bauginantis, nes turiu atsisakyti visko, atsisakyti kiekvieno paskutinio besipriešinančio proto likučio ir visiškai tvirtai tikėti. Kartais meilė priartėja prie mirties pojūčio, o dieviškoji meilė tam tikra prasme yra šios galutinės būsenos priėmimas.

1983M. RUGSĖJO 3 D.

Vakar dėl kažkokios klaidos, kurią padariau, Babadžis ant manęs supyko, ir liepė man išeiti, išvykti iš Haidakhano. Naktį aš negalėjau užmigti ir apie vidurnaktį nuslinkau prie Jo kambario durų, jausdamasi beviltiškai. Sėdėjau tamsoje, negirdėdama jokio garso ir pradėjau mintimis melstis Jam, kad Jis man atleistų, ir duotų man ženklą. Po pusvalandžio durys staiga atsidarė: Babadžis išgirdo mano maldą ir rūsčiai kalbėjo su manimi, bet glostė mano galvą, atleisdamas ir išsiųsdamas mane miegoti.

Dabar žinau, kad Jis gali bet kada mane išgirsti; kai tik Jis liepia išvykti, mano širdis plyšta, aš negaliu net pagalvoti apie gyvenimą toli nuo Jo. Kiekviena diena, praleista šalia Jo, yra nepaprastai brangi, Jo nuolatiniai pamokymai užpildo kiekvieną mano dienų akimirką, ir dabar aš dažnai jaučiu, kad mąstau, judu ir elgiuosi taip kaip Jis.

1983M. RUGSĖJO 5D.

Aš labai žaviuosi Devidži (Deviji), gražia Indijos moterimi; ji maloni ir švelni. Jos santykiai su Babadžiu gilūs ir intensyvūs, tačiau, kad ir kaip keista, aš niekada nejaučiu jai pavydo, nes ji dalijasi su manimi savo išgyvenimais, ir aš galiu iš jos daug ko išmokti. Visų pirma, mes niekada nesivaržome, o bendradarbiaujame, netgi bendraudamos su Babadžiu, ir stengdamosi į save atkreipti Jo meilę ir dėmesį. Jis dažnai mus abi laiko šalia savęs, lyg būtume dvi seserys, o mano kambaryje mes Jam rengiame mažus vakarėlius, kuriuose paruošiame valgio, keletą dovanų, masažuojame Jo kojas, vėdiname Jį vėduokle. Jis leidžia mums žaisti, vaidindamas karalių savo rūmuose, kalbėdamas ir juokaudamas su mumis, tarsi būtume Jo karalienės ar kurtizanės.

Matau, jog Devidži prieina prie Babadžio visai kitaip nei daugelis kitų moterų. Ji nepaprastai Jį gerbia, jai Jis yra Dievas, ne tik žmogus ar dieviška statula, skirta tarnauti, dievinti, melstis ir garbinti. Vakare *kirtano* salėje ji Jam atlieka gražią ir įmantrią pudžą, nuoširdžiai ir kruopščiai aukodama Jam visas aukas. Dažnai Babadžis nuoširdžiai ir ilgai su ja kalbasi, bet aš nepavydžiu, žavėdamasi jos savybėmis, kurias turi daugelis Indijos moterų: grožiu, dora, malone ir stiprybe, taip pat linksmumu ir geranoriškumu.

Aš pastebiu, kad Babadžis palaiko ypatingus santykius su Indijos žmonėmis, ir rodo jiems ypatingą pagarbą bei dėmesį. Religinę žmonės šioje šalyje seka dharma, tai yra eina moralės ir dvasingumo keliu. Šiame kontekste jiems labai svarbus yra šeimyninis gyvenimas ir santuoka, taip pat atsakomybė už vaikų auklėjimą, pareigos jausmas ir sąžiningumas darbe, kurį jie atlieka su tarnystės ir pasiaukojimo jausmu. Prie to prisideda Dievo egzistavimo jų gyvenime galimybės suvokimas ir paklusimo jausmas, kuris nėra tolygus nuolankumui, o yra karmos, likimo ir jų gyvenimą vedančio dieviško plano pripažinimas.

Jų santykiai su Baba paprasti, bet ypatingi. Jiems visai normalu, kad Dievas įgauna žmogišką pavidalą, ir visai natūralu Jam paklusti ir visiškai atsiduoti. Jie dievina Jį spontaniškai, kaip vaikai; pastebiu, kad mūsų, vakariečių, protas palyginus yra labai painus, ir mes visada norime iš Jo kažko gauti, o Indijos žmonės prašo labai nedaug, tiesiog duoda Jam savo meilę, patenkinti tiesiog būti šalia Jo, medituodami Jo gražų pavidalą, būti su Juo bendrystėje. Babadžis dažnai elgiasi ir bendrauja su jais kaip su artimais draugais, beveik nevaizduodamas guru, o juokdamasis, juokaudamas ir kalbėdamasis, leisdamas jiems pajusti, kad per tarnystę jie yra vienyje su Juo.

Jis aplink save sukūrė savotiškus karališkus rūmus, kuriuose visi turi savo vaidmenį, tam tikrą funkciją su simboline prasme. Ezoteriniame lygmenyje šie vaidmenys gerai išreiškia skirtingus

dieviškosios sąmonės tipus, o šių vaidmenų atlikimas iš esmės yra tikslus mokymas, turintis galią palaiapsniui ugdyti visų individų vienybės jausmą.

Kartais manau, kad Haidakhanas yra didžiulė alcheminė laboratorija, kurioje magas ekspertas Babadžis sumaišo ir permaino visus elementus, kad gautų galutinį reakcijos produktą. Kartą, man pliaukštelėjęs, Jis labai meiliai pasakė, kad muša mane panašiai kaip auksakalys kalinėja auksą, norėdamas jį paversti grynu auksu.

1983 M. RUGSĖJO 7 D.

Šiandien kažkas Babadžio paklausė, kodėl Jis nemoko Krija jogos, kvėpavimo technikos, apie kurią kalbėjo Paramahansa Jogananda savo knygoje „Jogo autobiografija“. Babadžis garsiai atsakė, jog taip kalbėti apie Krija jogą nėra prasmės, tai iškraipymas, ir kad visi veiksmai, darbas, vaikščiojimas, valgymas yra Krija Joga ir kad mes turėtume mokytis aukoti visus savo veiksmus Dievui, nelaukdami jokio atlygio.

Ašrame mes dabar organizuojame daugybę veiklų, o Babadžis žaidžia su žmonių ego, kai jie ima jaustis pranašesni, skuba priimti sprendimus arba duoda nurodymus kitiems. Tai „viršininko sindromas“, kaip mes juokais tokius poelgius vadiname; jis būdingas mums visiems. Pastebiu, kad Babadžis specialiai pasirenka žmones, kurie nori būti svarbūs arba įsakinėti kitiems žmonėms, ir liepia jiems viską organizuoti, skirdamas jiems atsakingas pareigas. Kai tik jų ego išsipučia, Jis ir toliau juos skatina nurodinėti, o kitiems žmonėms liepia jų neklausyti, taip sukurdamas didžiulę dramą ir paradoksalią situaciją. Tokiu būdu Babadžis priverčia negatyvą pamažu iškilti į paviršių, kad vienas ar kitas asmuo galėtų aiškiai suvokti šiuos savo bruožus ir juos įveikti, nes tokie įpročiai jau atgyvenę.

Aš stebiu vieną energingą amerikietę, kuri laksto kaip kariuomenės generolas, duodama žmonėms sudėtingus nurodymus, o jie jos beveik neklauso. Babadžis linksmai juokiasi iš viso šio spektaklio.

1983 M. RUGSĖJO 12 D.

Daugelis italų nuolat rūko hašišą, yra tingūs ir nedrausmingi. Šiandien Babadžis šaukė man, kad visa tai yra mano kaltė, nes aš čia sukviečiau visus šiuos žmones. Tačiau po kelių minučių Jis pasikvietė mane ir pasakė: „Taip, italai tikrai nedrausmingi, bet jie yra didžiausi mano bhaktai.“ Italai, kaip ir Indijos žmonės, su meile atveria savo širdis Babadžiui. Kita vertus, egzistuoja itališka subkultūra, ir kai kurie iš jų klaidžioja tarsi valkatos, vartodami narkotikus kaip kolektyvinės vienybės ritualą. Aš pati taip dariau, kai buvau jauna moteris, bet dabar yra kitaip. Dvasinis kelias reikalauja drausmės ir proto kontrolės; dabar reikia išmokti būti stipriems ir susitelkusiems. Narkotikų vartojimas yra priemonė pabėgti nuo tokio gyvenimo būdo reikalaujamų pastangų ir nuo bet kokio atsakomybės jausmo. Babadžis man pasakė, kad turėčiau išmokyti italus nerūkyti hašišo, tačiau tai bauginanti pareiga, nes jie visai neketina manęs klausyti.

Daugumą jų Jis apgyvendina toli anapus upės, ašramo *gufos* pusėje, kur duoda jiems kažkiek laisvės paeksperimentuoti ir išgyventi savo potyrius, kol jie pasieks aiškesnį supratimą, nes tikras pažinimas kyla iš asmeninės patirties. Tiesa, italai gali būti labai nuoširdūs, spontaniški ir dosnūs, bet šiais laikais aš dažnai jaučiuosi tarp jų svetima; mat, nors ir ilgai buvau hipė, Babadžis visiškai pakeitė mano gyvenimą, ir dabar aš jaučiuosi labiau indė nei italė.

Švایتų tradicijoje visi šie įvairūs elementai ir energijos yra panaudojami ir transformuojami, todėl Indijos sadhu dažnai rūko,

nes hašišas gali padėti nuraminti protą, užblokuoti daug nenaudingų minčių, pakeisti šiurkščius įpročius ir padėti žmogui pasiekti transcendentinę sąmonės būseną. Tantrinėje praktikoje fizinis kūnas labai svarbus, nes jis yra Šakti, kūrybinės energijos, pasireiškimas ir gali būti naudojamas jogai; Hatha joga, badavimas ir įvairios kitos asketiškos praktikos padeda pažadinti subtilią energiją, okultinę galią. Mokslas apie subtilųjį kūną yra didžiulis lobis, kurį Indijos joga gali duoti Vakarams. Deivė Kundalini, simboliškai vaizduojama kaip auksinė gyvatė, yra Šviesos Energija, vedanti mus, kad galėtume tiesiogiai patirti savyje kitos realybės egzistenciją. Šivaitų tradicijos jogai neturi griežtų taisyklių ir nebūtinai seka Vedų tradicija, nors ją ir gerbia. Norėdami praktikuoti, jie turi kažkiek save sudrausminti, tačiau kiekvienam jogui drausmė gali būti skirtinga, taigi, tik guru nurodo mokiniams taisykles pagal kiekvieno individualius poreikius. Tėra viena taisyklė, galiojantis visiems: visiškai pasinerti ir paaukoti save jogos praktikos ugniai.

1983 M. RUGSĖJO 25 D.

Babadžis veda mane gilios, vidinės revoliucijos keliu. Matau, kad mano gyvenimą dabar visiškai valdo dvasinė praktika, ir aš neturėčiau nukrypti nuo savo tikslo. Nuo pat pirmos akimirkos, kai pabundu ryte, iki paskutiniosios, kai einu naktį miegoti, mano mintys būna sutelktos tik į Jį, į Babadžį, į Dievą, Tiesą; nesvarbu, kaip vadinsime šią sąmonę, kurią norime išugdyti savyje. Visas mano darbas, kiekvienas gestas, kurį atlieku kasdien, man tapo tarsi praktika, instrumentu kažką suprasti, priemone tolesniam apsiavymui. Mano gyvenimo tikslu tapo vienintelis dalykas: Tiesos suvokimas. Babadžis įgijo žmogišką pavidalą, norėdamas mums nuolat rodyti pavyzdį, ką žmogus gali pasiekti, – kad kiekvienas gali savyje atskleisti dieviškumo potencialą.

Keletą kartų aš pabandžiau *kirtano* salėje atlikti Jam *pudžą*, laikydama priešais Jį uždegtą žibintą. Jis paėmė „ugni“ iš mano rankų ir ėmė ją mosuoti prie mano veido, pamokydamas, jog Jis gyvena tik mano viduje. Kartą aš atlikau Jam *pranamą*, ir Baba manęs paklausė: „Kam tu atlieki *pranamą*? Aš esu tavasis Aš.“ Kitą kartą aš su Juo vaikščiojau džiunglėse ir suklupau ant akmens, norėdama pažvelgti į Jo kojas. Jis atsigrėžė į mane ir tarė: „Pažvelk į savo vidų; išorėje yra daugybė kliūčių.“

1983 M. SPALIO 5 D.

Nežinau, kas vyksta, bet dabar Babadžis nori, kad visą laiką būčiau šalia Jo; aš nuolat Jį prižiūriu. Kartais pabėgu, norėdama pasikalbėti su kai kuriais draugais ir vėl pasijusti žmogumi. Keli vakariečiai jogai visada būna šalia Jo, kaip asmens sargybiniai. Jie Jam patarnauja, bet taip pat sukuria aplink Jį neperžengiamą ratą, neatsitraukdami nuo Jo, kovodami tarpusavyje, kad gautų Jo dėmesio, būtų centimetru arčiau Jo kūno, varžydamiesi – kas pirma Jam ką nors paduos ar gaus iš Jo kokią dovanėlę. Babadžis dirba su visomis šiomis emocijomis, provokuodamas pavydą, kad šis būtų aiškiai suvoktas ir įveiktas. Jis iškelia mūsų išdidumą ir pasipūtimą, kol žmonės yra tokie pilni savęs, kaip išpūsti balionai, paruošti pradurti reikiamu momentu. Būdamas Babos akivaizdoje žmogus niekada negali jaustis visiškai saugus. Jei pradedi didžiuliotis kokia nors savo užimama atsakinga padėtimi, tai ji greitai jus pakerės; ir anaip tol neretai Jis staiga vėl ją visą atima. Kiekviename žingsnyje Jis mus moko kuklumo, nes noras susireikšminti, parodyti savo ego yra visų mūsų iliuzijų priežastis ir kentėjimo šaltinis. Mes atsisakyre nuo Dievo, palikome savo dieviškuosius namus, tapome panašūs į puolusius angelus, kurie tik skaudina save bandydami įtvirtinti savo atskirtumo jausmą.

1983 M. SPALIO 13 D.

Šiandien aš paklausiau Babadžio, kokia yra Majos, kosminės iliuzijos, prasmė, ir Jis atsakė, jog tai, kas egzistuoja, tėra vaizdinys, mūsų priskiriamas realybei; mūsų sapnas egzistuoja, bet tik mūsų vaizduotėje. Jis pridūrė: „Dievas ir Maja yra Viėna.“ Jokie egzistuojantys reiškiniai negali būti atskiri nuo jų kūrėjo.

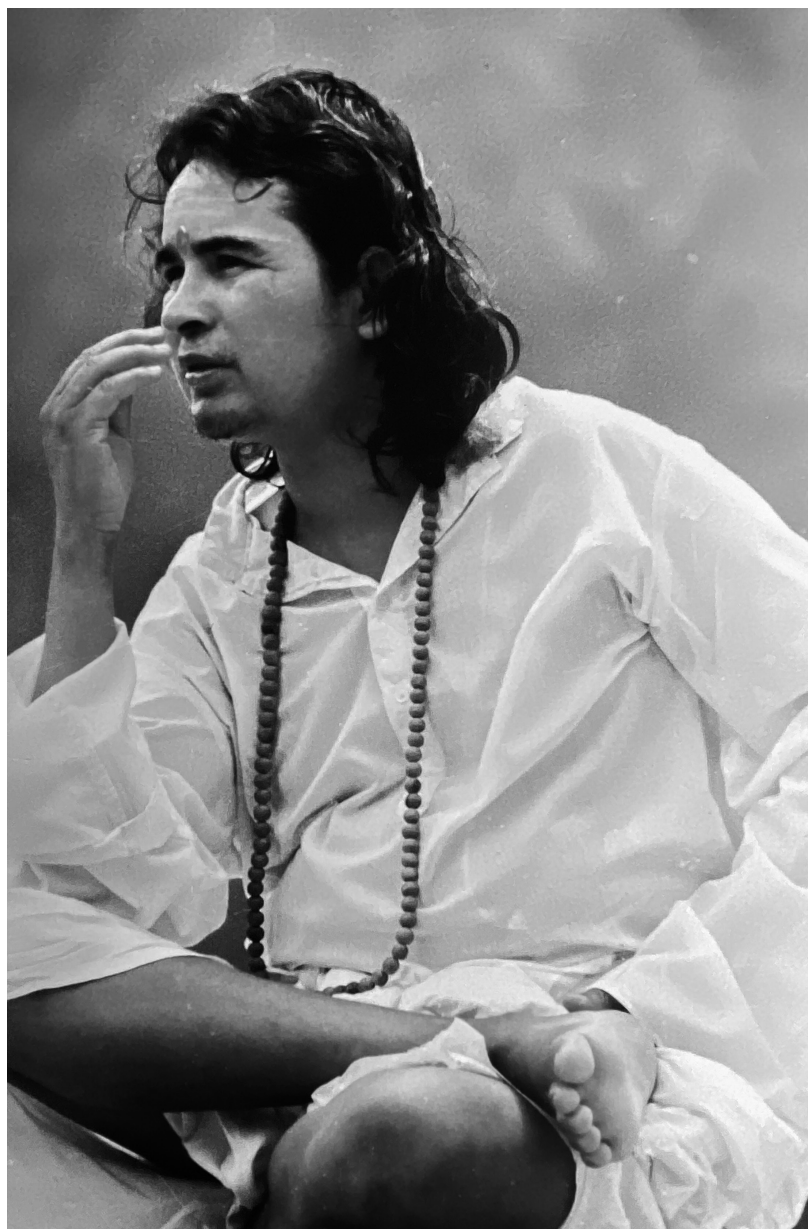
Šastridžis man paaiškino, kad jokie reiškiniai nėra savaime geri ar blogi, nes viskas, kas egzistuoja, kyla iš Dievo, net ir tai, kas suvokiama kaip blogis; galvoti kitaip yra iliuzija – nežinojimo padarinys, gimęs iš mūsų prierašumo.

Troškimas yra atskirtumo ir kentėjimo pradžia. Krikščionių religijoje atskirtumo sampratą simbolizuoja pirmąją nuodėmę, ir bet kokia prasmė ar reikšmė, kurią norime suteikti garsiajam obuoliui, yra asmeninio troškimo ir neatsidavimo Dievo Valiai simbolis.

1983 M. SPALIO 14 D.

Uttar Pradešo valstijos gubernatorių čia vėl lydi apie šimtas žmonių, kariuomenės ir policijos personalas, įvairūs svarbūs pareigūnai. Babadžis vaikšto tarp jų kaip didis karalius ir organizuoja karališką priėmimą. Kai palyginu Babadžį su tuo žmogumi, kurį pažinojau prieš kelerius metus, – lieкну, asketišku, tylu ir nepaprastai rimtu, – matau, jog dabar Jis visiškai kitoks.

Šiandien Jis tapo puikiu šeiminku, ir aš padėjau Jam išsirinkti elegantiškus rūbus. Jis pasakė gubernatoriui, kad visą pasaulį greitai apims didžiulė politinė krizė, mes būsim karo ir visokiausio naikinimo, milžiniškų pokyčių ir stichinių nelaimių liudininkai. Dabar Jis nuolat apie tai kalba. Sako, kad permainos yra būtinos, ir kad Jis turi mus parengti būsimiems įvykiams. Gubernatorius

jau perkopęs aštuoniasdešimt metų ir mokėsis pas daugelį didžių mokytojų. Jis garsus ir gerai žinomas Indijoje, tačiau šalia Babadžio atrodo kaip vaikas su garbingu jaunu tėvu. Babadžis yra visada savimi užtikrintas, kiekvienos situacijos šeimininkas, galingas ir tobulas.

1983 M. LAPKRIČIO 10 D.

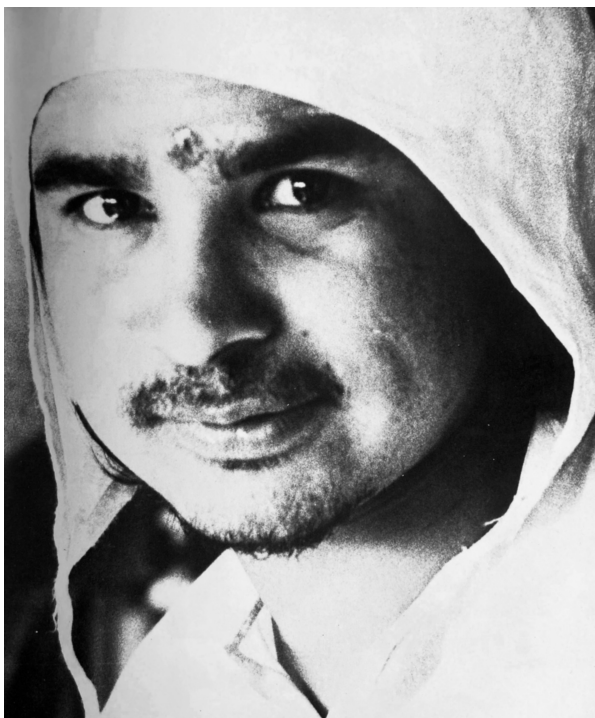
Vėl ateina ruduo, oras vėl gaivus ir grynas. Anksti rytą, Babadžio terasoje, jaučiuosi lyg rojuje. Pirmieji saulės spinduliai slėni nuspalvina nuostabia rausva spalva, tekanti saulė ryškiai šviečia, o srūvantis upės vanduo kartoja tą pačią mantrą; gamta šlovina kūrinijos grožį. Aną vakarą švietė pilnatis, slėnyje stebuklingai sklandė angelų dvasios, o kalnai aidėjo nuo žmonių dainų; žmonės iš viso pasaulio ėjo aplankyti didžio Mokytojo Indijos džiunglių apsuptyje. Kartais aš bijau prarasti Babadžį, nes Jo buvimas tarp mūsų primena nuostabų sapną, o sapnai niekada amžinai netrunka. Kasryt, kai Jis išeina iš savo kambario, aš žvelgiu į Jo kojas, dėkodama Jam už kasdienį Jo žmogiško pavidalo stebuklą žemėje.

1983 M. LAPKRIČIO 25 D.

Ilgi rytai su Baba... Atsimerkusi medituoju šalia Jo, visą dėmesį sutelkusi į tuščią erdvę. Šiomis dienomis balta šviesa, kurią dažniausiai matau, virsta auksaspalve, gana ryškia, ir aš girdžiu savyje subtilų garsą, nuolatinį palydovą, viską persmelkiančią melodiją; jei Babadžis kartais prabyla, Jis šią magiją beveik nutraukia.

Vakar Jis man pasakė esąs pavargęs ir atsigulė su manimi ant kilimo savo rūbinėje. Aš išsigandau, bet Babadžis mane tik švelniai apkabino, uždėdamas vieną ranką ant širdies, o kitą ant viršugalvio. Taip gulėjau su Juo nejudėdama maždaug pusvalandį,

jausdama tik savo kvėpavimo garsą, suderintą su Jo darniu, ramiu kvėpavimo ritmu, ir viską apgaubė nuostabi tylą, ramybė. Viskas, ką patyriau, buvo subtilus dviejų sielų, dviejų energijų ir dviejų šviesų susijungimas. Babadžį jaučiau šalia savęs kaip angelą, švelnų ir šiltą, mane saugantį. Kai Jis atsistojo, aš paliečiau Jo kojas jausdama didžiulę pagarbą, sujaudinta šios šventos bendrystės, šios malonės patirties. Babadžis pažvelgė man į akis kaip vaikas taip skaisčiai švytinčiomis akimis ir be galo nuoširdžiai, jog aš apsisiverkiau, pajutusi didžiulį tyrumą, kurį Jis man perdavė. Paskui Jis savo antklode nušluostė man ašaras.

„...skaisčiai švytinčiomis akimis ir be galo nuoširdžiai...“

1983 M. GRUODŽIO 23 D.

Mes ruošiamės Kalėdų šventei... Babadžis šiandien supyko ant kelių amerikiečių, sakydamas, jog jie išleido per daug pinigų ir kad per daug sureikšmino rūpesčius, reikalingus pasirengimui. Dar pridūrė, kad Kalėdos nėra susijusios su materialiais dalykais ir kad tai paskutinės Kalėdos, kurias Jis ketina švęsti. Piktai nusiteikęs Jis pasiėmė tris švarkus, kuriuos neseniai jam dovanojo trys skirtingi žmonės, ir vilkėjo juos visus kartu, vieną ant kito. Kaip ir anksčiau dažnai, aš stebėjau šią žmogišką dramą, kurią Jis mums vaidino.

Pamačiau, kad daugelis žmonių Jo prašo didelių asmeninių malonių ir elgiasi su Juo kaip su magiška burtų lazdele, neva galinčia išspręsti visas jų problemas. Tik kai kurie ateina ieškoti tiesos, o dar rečiau atsiranda pasirengusių ką nors dėl jos paaukoti. Jaučiuosi sutrikusi ir susierzinusi, turėdama versti žmonių reikavimus: pinigų, turtų, geros sveikatos, sėkmingos meilės prašymus, ir retai girdžiu žmones, trokštančius Dievo. Labai mažai žmonių yra Jo mokiniai, kurie vykdo savo sadhaną, gali uoliai stengtis ir aukotis dvasinei praktikai.

Retkarčiais Babadžis labai supyksta, ypač ant italų. Jis šaukia ant jų, reikšdamas nepasitenkinimą, kad jie visada ilgai miega, tingi, vartoja per daug narkotikų, nepaliaujamai užsiima seksu; tačiau kitą dieną Jis paėmė mane už rankos ir pasakė, kad italai taip pat yra Jo didžiausi bhaktai.

1984 M. SAUSIO 3 D.

Kalėdų šventimas vyko visą naktį su viso pasaulio dainomis ir šokiais. Sausio pirmąją Babadžis pasikvietė mus prie upės ir pasakė ilgą kalbą apie naująjį pasaulį, kuris netrukus ateis, tačiau

pažymėjo, kad mes turėsime sunkiai dėl jo dirbti; karma joga, veiksmo joga, yra šiais laikais svarbiausia praktika.

Jis pakvietė mus vienytis, organizuoti savo grupes ir skleisti dievišką žinią visame pasaulyje.

1984 M. SAUSIO 10 D.

Iš Haldvanio į Haidakhaną atvykstant Muniradžiui, Babadžis nori, kad sutiktume jį ypač pagarbiai, kaip guru ar šventąjį. Mes turėtume nultipti prie upės jį pasveikinti, nusilenkti jam į kojas, paruošti vietą kur nors atsisėsti ir *kirtano* salėje atlikti jam *pudžą*. Kaskart, kai Muniradžis čia ateina, speciali mano pareiga yra paruošti jam *pudžą* ir patarnauti, taip pat surengti nedidelį vakarėlį savo kambaryje.

Babadžis bando užmegzti ypatingą ryšį tarp manęs ir Muniradžio, tarsi jis taip pat turėtų tapti mano mokytoju, o gal, manau, jis buvo juo ankstesniame gyvenime. Be abejo, tai ypatingas žmogus, gražus, rytietišku veidu, švelnus, labai tylus; būdamas šalia, jis skleidžia didžiulę ramybę. Retai kalba, tarsi jo protas būtų tuščias; jis nepaprastai kuklus, niekada savęs nedemonstruoja, visada atidžiai patarnauja Babadžiui ir kitiems; jis visiems yra puikus pavyzdys.

Kartais, kai Babadžis būna man griežtas, Muniradžis ateina į mano kambarį ir labai draugiškai mane guodžia. Jo namai Haldvanyje man visada atviri, ir kai tik prireikia, jis, tarsi tėvas, pasirūpina, kad aš juose valgyčiau ir miegočiau. Jis yra verslininkas, gyvena ir dirba pasaulyje, turi šeimą, daug vaikų, tačiau atrodo, kad jis nuo viso to atitrūkęs, nors ir susijęs su visa šia pasaulietine veikla. Babadžis pasakojo, kad Muniradžis įsikūnijo į namų šeimininką, kad parodytų kitiems, jog žmogus gali dirbti šiame pasaulyje ir kartu būti šventasis. Be abejo, jis yra nepriekaištingumo pavyzdys ir visiškai atsidavęs Babadžiui; jis tarnauja ašramui, iš Haldvanio

miesto siųsdamas sunkvežimius, pilnus visų mums reikalingų maisto produktų. Ir kai tik apsilankome jo namuose, jis pasitinka mus šypsodamasis.

Kartą Babadžis mums pasakė, jog ateis diena, kai Muniradžis Jo vardu turės atlikti didžiulę pareigą, ir man šmėstelėjo mintis, kad galbūt kada nors ateityje Babadžis vėl išnyks – taip pat paslaptin-gai, kaip atsirado – sugrįždamas į kosminę sąmonę. Anądien Ba-badžis ir Muniradžis pažvelgė vienas kitam į akis su tokia pačia šypsena abiejuose veiduose – švytinčia, žavia, laisva, ironiška, – su tokiu pat begaliniu sąmoningumu.

1984 M. SAUSIO 13 D.

Kartais aš nuogąstauju, ar Babadžis sugebės ir toliau tvarkytis su visomis šiomis ašrame esančiomis energijomis, nuolat ateinančiais ir išeinančiais žmonėmis, su visąlaik besikeičiančiomis situacijomis ir sunkumais. Jis asmeniškai užsiima visų problemomis, net ir nereikšmingiausiomis, kurių čia kyla kiekvienam. Suprantu begalines visų šių žmonių kančias, visus didžiulius jų poreikius ir pagalbos prašymus, nes visa tai yra žmogiškos lemties dalis. Aš taip pat suprantu, kad Babadžis dirba su visų energija, prisiimdamas jų problemas, ir visas jas tiek suima į save, jog Jo fizinis kūnas išsipučia ir susergera.

Aš jaučiu begalinę Jo užuojautą, bandymą mums visokeriopai padėti, rodant mums išeitį iš mūsų žmogiškų sunkumų, nes ši žmo-giška egzistencija gali būti panaši į skastyklą, ir mes atėjome į šią vietą apsivalyti, išmokti pasiaukojimo, kažkiek išsivaduoti nuo neiš-manymo ir tamsos, sukauptos ankstesniuose gyvenimuose. Babad-žis sugeba parodyti mums kelią į išsivadavimą nuo šios būsenos, bet paskui mes patys turime imtis būtinų veiksmų, nes Jis negali visko padaryti už mus, nors ir yra čia tam, kad laikytų mus už rankos.

Aš dažnai savęs klausiu, kiek laiko Jis dar liks su mumis; situacija intensyvi, ir kai čia nuolat lankosi tiek daug žmonių, dažnai atrodo, kad viso to jau per daug, ir galbūt liko nedaug laiko. Jaučiuosi išsekinta visų šių darbų, bet taip pat manau turinti likti šalia Jo. Vakar Jis man pasakė: „Manoji karaliene, grįžk namo, aš tavęs laukiau jau seniai.“ Kai aš paklausiau, ką Jis turėjo omeny, Babadžis atsakė: „Tu esi mano karalienė, bet ne šio pasaulio, o rojaus karalienė.“

Žmogaus kelionė yra visiško tobulumo ieškojimas. Visos religijos komentavo šį klausimą, tačiau žmonės dažniausiai atmesdavo jų pasiūlymus, nes įprastai jie buvo pateikti bažnyčių, valdžios ir dogmos forma, atskirta nuo kasdienio žmogaus gyvenimo tikrovės. Indijos jogos kelią yra sunkiau paneigti, nes jis mums duoda vidinio suvokimo galimybę, tai, ką kiekvienas individas gali patirti kiekviena savo kūno ląstele. Joga yra didžiausias proto mokslas, iššūkis, kurį reikia atlikti ieškant transcendentinio pažinimo. Net mokslininkai, susidūrę su žvaigždžių paslaptimi, žino, kad šioje visatoje, kuri nuolat juda, šviesos greitis ir energija yra vienintelė pastoviai egzistuojanti realybė.

1984 M. SAUSIO 14 D.

Babadžis nori, kad jausčiausi nuo Jo neatskiriama; tai būseną, esanti anapus mano neišmanymo, ribotumo ir trūkumų, nes aš tikrai žinau, kad mano aukštesnysis „aš“ yra su Juo susivienijęs ir kad Jo forma tėra išorinė projekcija, simbolizuojanti mano pačios dieviškumą. Vis dėlto vienas Jis negali mums visko duoti, ir būtų įžūlu mums galvoti kitaip. Nors suprantu, kad turėčiau išlikti kukli, tačiau sunku išlaikyti pusiausvyrą, nes žinau, kad manyje vis dar yra tamsių vietų, kurios užgožia šviesos visumą.

Dabar Babadžis reikalauja, kad aš visą laiką sėdėčiau šalia Jo. Jis vilki tos pačios spalvos drabužius kaip aš, mes vaikštome pri-

Babadžis ir Šri Muniradžis

siglaudę vienas prie kito, kaip geri draugai, Jis kalbasi su manimi nuoširdžiai ir konfidencialiai. Išlaikyti pusiausvyrą nelengva, ir aš žinau, kad neturėčiau per daug didžiuliotis ar norėti pasigirti tuo, ką Jis man duoda, kitaip Jis vėl tai iš manęs atims. Tik tuomet, kai galiu pasijusti esanti niekas, visiškai tuščia, nebeegzistuojanti kaip atskira esybė, Jis pripildo mane savo meilės, tarsi būčiau prarastos vienovės dalis, Visumos fragmentas.

Jis primena dieviškąjį jaunikį iš senovinės pasakos, nes mes visi norime susivienyti tik su Juo, su Viešpačiu, nes šito mums trūksta gyvenime. Yra Jis, tik Jis, tačiau, kaip rašoma Šventajame Rašte, yra ir Ji, didžioji Motina, kūrinių Šaltinis ir Pradžia, pirmapradė Energija, senovės Išmintis, Galia, Dievas ir Jo Šakti, amžinai susijungę, Vyriškumas ir Moteriškumas, Jin ir Jan, Tuštuma ir Pilnatvė, Sąstingis ir Kūryba. Dieviškumas yra dualumo vienovė, niekas ir viskas, mano ar tavo egzistavimas, mūsų pačių sąmonė.

Šiandien Babadžis manęs paklausė: „Kaip ilgai tu esi su manimi?“ Spontaniškai atsakiau: „Nuo pat laiko pradžios“, ir Jis atrodė labai patenkintas šiuo atsakymu. Jis visą laiką kviečia mane pas save, nenutrūkstanta, nebylia meilės išraiška, tokia galinga, jog aš bijau – bijau kančios, kurią patirsiu, jei vieną dieną Jo neteksiu. Dažnai Jis taip veriamai žiūri man į akis, jog aš susigėstu, nes norėčiau susilieti su Juo, bet bijau, nes tada turbūt mirčiau. Aš atsi-traukiu, kai Jis mane apkabina, nes bijau savo prieraišumo. Noriu būti tyra kaip šviesa, susilieti su šviesa, visiškai panirti į ją anapus bet kokio pavidalo ir apribojimų.

1984 M. SAUSIO 13 D.

Dieną darosi neįmanoma pailsėti, darbus tęsiu be sustojimo. Net per pietus Babadžis mane ir Šastridžį vedasi už upės į ašramo *gufos* pusę, kad drauge pavalgytume. Esu pamaloninta ir laiminga,

bet jaučiuosi labai pavargusi. Jaunas indas Gaurharis labai džiaugiasi galėdamas Jam paruošti lengvą, skanų maistą. Sėdime trobelėje virš olos ir, kol Babadžis valgo, Gaurharis su motiniška meile masažuoja Jam kojas. Babadžis siūlo man valgyti iš savo lėkštės ir bara mane, jei atsisakau pakankamai suvalgyti, tačiau, būdama šalia Jo, jaučiuosi taip, lyg galėčiau gyventi maitindamasi oru. Po pietų mes kartu grįžtame į kitą ašramo pusę per upę, ir eidamas Jis paima mane už rankos. Jaučiu Jo švelnios, kvepiančios ir šiltos rankos prisilietimą. Kartais susigėstu, bet Jis nuolat juokauja norėdamas mane prajuokinti arba įtraukia į malonų pokalbį, kad galėčiau atsipalaiduoti. Man vis dar nelengva būti Jo akivaizdoje; tiltas tarp mūsų nutiestas tik iš Jo meilės.

1984 M. SAUSIO 25D.

Anksti rytą į Babadžio rūbinę atnešu viryklę norėdama pašildyti šiek tiek vandens, kad Jis galėtų nusiplauti rankas, ir išrenku Jam drabužius. Retkarčiais per radiją Jis klausosi pasaulio naujienų, kartais kai kurių maldos giesmių. Kitą dieną Jis man pasakė, kad bus trečias pasaulinis karas ir kad Jis išgelbės Rusiją ir Indiją. Po to pridūrė, kad po jo mirties čia įsikurs didelė Jam skirta organizacija, didžiulis tarptautinis judėjimas, siekiantis globalių pasaulio permainų. Jis man pasakė visada saugosiąs savo bhaktus, net karo ir naikinimo metu. Jau ilgą laiką neskaičiau jokio laikraščio ir negirdėjau jokių pasaulio naujienų, niekas neužėmė mano proto, nes įsitraukiau tik į Jo buvimą, mokymą. Kažkas Jo paklausė: „Kokią revoliuciją tu sukelsi?“ ir Jis atsakė: „Žalią revoliuciją“.

1984 M. SAUSIO 30 D.

Šiais šaltais žiemos rytais mes dažnai iki pusiaudienio sėdime su Babadžiu Jo terasoje, šildydamiesi saulėje; du ar trys iš mūsų su kelias kaimo žmonėmis tyliai sėdi ant kilimėlio prie Jo kojų. Baba dalijasi su mumis senovine, pamiršta išmintimi, kalbėdamas senu, giliu balsu, kuris labai kontrastuoja su Jo jaunai atrodančiu kūnu. Pasitelkęs puikų humoro jausmą, Jis mums pasakoja įdomias praeities istorijas, meistriškai pašiepdamas pasaulietinius papročius. Jaučiu, kad manyje kažkas keičiasi, atsiriša senas mazgas mano širdyje, ir aš leidžiu sau atsipalaiduoti saulėje, jausdamasi saugi Jo akivaizdoje. Mintys kyla ir išnyksta, bet man nebetrukdo, susilieja su natūraliais aplinkiniais garsais, gyvenimo energija, vidinės dainos harmonija. Jaučiu gilią ramybę, nes žinau einanti negrįžtamam keliu be jokių dvejonų, sunkiu, varginančiu, bet šis kelias puikus, ir jis mane užvaldė amžinai.

Mahasamadhi

1984 M. VASARIO 2 D.

Babadžis jau kelias dienas keistai elgiasi; atrodo pavargęs ir atšaukė savo pavasarinį turą į Bombėjų. Jis daug laiko praleidžia gulėdamas ant savo antklodės saulėje. Jis blogai jaučiasi ir rytais savo vonios kambaryje dažnai vemia priešais mane. Aš labai susirūpinusi. Klausiu Jo, kas negerai, ar Jis nesveikuoja, bet Jis man neatsako. Jis labai man švelnus, laiko šalia savęs mane, beveik kaip šešėlį, bet mano širdyje kažkas virpa. Žinau – Jis visas atsiduoda nepaliaujamai pagalbai žmonėms, tad nebeturi laiko miegoti, jei apskritai kada nors miegojo.

Šįryt aš visą valandą tyliai sėdėjau su Juo ir patyriau gilios ekstazės būseną, prie Jo kojų užlieta, persmelkta auksaspalvės šviesos. Net nepastebėjau, kaip ta valanda prabėgo; buvau pasinėjusi į garso pilną tylą, įsitraukusi į vidinę muziką. Manau, daugiau man nebėra ko ieškoti; pats Dievas duos man viską, ko tik reikės, ir viskas ateis tinkamu momentu; man tereikia būti tuščiai.

1984 M. VASARIO 10 D.

Babadžis labai serga. Karščiuoja, visas Jo kūnas išsipūtė. Pastaraisiais mėnesiais Jam taip buvo nutikę jau kelis kartus. Jis sėdi savo kambaryje arba sode ir, man matant lėtai išvyniodamas pasaulio

žemėlapi, pasakė, kad šioje žemėje tėra skausmas ir kančia. Paskui tarė: „Štai kodėl jūs atėjote pas mane; atėjote čia, nes kentėjote, nebuvote laimingi“, – ir susimąstęs atvertė kažkieno neseniai Jam padovanotą knygą, kurioje rašoma apie atominės bombos, numestos ant Hirošimos, sukeltą katastrofą.

1984 M. VASARIO IID.

Babadžis nesveiksta, o aš esu susirūpinusi dėl Jo sveikatos būklės. Jam pasireiškia tie patys simptomai, kuriuos Jis jautė prieš kelis mėnesius, kai vidurnaktį mane su Svamidžiu pasikvietė į savo kambarį: skundėsi stipriu skausmu krūtinėje ir apsunkusiu kvėpavimu. Šį rytą iš Haldvanio atvyko gydytojas ir diagnozavo bronchitą, todėl Babadžis turi kvėpavimo problemų. Tačiau Jis vis tiek priima žmones, nors lėtai ir sunkiai juda.

1984 M. VASARIO 12 D.

Babadžis vis dar ligotas ir šią popietę, norėdamas nusimaudyti, pasikvietė kai kuriuos iš mūsų – Šastridžį, kelis jogus ir mane. Jis padainavo mums dainą, sakydamas, kad turi tik vieną širdį, bet Jo širdyje yra tūkstančiai žaizdų ir įsmeigtų peilių. Vienu momentu Jis pažvelgė į mane ir švelniai pasakė: „Aš prarijau visas tavo ligas, dabar atėjo mano eilė...“

Jis norėjo pasiklausyti magnetofono kasetės su „Mirabai“ dainomis, kurią gavo dovanų, nes juokaudamas pasakė, kad aš esu panaši į Mirabai. Jis pakartojo mums keletą gražiausių ir liūdniausių dainos žodžių, kuriuos ji kalbėjo Viešpačiui Krišnai: „O mano Viešpatie, kodėl aš nebegaliu Tavęs pamatyti ir nebegaliu su tavim pasikalbėti; mano akys jau raudonos nuo verkimo, ir ašaros mane apakino beveik; kodėl Tu man ko nors nepasakai, nors keleto žo-

delių, bent jau mano sapnuose.“ Ir dar: „Mano viešpatie, Tu aną naktį aplankei mane sapne – apkabinai, buvai labai gražus, povo plunksnom pasipuošęs, fleitą rankose laikei. Tu tik palietei mane akimirką ir man to visiškai užteko.“ Jis paprašė manęs išversti šiuos žodžius iš hindi kalbos visiems susirinkusiems, ir aš pažvelgiau į Jį, bijodama Jį prarasti, vieną dieną būti nuo Jo atskirta.

1984 M. VASARIO 13 D.

Aš pradėdu labai jaudintis dėl Babadžio. Jis dalį popietės praleido savo kambaryje su manimi ir Gaurhriu, jaunu indų *pudžariu*, prašydamas, kad pamasažuotume Jo pėdas. Jis vis karščiuoja ir jaučia stiprų skausmą krūtinėje, ir Jo akių išraiška pasikeitė, jos tapo pavargusios, vangios. Ilgai sėdėjome su Juo tylėdami, ir aš verkiau matydama, kaip Jis kenčia. Mes tiesiog nesuprantame, kodėl Jis blogai jaučiasi.

Vakare, kai buvome susirinkę aplink Jį, kaip įprastai, Jo vonios kambaryje, Jis paprašė manęs prispausti *jantrą*, dieviškos Motinos simbolį, prie Jo širdies. Prispaudžiau ją ranka, bet nesupratau, ką tai reiškia. Vėliau kurį laiką viena sėdėjau su Juo ir norėjau už Jį melstis. Bet kam gi mestis, jei ne Jam? Kad ir kaip keista, bet aš tartum instinktyviai pradėjau kartoti „Ave Marija“, ir Jis šiek tiek linktelėjo man galva. Nenoriu Jo trikdyti savo buvimu ir stengiuosi išlaikyti proto tylą, bet sunkiai sekasi. Staiga Jis labai švelniai ir meiliai ištarė mano vardą, tarsi Jam manęs reikėtų. Aš atnešiau Jam aspirino, bet jaučiausi nenaudinga.

1984 M. VASARIO 15 D.

Vakar rytą Babadžis paliko savo fizinį kūną, ir nėra žodžių mano skausmui bei kančiai apibūdinti. Vakar penktą valandą ryto, kai įėjau į Jo kambarį, Muniradžis sėdėjo ten su Juo vienas ir liepė man

taip pat atsisėsti. Norėjau pabėgti, išbėgti į lauką, nes Babadžis nejudėjo, ir tikrai jaučiau, kad Jis kenčia. Netgi leidau sau akimirką įsivaizduoti, kad Jis gali mirti. Net sekundę neištvėriau šios minties ir pasislėpiau Jo vonioje paverkti.

Po kiek laiko Har Govindas pašaukė mane atgal į kambarį ir pasakė, kad Babadžis paliko savo kūną, ir sustojo Jo širdis. Negalėjau tuo patikėti ir pradėjau rėkti, jog tai netiesa, kad tai neįmanoma. Net Muniradžis pasakė, kad Jis galbūt ką tik sustabdė savo širdies plakimą, kaip kartais daro didieji jogai, ir kad mes turėtume palaukti ir nieko nesakyti kitiems ašramo žmonėms. Dvi ar tris valandas sėdėjome Jo kambaryje, keturiese ar penkiese, paeiliui sėdėdami šalia Jo, tačiau Jo kūnas jau darėsi šaltas. Aš vėl ir vėl šaukiau Jį paliesdama Jo veidą, bet giliai širdyje nuo pat pradžių žinojau, kad Jis paliko savo kūną.

Babadžis dabar guli lauke po *pipulo* medžiu, ir šimtai žmonių atvyksta čia iš kiekvieno Indijos kampelio, kad galėtų paskutinį kartą į Jį pažvelgti. Kambaryje Jo veidas turėjo ypač rimtą išraišką, tačiau, kai tik išnešėme kūną į lauką, įgijo paslaptinę šypsena, mielą, palaimingą, ironišką; tai Jo paskutinis *daršanas* ir mokymas. Negaliu liautis verkusi. Noriu mirti ir eiti su Juo ten, kur Jis nuėjo; gyvenimas žemėje be Jo man beprasmis.

1984 M. VASARIO 16 D.

Babadžį palaidojome sode maždaug vidurdienį. Kol žmonės nešė Jo kūną, aš temačiau juodus plaukelius, šokčiojančius ore. Prisiminiau Šivos šokį – Tandavos, sunaikinimo, šokį, kurį Jam šokant dreba visa kūrinija. Tai buvo mano paskutinė Jo vizija.

Šiandien, kai palaidojome Babadžį, užėjo neįtikėtina audra su griaustiniu ir žaibais. Upė tapo tokia sūkurīga ir purvina, kokia

būna per musoninių liūčių sezoną; pučia stiprus vėjas; staiga pasidarė labai šalta; per perstojo lyja, iškrito net kruša. Aš pagalvojau apie Babadžio pranašautą pasaulio ateitį, apie galimą krizę žemėje, naikinimą – ir galbūt Jis neilgam iškeliavo, norėdamas mus tam paruošti. Prisiminiau ir audrą, šėlusią tris dienas po Kristaus nukryžiovimo.

Mane apsėdo viena mintis – kad Babadžis galbūt paliko žemę dėl mūsų kaltės, nes sugėrė visą mūsų neigiamą karmą, visus norus, visas kančias. Be Jo aš tikrai nebeoriu gyventi.

1984 M. VASARIO 17 D.

Tris dienas visiškai negalėjau nei valgyti, nei miegoti ir dar niekada gyvenime nebuvau patyrusi tokio skausmo. Aš praradau viską, savo tėvą ir motiną, savo vyrą, sūnų, savo draugą, savo guru. Netekau vienintelės tobulos būtybės, kurią kada nors mačiau šioje

žemėje, ir dabar pasaulis man tapo toks, koks buvo anksčiau, prieš susipažįstant su Juo – tamsus, pilnas kančių ir neišmanymo. Šį ryt nustebau pamačiusi kaimo žmones, vedančius galvijus į laukus, nes be Jo mano gyvenimas sustojo, tapo beprasmis, tuščias. Žmonės čia patyrė šoką ir vis apsikabina vienas su kitu, jausdamiesi vėl vieniši šioje sunkioje žemiškoje kelionėje. Vakar vakare stebėjau žmones *kirtano* salėje, ir jie man pasirodė labai pilki, vėl be šviesos, pasimetę.

Muniradžis priglaudė mane prie savo širdies ir paglostė galvą, bet aš ir jį mačiau verkiant. Kartu su juo nuo paupio užkopusi laipteliais į šventyklą, pažvelgiau į Sidešvaro (Siddeshvar), aukščiausio kalno šioje vietovėje, viršūnę ir staiga išvydau ryškią šviesą, bylojančią apie Jo Esatį. Žinau – Babadžis visada yra šalia, bet žmogiškoji mano dalis negali pakęsti Jo netekties. Muniradžis vėl man liepė atsisėsti šalia jo, ir vėl pasirodė šviesa, ryški, balta, visada esanti, ir aš pajutau Babadžį visur, kiekviename atome, ore, tačiau mano širdis neranda ramybės. Aš norėčiau girdėti Jo balsą švelniai tariant mano vardą. Norėčiau pažvelgti į jo žėrinčias akis, paglostyti Jo gražias kojas ir kalbėti su Juo.

Aš vėl turiu užmegzti ryšį su nematomu Dievu, kurį sunku suvokti. Nuėjau į šventyklą, bet negalėjau melstis, negalėjau susisiekti su nebylia akmens statula; jaučiuosi taip, lyg vėl lankyčiausi tuščioje bažnyčioje, negyvų daiktų muziejuje. Babadžis buvo dieviškasis gyvenimas, visko Esmė.

1984 M. VASARIO 20 D.

Aš trims dienoms užsidariau savo kambaryje ir negaliu nei susitaikyti su šia netektimi, nei sutikti su Babadžio išėjimu. Negaliu pakęsti jokių pokalbių su niekuo, nenoriu girdėti jų paguodos žodžių, ir labiausiai netoleruoju žmonių, sakančių, kad Babadžis

dabar yra manyje, nes kas man suteiks Jo energijos ir Jo meilės? Aš Jo ilgiuosi kasdien kiekvieną akimirką ir be Jo, atrodo, visas slėnis prarado grožį. Dažnai ateinu į Jo kambarėlį ir beviltiškai verkiu, ir netgi Jo kvapas išnyko. Lieka dviprasmiškas, nežinomas Buvimas, kurį man sunku suvokti. Mano sielvartas toks gilus, jog jaučiuosi lyg akmeninė, nesugebanti mąstyti, visiškai tuščia; jis mane perkelia į kitą matmenį, galbūt arčiau kažkokios tiesos. Man tikrai neberūpi niekas šioje žemėje, niekas nebeturi reikšmės; aš tik norėčiau atsisėsti prie Jo namelio durų, užsimerkti ir laukti, kol Jis ateis manęs pasiimti. Tačiau žmonės manęs teiraujasi apie įvairiausius praktinius dalykus, susijusius su ašramo organizavimu, vietine administracija ir kitais žmonėmis, kurie atrodo pasimetę. Man labai sunku net ištarti atsakymą.

Muniradžis pasakė viešą kalbą ir pabrėžė, jog mums neturėtų kilti net mintis, kad Babadžio nebėra čia su mumis. Ir pridūrė, jog visai įmanoma, kad Jis vėl sugrįš fiziniame kūne. „Kada gi?“ – paklausiau aš jo, ir jis atsakė: „Gal po dešimties metų.“ Tačiau, brangusis Dieve, to negali būti; aš negaliu net įsivaizduoti dešimties metų be Jo.

Dabar mes elgiamės su Muniradžiu taip, lyg jis būtų naujasis guru, bet man tai nepatinka, trikdo mane. Nors aš myliu ir gerbiu Muniradžį, man neįmanoma pripažinti kito pavidalo, kuris skiriasi nuo Babadžio. Jei tik galėčiau bent sapne Jį pamatyti, gauti iš Jo kokią nors žinią, tačiau ir mano naktys yra tuščios.

1984 M. VASARIO 22 D.

Vakar iš Italijos atvyko Luisa. Ji astrologė, gyvena Milane ir man pasakė, kad ją pas mane atsiuntė Babadžis, norėdamas pranešti, kad sugrįš po kelerių metų, ir kad aš turėčiau čia Jo laukti. Kas žino, ar tai tiesa. Po audros sėdėjau sode ant Jo kapo, žiūrėdama

į drėgną žemę, uždengusią Jo kūną, ir galvojau, kad Jo mirtis yra mums didžiausias Jo mokymas apie visų fizinių dalykų nepastovumą. Jo kūnas taip pat buvo santykinis dalykas, laikinas, bet man labai brangus. Šią paskutinę pamoką labai sunku iškęsti, nes guru – tai fizinis Dievo kūnas, o ryšys su Juo itin svarbus. Jaučiuosi apgailėtinai, nenoriu tapti vieniša, liūdna šventoji. Har Govindas praėjo, kai aš ten sėdėjau ir pabandė mane paguosti sakydamas, kad formos atsiranda ir išnyksta, tačiau Babadžio darbas pasaulyje tęsiasi. Deja, šiuo metu man niekas nerūpi.

Nematomas Babadžis

1984 M. VASARIO 28 D.

Ašrame prasidėjo savotiškas žaidimas dėl valdžios, kuris trikdo mane ir indus, taip pat vakariečius: regis, pagrindinis žmonių rūpestis dabar yra statusas ir vadovavimas – kas vadovaus, kas spręs, ką daryti, kas instruktuos ar net duos nurodymus kitiems. Vakariečiai netgi susiginčijo su Indijos bhaktais dėl Babadžio antkapio – kaip jis turėtų būti pastatytas. Visa tai mane pykina. Be to, kai kurie vakariečiai vaikšto tarsi guru ir mano, kad jiems buvo suteikta tam tikra dieviška valdžia. Aš nenoriu visame tame dalyvauti. Man labai liūdna be Babos, ir viskas prarado be kokią tikslą; atrodo, bergždžia ką nors organizuoti, nes ašramas, nesant Babadžio, niekam nebetarnauja. Anądien atėjo Muniradžis ir pabarė mane dėl tokio požiūrio, dar kartą pasakydamas, kad Babadžis po kelerių metų vėl gali grįžti net su tuo pačiu fiziniu kūnu, tačiau manau, jog jis tik bando mane paguosti. Jis man pasakė: „Tie, kurie buvo mažiau prisirišę prie Babadžio fizinio pavidalo, mažiau kenčia, o tie, kurie stipriau prisirišo, kenčia labiau.“ Aš atsakiau, kad per savo kūną Babadžis mums teikė galingą dvasinę energiją, Šakti, o Muniradžis man atsakė, kad Babadžis ją teikia ir dabar, ir dar galingesnę, tačiau tiesa, pridūrė jis, kad yra tik keli gebantys dabar ją priimti. Jis švelniai pažvelgė į mane ir dar kartą pasakė: „Kad ir kas ateina, kad ir kas išeina, Dievas visada yra čia. Kaip manai – kur dar Jis galėtų būti?“

1984 M. KOVO 4 D.

Čia esama daug italų, glaudžiai susijęs būrys; tarp jų daugiausia apsirengusių juodai, ir, manau, dabar suprantu, kodėl Babadžis skyrė jiems šią spalvą – ji yra ir gedulo spalva. Aplink juos tvyro savotiška jaudulio atmosfera, ir dabar, būdami palikti likimo valiai, jie rūko, rengia naktinius vakarėlius ir, regis, džiaugiasi šia laisve, leidžiančia jiems daryti ką tik nori. Man tai koktu. Aš atstumiui visus, didžiąją laiko dalį praleidžiu viena savo kambaryje. Negaliu dalyvauti nė vienoje ceremonijoje *kirtano* salėje ir net neįmanoma man ten daugiau melstis; nesant Babadžio, šventykloje jaučiuosi labai prislėgta ir kaskart ten atėjusi pradedu verkti. Visi jogai ir jogės *dhunėje* man atrodo pamišę; pasikeitusios aplinkybės juos išpuikino, ir dabar jie įsivaizduoja esą naujieji guru.

Vieno ko norėčiau, tai neribotam laikui atsiskirti meditacijai, bet šiuo metu aš visai nesugebu susikaupti, nes praradau širdyje bet kokią ramybės jausmą. Kartais man kyla mintys visiškai nevalgyti, kad numirčiau ir nukeliaučiau pas Babadžį. Aš dabar tikrai susidūriau su didžiuliu dvasiniu iššūkiu ir žinau, kad man reikės negailestingu būdu įrodyti savo atsidavimą, nes neturiu kito pasirinkimo – tik užmegzti ryšį su nematomu, nebyliu Dievu, bet tai anaip tol nelengva. Žinau – turiu būti stipri ir padaryti didžiulį tikėjimo šuolį, jei iš tikrųjų noriu peržengti dualumą ir save realizuoti, bet kažkas manyje maištauja, nes vis dar manau, kad man neįmanoma eiti vienai, be Mokytojo pagalbos, nejaučiant Jo meilės ir realaus palaikymo.

1984 M. KOVO 25 D.

Šiandien aš visą dieną sėdėjau šalia Babos kambarėlio, po Jo medžio, stebėdama tuščią erdvę, pripildytą subtilios Jo Esaties, kurią bemaž norėčiau atmesti. Aš verkiu ir verkiu, nes noriu su

Juo pasikalbėti, pamatyti Jį, nors ir žinau, kad Jis įėjo į kiekvieną mano esybės ląstelę ir kvėpuoja bemaž neatsiejamai nuo mano kvėpavimo. Nebegaliu kartoti mantros, nieko nebesugebu, galiu tik pabandyti pasiekti tuštumos būseną ir leisti Jam pripildyti mane, jei Jis šito nori. Žinau – turiu likti čia, šioje vietoje, nors ir nebūdama tikra – kodėl. Galbūt todėl, kad ši vieta persmelkta Jo esybės, tarsi Jis man būtų tapęs šiuo slėniu, kalnais ir žvaigždėmis. Žinau – turiu Jo laukti čia, bet kiek ilgai?

Kitą dieną Šastridžis paėmė mane už rankos, spustelėjo ją ir padainavo man liūdną dainą: „Aš žiūriu į daugybę savo rankos linijų ir skaičiuoju metus, vis dar skiriančius mane nuo Tave, mano Viešpatie; kas žino, kiek laiko aš turėsiu laukti, kol Tave pamatysiu.“ Tai didžiulis iššūkis; nežinia, ar sugebėsiu iškęsti šį žiaurų išbandymą, lemtingą man ir sunkiausią. Tėra vienas dalykas, kuriuo neabejoju – aš jaučiuosi kaip našlaitė.

1984 M. BALANDŽIO 15 D.

Aną naktį Babadžis pagaliau man pasirodė sapne. Jis buvo aukštas, gražus, nuskusta galva ir skvarbiai žvelgė man į akis. Aš Jo paklausiau, kodėl mus apleido, kaip Jis galėjo mus palikti, sukeldamas mums tiek daug skausmo. Jis atsakė, kad visiems buvo būtina tai patirti. Dar Jo paklausiau – ar įmanoma, kad Jis vėl sugrįš, ir Babadžis atsakė, kad gali grįžti, bet tai priklauso nuo mūsų nuopelnų, ar mes šito nusipelnėme. Paskui Jis mane labai stipriai apkabino, sakydamas, kad visada man pasirodys sapne, kai man Jo prireiks. Pabudau paguosta ir pakylėta.

Žinau, jog Babadžis yra ne menkesnis už Šivą ir kad gali apsirėikšti fiziniu pavidalu kada ir kur tik panori; kad gali padaryti bet kokią reikalingą stebuklą ir kad man šis laikotarpis be Jo, tikriausiai, yra būtinas mokymas.

1984 M. GEGUŽĖS 6 D.

Ašramas beveik tuščias, be galo karšta, ir vakariečių minios, lyg migruojantys paukščiai, vėl grįžo į Vakarus. Tačiau keli jogai nusprendė pasilikti ir tęsti ašramo eksperimentą. Nesant fizinio Babadžio ir Jo gebėjimo viską valdyti be jokių pastangų, mes priversiti labiau subręsti, susidurti su savyje glūdinčiais dalykais, kurių anksčiau nepastebėdavome ar nepaisėme ir netgi slopindavome Jo akivaizdoje. Jam nesant, į paviršių iškilo daugybė kai kurių čia gyvenančių žmonių neigiamų bruožų, kurie anksčiau nebuvo aiškiai matomi arba visiškai pašalinti, taigi, dabar svarbu juos atpažinti, jei nuoširdžiai norime šiuos kliuvinius įveikti.

Ego ir valdžios siekimas yra du pagrindiniai bruožai, kurie aiškiausiai matomi ir su kuriais turime kovoti. Anksčiau Babadžis buvo vienintelis autoritetas, tačiau dabar, jei bendruomenėje kyla organizacinių problemų ar sunkumų, sprendimus turime priimti patys. Vėl ima ryškėti seni stereotipai: Indijos žmonės mano turį daugiau teisių, nei mes visi kiti, nes čia yra jų namai; vakariečiai turi pranašumo kompleksą dėl savo kultūros; vyresni žmonės nori vadovauti, vyrai nori valdyti moteris, juodieji jogai konfliktuoja su oranžiniais, o tie, kurie ilgą laiką praleido su Baba, įsivaizduoja, kad viską puikiausiai žino.

Matau, kad ir aš esu visiškai įsitraukusi į šį žaidimą. Kartais labai supyktu, nors anksčiau, kai Baba buvo gyvas, niekada taip nesielpiau, ir suprantu esanti baisiai valdinga, iš tiesų – mažas diktatorius. Visuose Šventuosiuose Raštuose sakoma, kad ego ir reikšmė, kurią suteikiame sau ir savo nuomonei, yra pagrindinė visų mūsų iliuzijų priežastis, ir dabar aš akivaizdžiai tai matau tiek savyje, tiek kituose. Prisimenu – Babadžis, vos prieš kelias dienas iki palikdamas savo kūną, pasakė, kad šiais laikais niekas nenori būti nepastebimas; visi trokšta būti matomi ir svarbūs, tad niekas nenori tarnauti, todėl kils karas.

Taip pat prisimenu Babadžio pasakymą, kad Haidakhanas bus naujo pasaulio, įvairialypės žmonių bendruomenės, pradedančios naują epochą, pavyzdys, ir kad mes turėtume būti šios permainos pradininkai. Šiame slėnyje mes turėtume pakeisti savo širdį ir gyventi, dirbti drauge su seserimis ir broliais, kad susikurtų kitokia žmonija ir įsigyvendintų žemėje Dievo sumanymas.

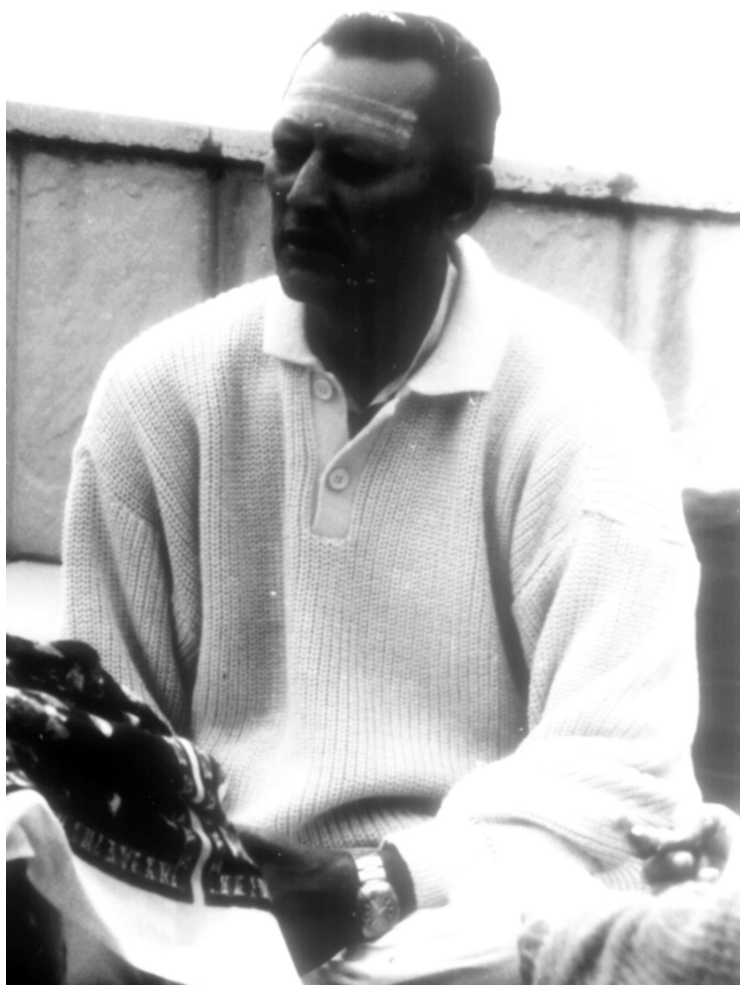
1984 M. BIRŽELIO 7D.

Aš labai stengiuosi vėl vykdyti savo dvasinę praktiką, ir nėra kitos išeities – tik išmokti pasiduoti naujai situacijai: Babadžio nebėra, tačiau, kita prasme, Jis visada yra šalia. Deja, būtent čia, Haidakhane, aš labiausiai jaučiu Jo nebuvimą, nes kaip tik šioje vietoje įpratau judėti ir kvėpuoti kartu su Juo. Kai kurie žmonės jaučia šį padarinį mažiau nei aš, tačiau kartais Haidakhanas atrodo labai tuščias, apleistas, lyg karališkas slėnis be karaliaus.

Kitą dieną atvyko Muniradžis. Dabar jis daugeliui tapo guru ir man dar kartą priminė: „Stipriausiai prisirišusieji prie fizinės realybės lygmens labiausiai kenčia dėl Babadžio netekties, tačiau Babadžio Šakti, Jo esmė, yra visada šalia; iš tikrųjų, dabar net labiau nei kada anksčiau, bet tik nedaugelis sugeba ją pajusti.“ Pažvelgiau į jį jausdamasi apleista, nes žinau, kad Muniradžis yra vienas iš to nedaugelio, bet šito negaliu pasakyti apie save.

1984 M. RUGPJŪČIO 10 D.

Per šį musoninių liūčių sezoną mes visi labai sirgome, užsikrėtėme virusu ir karščiavome. Čia likome tik keli žmonės, ir esame silpni, suvargę. Muniradžis išvyko į Ameriką ir Europą aplankyti tose šalyse įvairių Babadžiui skirtų centrų ir ten paskleisti Jo žinią; aš labai žaviuosi Muniradžio jėga ir tikėjimu.

Šri Muniradžis

Daugelis žmonių tapo labai prislėgti, ir mūsų senas priešas tingumas vėl iškyla į paviršių. Ašramas apleistas, netvarkingas, žmonės nebesirūpina valymu, labai mažai dirba; niekas nebebėgioja entuziastingai, pasikeitė darbo ritmas, ir žmonės daro tik tai, kas būtina. Išsivystė tendencija: kiekvienas pasitraukė į savo asmeninę, savanaudišką erdvę, ir nebedirba bendram labui. Mane tai labai slegia ir jaučiuosi taip, lyg, paragavusi žemiškojo rojaus, vėl būčiau išsiųsta į žemę, bet man neįmanoma iš čia pabėgti, kažkas mane čia laiko.

Muniradžis paprašė, kad aš jį lydėčiau jo kelionėse į užsienį, bet aš atsisakiau, nes šiuo metu nesijaučiu pajėgi įsitraukti į kolektyvinį kelionės entuziazmą, man per daug liūdna, kad galėčiau iš čia išvykti.

RANIKHETAS, 1984 M. SPALIO 10 D.

Mes esame Ranikhetė, dalyvaujame didelėje šventėje, kuri švenčiama dainomis, maldomis ir ugnies ceremonijomis pagerbiant Dieviškąją Motiną. Čia susirinko daugybė žmonių iš visų pasaulio kampelių. Gyvenimas vėl prasideda. Himalajų kalnai kasdien švyti giedrame danguje, o žmonės šoka, džiaugiasi visur esančia dieviškąja energija, ir Baba glūdi kiekvieno žmogaus širdyje.

HAIKAKHANAS, 1984 M. SPALIO 20 D.

Aš vėl įsitraukiu į daugelį ašramo pareigų, labiausiai į administracinius darbus biure. Haidakhanas sugrįžta į gyvenimą, nors dar esama daug problemų ir priešgyniavimų. Juodai apsirengę italai atrodo sutrikę, kyla sunkumų ir nesusipratimų, kartais muštinės, dažniausiai dėl pavydo ir varžymosi, kai kada – su Indijos žmonėmis, o kartais tarp mūsų, vakariečių. Vieni žmonės nenori

pripažinti Muniradžio naujuoju dvasiniu vadovu, o kiti tuo tarpu čia ateina tikėdamiesi maloniai paatostogauti ir nieko nedaryti; esama ir tokių, kurie nori visiems kitiems nurodinėti. Mes susiduriame su problemomis, kurios visada lydi žmones, įprastinėmis dilemomis, kylančiomis visose mišrioje socialinėse grupėse, gyvenančiose bendruomenėje. Nepaisant viso to, man atrodo, kad vėl sugrįžta mano ankstesnis gyvenimas podraug su sena bendruomeninio gyvenimo aistra. Babadžis vėl įtraukia mane į šį naują darbą, ir žinau negalinti nuo jo pabėgti.

Prieš kelias dienas ketinau išvykti, pabėgti, bet Muniradžis man neleido šito padaryti, sakydamas, kad negaliu palikti Haidakhano, kol sugrįš Babadžis, o Jis tikrai grįš ir mano pareiga – Jo laukti.

1984 M. LAPKRIČIO 10 D.

Pastarosiomis dienomis aš dažnai sapnuoju Babadžį. Kai tik pajuntu, kad man reikia Jo pagalbos ir Jo pamokymų, Jis kalbasi su manimi, tokiu būdu mane mokydamas.

Rytais aš atsisėdu Jo kambaryje medituoti, norėdama sugerti Jo tylos garsą, Jo slėnio ramybę ir šios Jo pamiltos vietos grožį.

Dažnai klajoju upės pakrantėje ir sėdžiu prie tyro, skaidraus vandens. Tai gryniausias vanduo pasaulyje, spindintis; šį vandenį galima gerti, jis skaidrus, švytintis saulėje. Prisimenu seniai perskaitytą knygą „Sidhartha“, kurią parašė Hermannas Hesse. Joje pasakojama apie vieną piligrimą, kuris, susipažinęs su Buda ir gyvenime patyręs daugybę nuotykių, ieškodamas Tiesos, galiausiai tampa keltininku upėje. Pasenęs, jis gyvena labai paprastai ir kukliai, nenorėdamas nieko daugiau ieškoti. Jam telieka tekančio vandens garsas, simbolizuojantis gyvenimo harmoniją ir energiją, kūrinių garsas, kosminis *Om*.

Kas gali pasakyti, kas sukūrė vėją, ugnį, vandenį, saulę ir žvaigždes, kas gali mums pasakyti, kada viskas prasidėjo? Gamta savo paslaptimi yra tiesiog tobula, bet ir gyvenimas gali tapti toks, jei susiderinsime su jos ritmu. Žmonėms įmanoma pasiekti tobulumą, tapti tokiais pat tobulais, kaip Babadžis, kuris yra nemirtingas dieviškumo, slypinčio visuose mumyse, pavyzdys.

Nauja pradžia

1985 M. SAUSIO 15 D.

Į Haidakhaną vėl atvyksta daugybė žmonių – keletas senųjų moki-
nių ir daug naujų atsidavėlių, kurie matė Babadžį tik nuotraukoje.
Mane labai jaudina šių žmonių atsidavimas ir suteikia man progą
prisiminti, kaip vienąsyk Babadžis, sugrįžęs į Haidakhaną po kelių
dienų kelionės, mums pasakė, kad tikrieji bhaktai tęs tą patį dar-
bą, nesvarbu, ar Jis bus, ar ne, ir kad tikrieji atsidavėliai dar labiau
stengiasi dirbti, kai Jo nėra.

Bendruomenė pradėjo darniau gyventi. Čia organizuojama daug
dalykų: piešimas, darbas soduose ir laukuose, sienų ir tiltų statyba.
Mes galime patys užsiauginti daug daržovių, vaisių, laikyti arklius ir
karves. Babadžis mums paliko brangų paveldą, gražius namus, ku-
riuose gyvename, ir galimybę drauge keistis. Babadžio esatį jaučia
visi; ji gyvuoja vėjyje, ugnyje, vandenyje, slėnyje aidinčiose maldose.
Nauji atvykėliai gauna iš Jo tuos pačius ženklus ir žinutes, kurias ir
mes anksčiau gaudavome. Mes visi čia gyvename su Babadžio dvasia,
kuri nuolat su mumis, ir, tikriausiai, ši nauja situacija yra pamoka,
suteikianti mums visiems galimybę mokytis visą laiką gyventi šioje
Didingoje Esatyje. Jei tiesa, jog viską reikia rasti savyje, tai net prisiri-
šimas prie fizinės guru esaties yra kliūtis, tačiau man šis išbandymas
labai sunkus. Prieš kelias dienas regėjau sapną, kuriame Babadžis
man pasakė, kad sugrįžo savo Dvasia, bet mes vėl Jį nužudėme.

Pirmą kartą po aštuonerių metų aš sugrįžau į Italiją. Buvo labai smagu vėl pamatyti savo senstančius tėvus, taip pat Milano miestą, vietą, kurioje aš užaugau ir apturėjau daug svarbių patirčių.

Šiais laikais Italijoje gyvena daug Babadžio atsidavėlių, o Cisternino mieste Puglijoje įsikūręs mažas, gražus ašramas. Sutinku daug draugų, bet giliai manyje kažkas pasikeitė, ir dabar galiu bendrauti tik su žmonėmis, susijusiais su dvasiniu keliu. Čia aš taip pat dirbu tik Jam, ir Jis stebuklingai mane veda į susitikimus su tam tikrais žmonėmis ar situacijomis. Mantra manęs nebepalieka; ji – tarsi užburianti formulė, einanti su manimi ir veikianti mano labui, automatiškai skambanti manyje, kol pajuntu pati tampanti mantra, tyra sąmonės energija.

Dvasiniu keliu dabar eina daugybė žmonių – Naujojo pasaulio pranašai. Jie dažnai palieka miestus ir išvyksta gyventi į kaimus; įkuria alternatyvias bendruomenes, kuriose mokosi auginti maistingus augalus ir vaistažoles, gamina ir daug kitokių produktų.

Cisternino ašramas pastatytas tobulu indišku stiliumi, baltas ir paprastas, įsikūręs slėnyje, kuris aidi senovinių sanskrito maldų garsais. Kai kurie Babadžio atsidavėliai netoliese nusipirko namus ir gyvena čia su savo šeimomis; tai besikuriantis Bhole Baba miestas ir naujųjų Babadžio Vaikų namai. Mes visuomet kalbame tik apie Jį. Tai beveik apsėdimas; gyvenimo būdas, kurį Jis mums parodė, yra įskiepytas mums amžinai, kaip ir mūsų susitikimo su Dievu žemėje atminimas.

Jaučiu vėl veikiant seną magiją, tačiau dabar ji subtili ir paslaptinga, nes revoliucija yra dvasinė, o ne politinė; tai ezoterinis judėjimas, ne visada skirtas visiems. Dabar gyvenu įprastą gyvenimą, rengiuosi paprastai, nenorėdama kaip nors save išreikšti išorėje; aš suprantu, kad Babadžis mane išmokė prie nieko neprisirišti.

Jaučiuosi esanti šiame pasaulyje, dirbu jame, bet niekam nebeprisklausau – priklausau tik Jam. Jis veikia per mane, kai tik sugebu tapti pakankamai tuščia, kad galėčiau būti naudojama kaip Jo instrumentas ir leisti Jo energijai tekėti per mane.

HAIDAKHANAS, 1987 M. SAUSIS

Į ašramą dabar atvyksta daugiausia vakariečių, kurie niekada nematė Babadžio fiziniu pavidalu, tačiau buvo Jo vedami daugeliu įvairių būdų, kad galėtų čia atvykti ir dirbti; aš jais žaviuosi dėl jų tikėjimo.

Dažnai regiu Babadžį savo sapnuose ir saugau Jo padovanotą seną sąsiuvinį, kuriame visus tokius sapnus užsirašau. Kai susapnuoju Jį, pabundu paguosta, bemaž apgaubta Jo energijos, Jo kvapo. Kelis kartus nubudau su ašaromis akyse, jausdama Jo nebuvimą ir buvimą tuo pačiu metu, ilgėdamasi Jo, Nematomojo, apsireiškimų, arba Beformio formos. Haidakhanas vis dar yra užburta vieta; čia tyra aušros šviesa rytais apšviečia kalnus, o puikiomis pilnaties naktimis upė atrodo kaip sidabrinė juosta, o Šivos medis atnašauja savo šakas kaip amžiną maldą. Stebiu nematomą Babadžio darbą, tyliai permainingą žmonių širdis, visiškai pakeičiantį jų gyvenimus.

MILANAS, 1987 M. BIRŽELIS

Keliauju su Muniradžiu po Europą. Mes lankomės įvairių šalių Babadžio centruose ir meldžiamės už taiką pasaulyje. Nuostabu čia būti stebint naują Rytų ir Vakarų kultūrų susijungimą. Muniradžio mokymo metodas yra švelnus, neautoritarinis; jis labiau mėgsta būti laikomas silpnu, nei primesti save, o mes, mokiniai, dažnai pakliūvame į „ego-viršininko“ spąstus, pretenduodami nurodinti vienas kitam. Kartą Muniradžis mums pasakė, kad tik Babadžis galėjo duoti nurodymus, nes Jis buvo Dievas, o mes galime bandyti mokyti kitus tik savo pavyzdžiu.

Būdama su Muniradžiu aš vėl prisipildau dieviškos energijos ir intensyvios vibracijos; jis sugeba pakviesti Babadžio esybę ritualais ir, ypač, iš Jo paveldėta didžiule tyła, skleisdamas ramybę savo tyru, tuščiu, dieviškumo pilnu protu. Jis yra gyvenimo Meistras, parodantis mums, kad žmogus gali gyventi ir dirbti įprastame pasaulyje, turėti šeimą, bet ir vykdyti dvasinę praktiką, savo veiksmus skirdamas Dievui. Babadžis mus perspėjo, kad šiame amžiuje labai sunku atsiriboti nuo veiklos, nes protas yra per daug neramus ir susijaudinęs; vienintelis dalykas, kurį galime padaryti, tai nuo pat gimimo pamažu mokytis neprisiriešyti prie veiksmų, net ir būdami labai užsiėmę veikla. Tai dvasinė revoliucija, kuri gali permainingai žmogaus širdį ir tuo pačiu pakeisti pasaulį.

HAIDAKHANAS, 1988 SAUSIS

Haidakhanas auga, taip pat plečiasi Babadžio ašramas Čilianoloje (Chilianaula), esančioje 1800 metrų aukštyje Himalajų papėdėje. Čilianola įsikūrusi didingame slėnyje, iš kurio atsiveria tolimos snieguotų kalnų viršūnės. Oras čia skaidrus kaip krištolas, ir anksčiau rytą, tarp rausvų debesų, žmogus jaučiasi kaip pasaulio viršūnėje. Sode gausu didelių visų spalvų rožių, taip pat jame auga visokiausios kitos Himalajų gėlės, o kalnų žmonės čia sveiki ir stiprūs, malonūs, sušildyti saulės, paprasta širdimi.

Čilianoloje galima išgirsti slėnyje sklindantį tylos garsą, virpančią ore kaip elektros srovė, tarp pušų susiliejančią su vėjo šnarėjimu. Aukštuose kalnuose žmogų maitina oras, ir iš čia matomos snieguotos viršūnės skleidžia grynumo ir amžinybės vibraciją, labai artimą šviesos virpėjimui. O Haidakhanas kitoks; beveik visą jį supa džiunglės, pilnos įvairių gyvenimo garsų; upė, paukščiai, arkliai, šunys ir net tigrai.

Aš iki šiol nepaprastai pasigendu Babadžio pavidalo ir vis dar verkiu, verkiu, nors ir žinau, kad Jo sąmonė čia yra amžinai. Aš pasigendu Jo tiesioginio vadovavimo, Jo fizinio buvimo, energijos ir ypač Jo meilės. Be Jo nelengva gyventi ir bendruomenei; vis kelia galvą seni įpročiai: egoizmas, savanaudiškumas, valdžios siekis, meilės ir bendradarbiavimo stoka, pavydas ir varžymasis – visos žmonijos problemos. Mes dažnai kovojame, aš irgi užsiplieskiu pykčiu. Taip gyventi išties sunku. Dabar grupė yra guru, nes, konfrontuodami vienas su kitu, mes elgiamės kaip veidrodys ir tada turime susidurti su viskuo, kas yra mumyse; tai naujas mokymasis.

Babadžis mums sakė norįs į Haidakhaną atnešti rojų, sukurdamas naujo pasaulio pavyzdį, ir matau, jog dabar ateina daugybė žmonių, kurių širdis plaka Naujojo amžiaus ritmu. Mes daug dirbame, vis statome, auginame ryžius, grūdus, daržoves, gražias gėles, ir mūsų siela taip pat auga. Tai nėra lengva ir kartais jaučiuosi taip, lyg būčiau kalėjime. Noriu pabėgti, bet žinau, kad vienintelis dalykas, nuo kurio labai noriu pabėgti, esu aš pati.

CISTERNINO, 1988 M. RUGPJŪTIS

Mes su Muniradžiu vėl išvykome į pasaulinį turą ir apsilankėme JAV, kur žmonės pastatė Babadžio šventyklą Bakoje, aukštuose Kolorado kalnuose, žemėje, kuri praeityje priklausė indėnams. Tai vieta, kur gyvena daug dvasinių grupių: krikščionys karmelitai, Šri Aurobindo mokiniai, Tibeto budistai, dzenbudistai ir pan. Dabar čia taip pat stovi Babadžio šventykla, kurioje yra natūralaus dydžio Haidakhandsvari Ma – Dieviškosios Haidakhano Motinos – statula (murti), graži, tarytum rytietiška Madona.

Būdami Didžiojoje Britanijoje aplankėme Škotijoje įsikūrusią „Findhorn“, vieną pirmųjų Vakaruose įsteigtų „Naujojo Amžiaus“

(*New Age*) bendruomenių, kurioje dabar gyvena per keturis šimtus narių. Panašiai kaip Babadžis plėtojo Haidakhaną, ankstyvosiose „Findhorn“ bendruomenės gyvavimo stadijose Peteris Caddy ir kiti ją kūrė remdamiesi sunkiu žmonių darbu ir šūkiu: „Darbas yra veikli meilė.“ Norėdama dar labiau patobulinti tokį požiūrį, Peterio žmona Eileen perdavė Dievo balsą kaip „mažą balsą viduje“ ir suteikė bendruomenei būtiną augimo kryptį. Jie daug dirbo autoriteto klausimu ir šiais laikais išsiugdė įsitikinimą, kad sprendimus turi priimti visa grupė – ne tik vienas asmuo. Ten nėra nė vieno dominuojančio lyderio, tačiau lyderystę igyja grupės sąmonė, dirbdama savo nuolatinės raidos labui. Žmonės kasdien susitinka tyliai pamedituoti, mokydamiesi semtis įkvėpimo iš aukštesnės sąmonės ir širdies.

„Findhorn“ remiasi tvirtu tikėjimu Dieviškąja Esybe ir nuolat ja vadovaujasi, jei žmogus tik išmoksta klausytis vidinio balso. Panašiai kaip rodė Babadžis, Caddy sekėjai siekia tobulumo savo darbe ir gebėjimo dvasia permainingai materiją, atnešant šviesą į tamsą, susiejant dangų su žeme.

HAIDAKHANAS, 1988 M. LAPKRITIS

Ruduo labai gražus, žemė žalia po liūčių sezono, dangus giedras, mėlynas, o Gautama Ganga upės vanduo šniokščia virš nugludintų akmenų. Manau, man labai pasisekė, kad čia gyvenu, tarptautinėje bendruomenėje, kur dvasiniai ieškotojai atkeliauja iš visų pasaulio kampelių.

Dabar vėl nuolatos dirbu, ypač biure. Kartais aš kovoju su žmonėmis ir jų problemomis, nes nepraradau savo senosios revoliucinės dvasios, tačiau Babadžis sakė, kad Naujasis Pasaulis prasidės nuo čia, todėl aš nepasiduosiu. Be to, Jis mums minėjo, kad baigiantis šiam amžiui visame pasaulyje įvyks didžiulė krizė, ir mes

turėtume būti jai pasirengę. Babadžis gali greitai sugrįžti į kitą fizinį kūną, bet kol kas Jis mums duoda dvasines, ugningas pamokas.

Dažnai mes susitinkame pasikalbėti *dhunėje*, kur žmonės prie ugnies dalijasi savo patirtimi ir įkvėpimu. Tomis akimirkomis Babadžio Esmė būna labai gyva, pasireiškia per liepsnos šviesą, smilkalų kvapą, per žmonių dainas ir jų širdžių atsivėrimą. Babadžis paliko čia savo energiją, beveik savo kvėpavimą. Tai visa persmelkiantis stebuklas, ir dabar mes turime stengtis išsaugoti čia Babadžio dvasią gyvą, pasireiškiančią per mus visus.

MILANAS, 1989 RUGSĖJIS

Penkis mėnesius praleidau Italijoje. Gyvenau tai Milane, tai Cisternino mieste, dirbdama, versdama ir organizuodama. Europoje, ypač Italijoje, politinė, ekonominė ir socialinė padėtis blogėja, ir mūsų analizė septintajame dešimtmetyje nebuvo klaidinga: komunizmas žlugo, tapęs materialistine diktatūra, bet ir kapitalizmas nesugebėjo mums pasiūlyti žmonijos problemų sprendimo būdo. Valdžia, pinigai ir materializmas žmonių nepadaro laimingais. Aplinkos tarša, AIDS ir kitos šiuo metu nepagydomos ligos yra bauginantys simptomai visuomenėje, kuri neišgali darniai sugyventi su gamta, vis užteršia ją siekdama savanaudiškų tikslų. Prie viso to dar prisideda psichikos taršos problemos, sukeltos alkoholio, narkotikų, televizijos, reklamos ir įtempto miestietiško gyvenimo. Protas niekada neranda poilsio, ramybės, niekuomet negali savęs pažinti ir stebėti. Žmonės bijo vienatvės ir tylos, nes nemoka tiesiai pažvelgti į save ir suvokti, kad jiems trūksta meilės. Protas darosi šaltas kaip mašina, kaip kompiuteris. Reikia dvasinės revoliucijos, kuri galėtų žmonėms pasiūlyti naują gyvenimo būdą, kuriame jie rastų tikrąją savo egzistencijos prasmę. Joga yra seniausias mokslas, tyrinėjantis protą, nes viskas kyla ir

yra sukurta proto, ir mūsų laimė priklauso tik nuo proto. Netrukus ateis Vandens epocha, ir tai suteikia vilties, kad pasaulis taps kitoks; žmonės galės išplėsti savo suvokimą ir išsiugdyti dvasines galias, leidžiančias individui užmegzti ryšį su aukštesne, dvasine tikrove, su Dievu. Tai bus sugrįžimas į Satja Jugą, Tiesos amžių, kuriame žmogus gali realizuoti savo likimą ir sąmoningai dalyvauti Kosminiame Plane.

HAIDAKHANAS, 1990 BALANDIS

Kiekvieną pavasarį Haidakhane mes švenčiame Navaratri festivalį, norėdami pagerbti Deivę, Dieviškosios Energijos simbolį – kosminę Šakti. Tada prasideda šiltasis metų laikas, kai žemės derlingumas ir visko gausa taip pat švenčiami per jos grožį; didžioji Motina žemė pasipuošia vaisiais ir gėlėmis.

Haidakhane ašramo sodas tuo metu būna pilnas visų spalvų rožių, o *pipulo* medis spindi tūkstančiais naujų lapų. Šia proga mes bendromis pastangomis sukuriame labai intensyvią atmosferą, suvokdami buvimo kartu ir darnios vienybės jėgą. Daug žmonių, trokšdami dvasinio gyvenimo, dabar atvyksta iš Rusijos ir kitų rytų Europos šalių. Jie niekada nematė Babadžio, tačiau nuostabu klausytis jų pasakojimų apie tai, kaip Jis juos čia pašaukė per sapnus, vizijas ir per meditaciją. Tik Tiesa ir Meilė gali išgelbėti pasaulį; juk mes, nors ir galime skraidyti kosmose, kurti atomines bombas, turėti gražiausius namus ir drabužius, esame panašūs į išlepintus vaikus, niekada nepatenkintus jokiais savo naujais žaislais. Mes niekada nebūsime laimingi, kol nerasime ramybės savo širdyse.

Mūsų bendruomenės yra žmonijos atnaujinimo dirbtuvės ir dvasinės galios centrai, Tiesos ieškotojų prieglobsčiai, meilės ir šviesos taškai planetoje, susisiejęntys, idant atneštume į žemę naują viltį.

Mes esame dvasiniai Naujojo Pasaulio projekto kariai, išsivystę suvokdami Dieviškumą. Kai kurie žmonės dažnai kovos su mumis; juk esantieji tamsoje nekenčia šviesos, nes žino, jog net mažytis šviesos blyksnis gali sunaikinti tamsą.

Jei žmonija nori išgyventi, planeta turi būti apvalyta nuo fizinės ir psichinės taršos; jei tikime žmogiškomis vertybėmis, mes turėtume už jas kovoti, nes Dvasinis Amžius jau labai arti.

Glosarijus

amrita – dieviškasis nektaras

arati („žibinto mosavimas, arba aukojimas“) – ritualinis pagarbinimas, kasdien atliekamas du kartus, ryte ir vakare; jo metu giedamos maldos ir aukojamas degantis žibintas *guru*, *murti* ar kitokiam pavidalui

asana – vieta sėdėti; taip pat jogos poza

ašramas – religinio atsiskyrimo vieta, kurioje atliekama dvasinė praktika

avataras – dieviškasis įsikūnijimas, didis dvasinis mokytojas

Babadžis (Babaji) – Garbusis Tėvas (*Baba* reiškia „tėvas“, o *ji* – galūnė, suteikianti žodžiui pagarbią reikšmę)

Bhagavanas – Viešpats

bhakti – atsidavimas Dievui per Jo garbinimą

bhakti joga – susivienijimo su Dievu kelias per Jo garbinimą

bhandara – nemokamos vaišės, dažniausiai patiekiamos religinės šventės metu

Bheru Baba – Šivos kariuomenės vadas, šventojo ugnies aukuro saugotojas

bodhi medis – žiūrėti *pipulas*

brahmačaris – asmuo, besilaikantis celibato, religinės disciplinos ir studijuojantis šventraščius

čakra („ratas“) – psichinės energijos centras; pagrindiniai tokie centrai išsidėstę išilgai stuburo skirtingose vietose, pradedant nuo stuburo pagrindo iki galvos

čandanas – santalmedžio pasta, užtepama ant kaktos

čapatis (chapati) – indiška duona

daršanas – švento asmens regėjimas arba susitikimas su juo; šis žodis taip pat reiškia šventąjį, šventyklą ir kitką, kas laikoma šventu

Devi – dieviškoji motina, kuri dažnai reiškia Šivos sutuoktinę

dharma – pasaulio tvarkymo būdas; Tiesa arba Šventasis Įstatymas; pareiga

dhunė (dhuni) – vieta, kurioje yra ugnies aukuras; ji laikoma šventa, ir dažnai joje nuolat dega ugnis

Divali (Deepawali) – festivalis, vykstantis rudenį visoje Indijoje, simboliškai švenčiant gėrio pergalę prieš blogį, šviesos prieš tamsą, jo metu uždegant daugybę žvakių (paž. „šviesų festivalis“).

džagury (jaggury) – dideli nerafinuoto cukraus gabalėliai ar rutuliukai

džai – šlovinimas arba pergalė

Gautama Ganga – upė, tekanti per Haidakhano slėnį ir padalinanti ašramą į dvi dalis; pavadinta rišio Gautamos vardu

ghatai (ghat) – laipteliai, vedantys žemyn į upę, skirti ritualiniams apsiplovimams ir (arba) mirusiųjų kremavimui (deginimo *ghatai*)

gopė (gopi) – piemenaitė legendose apie Krišną

Goraknathas – Šivos avataras, kuris laikomas gyvenusiu maždaug 3100 m. pr. Kr.

gufos pusė („olos pusė“) – nurodanti į olą, kurioje Babadžis pirmą kartą buvo atrastas Kailašo kalno papėdėje

guru – dvasinis mokytojas ar vadovas, proto tamsumo šalintojas

Haidakhanas – nedidelis kalnų kaimas Uttar Pradešo valstijos Kumaono regione, šiaurės Indijoje

Haidakhandešvari Ma – dieviškoji Haidakhano motina

hatha joga – tam tikrų fizinių pozų, *asany* ir judesių praktika

havanas – ugnies ceremonija, kurios metu meldžiamasi ir aukojama ugniai

hindi kalba – viena iš pagrindinių Indijos šiuolaikinių kalbų

hinduistai (hindus) – žmonės, gyvenantys pagal Vedų tradiciją; žodžius *hindus* Aleksandras Didysis pavadino žmones, gyvenančius už Indo upės

Holi – hinduistų šventė, švenčiama pavasarį, skirta Krišnai ir *gopėms*; jos metu pilstomasi spalvotais dažais

jagya (yajna) – didžiulė ritualinė ugnies ceremonija

Jamuna – šventa upė

jantra – simbolinis geometrinis piešinys, įprastai siejamas su tam tikra dievybe

joga („jungtis“) – dvasinė sąmonės pažinimo praktika

Kailašo kalnas – kalnas, šventas Viešpačiui Šivai, esantis netoli ašramo Haidakhane; kitas Kailašo kalnas yra Tibete, taip pat šventa piligrimystės vieta

Kali Juga – epocha, pavadinta Kali vardu, viena iš keturių didžiųjų *jugų*, sudarančių eoną; tamsos ir dezintegracijos, konfliktų ir materializmo klestėjimo laikotarpis

Kali – juoda Deivė, dažnai vaizduojama griaunamuoju pavidalu, kaip karžygė su kaukolių vėriniu, taip pat turinti permainymo ir pavertimo galią

karma joga („veiksmas vienybėje“) – veiksmas, aukojamas Dievui, veiksmai, atliekami nelaukiant atlygio ar rezultato

karma – priežasties ir pasekmės dėsnis; veiksmas; likimas

kirtanas („giedojimas šlovinant Dievą“) – Dievą šlovinančios giesmės kartojant bet kurį iš įvairių Dievo vardų

kirtano salė – vieta *kirtanui* ar kitai pamaldumo praktikai atlikti
krija joga („gyvenančios sielos aktyvumas“) – joga, leidžianti patirti vidinę transformaciją ir gilesnį suvokimą

Krišna – Višnaus įsikūnijimas

kumkum – raudoni milteliai, simbolizuojantys deivę, užtepami atskirai arba kartu su *čandanu* ant kaktos; moteriška energija

kundalini – energija, kuri, susisukusi it gyvatę, glūdi stuburo apačioje, kol pabunda, dažniausiai per jogos praktiką; dieviškoji energija, kartais įasmeninama kaip Deivė

lama – Tibeto budizmo mokytojas

lila (leela): „dieviškas žaidimas“) – Viešpaties žaismas

maha („didis“, „didysis“)

Mahasamadhi – didžio šventojo sąmoningas kūno palikimas arba sąmoninga mirtis; taip pat iškilios sielos ilsėjimosi vieta (kapas)

Mahašakti – didžioji dieviškoji moteriškoji energija arba jėga; Didžiosios Deivės ir visatos Motinos vardas

Mahavataras – didysis dieviškasis įsikūnijimas, Dievo pavidalas, pagal šivaitų tradiciją, dieviška būtybė, kuri nėra gimusi iš moters, bet gali savo noru pasirodyti materialiaame kūne

maja – visa egzistencija, nuolat besikeičianti; taip pat iliuzija, turinti slėpimo ir projektavimo galią

mala – šimtas aštuonių, dažniausiai medinių, karoliukų vėrinys, skirtas melstis, panašus į rožinį

mandala – rato pavidalo religinis Visatos atvaizdas arba simbolis, dažnai naudojamas medituojant

mantra – žodis arba frazė, naudojama kaip malda ar giesmė; galingas arba reikšmingas garsas

murti („atvaizdas“) – statula ar kitoks atvaizdas, skirtas garbinti

Nataradža (Nataraj): „Šokio Karalius“) – šokančio Šivos forma; Jo šokis reprezentuoja penkias Jo galias – sukūrimo, palaikymo, sunaikinimo, malonės paslėpimo ir malonės atskleidimo

navaratri – devynias dienas trunkantis festivalis, švenčiamas du kartus per metus, rudenį ir pavasarį, skirtas Dieviškajai Motinai pagarbinti; jo metu kasdien atliekama ugnies ceremonija *jadžna*

Om Namah Šivaja („Lenkiuosi Viešpačiui Šivai“) – didžioji mantra, mantrų mantra, verčiama įvairiai, pvz.: „Pasikliauju Dievo prieglobsčiu“, „Aš atsiduodu Dievui“, „Viešpatie, tebūnie tavo Valia“

pipulas (*peepul*) – maldyklinis fikusas (*Ficus religiosa*), kurį budistai vadina bodhi medžiu; po juo sėdėdamas Buda pasiekė Nušvitimą

pranamas – nusilenkimas į kojas, nuolankumo gestas

prasadas – palaimintas maistas

pudža („garbinimas“) – pagarbinimo ritualas, kurio metu giedama ir aukojama

pudžaris, pudžarė – moteris arba vyras, atliekantis *pūdžą*

rišis – šventasis arba išminčius

rudrakša („Šivos akis“) – medis, šventas Viešpačiui Šivai, kurio sėklos gali turėti skirtingą skaičių briaunų, simbolizuojančių skirtingas savybes, ir yra naudojamos kaip *malos* karoliukai; Rudra – „Ašarų viešpats“ – Šiva kaip slopintojas ir naikintojas

sadhana – dvasinė disciplina arba praktika

sadhu – pasaulio atsižadėjęs hinduistų šventasis arba šventoji

samadhi – įsiliejimas į visuotinę sąmonę, individualios sąmonės ištirpimas

samsara – žalingų emocijų sukamas gimimų ir mirčių ratas

sanskritas – senovinė Indijos religinė kalba, laikoma visų indoeuropietišκών kalbų pagrindu

Satikundas – medis, skirtas dieviškajai Motinai, augantis Gautama Gangos upės viduryje, pasroviui šiek tiek toliau nuo Haidakhano, toje vietoje, kur Šiva ir jo sutuoktinė Parvatė (Parvati) kartu maudėsi

Satja Juga – Tiesos epocha, viena iš keturių didžiųjų epochų, ateinanti po *Kali Jugos*

svamis (swami) – pasaulietiško atsižadėjęs mokytojas, įprastai dėvintis oranžinius rūbus

Šakti – dieviškoji energija arba jėga; Didžiosios Deivės personifikacija; Šivos sutuoktinė

Šankaras – Šivos forma, „taikos nešėjas“

Šiva („Žadantis sėkmę“) – Indijos dievybė, priklausanti trejybei – kūrėjas Brahma, saugotojas Višnus ir naikintojas Šiva, kuris taip pat padeda keistis ir apsivalyti; *šivaitų* laikomas „tyruoju“, Absoliučiu Dievu, aukščiausia būtybe, įkūnijančia visus tris trejybės aspektus

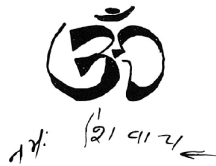
šivaitai – tradicija arba asmenys, garbinantys Viešpatį Šivą, kuris laikomas aukščiausia Dievo forma

tapasja – askezė, savęs atsižadėjimas

Vedos („Žinojimas“) – seniausi žinomi indų tekstai, parašyti apie 4000 m. pr. Kr.

vipassana – tam tikra meditacijos forma, kai dėmesys sutelkiamas į kvėpavimą

Vrindavanas – Indijos miestas, šventas Viešpačiui Krišnui

Babadžio parašas – *Om Namah Šivaja* sanskrito rašmenimis

APIE KNYGĄ

„Virsmo ugnis“ – tai brangi ir unikali istorija apie moters ir Dievo, sielos ir dvasios, žemės ir dangaus meilę, labai jaudinantis ir asmeninis pasakojimas apie iššūkį ir apreiškimą, džiaugsmą, kovą ir atsidavimą, apie išorinį ir vidinį kelią į savęs atradimą.

Valeria Bonazola (Gora Devi) buvo jauna studentė Milane, kai pajuto vidinį šauksmą keliauti į Indiją ieškoti meilės Dievui. Ten ji sutiko legendinį Babadžį iš Haidakhano, apie kurį Jogananda rašė savo knygoje „Jogo autobiografija“, – įspūdingą mokytoją, pripažintą Mahavataru, kuris visiškai pakeitė jos gyvenimą.

APIE AUTORE

Gora Devi gimė 1946 m. balandžio 10 d.

Milano Statale universitete ji gavo filosofijos mokslų daktaro laipsnį, parašiusi disertaciją tema „Utopija ir Naujasis Pasaulis“. 1972 m. atvyko į Indiją ir 12 metų praleido su garsiuoju Himalajų jogu Babadžiu. Ji buvo viena iš pirmųjų vakariečių, sutikusių Babadžį, ir pirmoji Jo mokinė italė. Gyvenimo kelionė, į kurią ji leidosi, buvo mistinė ir įkvepianti, paprasta, bet ir ypatinga; bylojanti apie drąsą ir ištvermę, žmogiškąjį silpnumą ir absoliutų žmogaus galimybių stebuklą.

Aš sutikau Gorą Devi dvasiniame Babadžio centre Italijoje ir iš jos išmokau būti Babadžio bhakte.

Ji buvo labai dvasinga asmenybė, itin kukli, susitelkusi į save, ir išlikdavo tokia pat, kad ir kur eidavo ir ką sutikdavo – tarsi upė, visada tekanti ta pačia kryptimi. Ji man pasakojo tapusi ištikima Babadžio gerbėja po to, kai paliko visuomeninius centrus, septintajame dešimtmetyje įkurtus Milane.

Po daugelio metų, praleistų Haidakhane su Babadžiu, ji sugrįžo į Italiją ir dalyvavo Italijos ašramų veikloje, taip tęsdama savo tarnystę. Ji buvo labai gerbiama Italijos bhaktų ir visiems patiko būti šalia jos, tačiau, susirgusi Parkinsono liga, jau mažai kalbėdavo...

Gora Devi paliko šį pasaulį 2018 m. vasario 16-ąją – tą pačią dieną, kai prieš 34 metus buvo palaidotas Babadžio kūnas.

Mariagrazia Morandi

Spauda

Itališko originalo pavadinimas: „Diario Indiano – BABAJI – Il Cielo In Terra“

1-asis leidimas 2001 m.

Redagavo Martinas Holyoakas

Autorinės teisės © Gora Devi, 2001 m

Autorinės teisės © Nymet Press, Devon, 1-asis leidimas anglų kalba, 2001 m.

Autorinės teisės © Reichel Verlag, Regensburg, EPUB leidimo 2016 m.

Christiano Vilko viršelio dizainas

ISBN 978-3-946433-78-1 (EPUB el. Knyga)

Kitas ISBN 978-3-946433-79-8 („MobiPocket“ el. Knyga)

Kitas ISBN 978-3-926388-28-5 (vokiečių knygos leidimas)

Kitas ISBN 978-3-945574-98-0 (vokiečių leidimas EPUB el. Knyga)

Kitas ISBN 978-3-945574-99-7 (vokiečių leidimas „MobiPocket E-Book“)

www.reichel-verlag.de

Iš anglų kalbos vertė Dalia Beata Kasmauskaitė

Redaktorius Algirdas Kugevičius

Viršelio dailininkė Erika Venckevičienė

Atsakingas asmuo Dalia Beata Kasmauskaitė

Išleido VšĮ „Kvėpavimo terapijos centras“

www.kvepavimoterapija.lt

Spausdino UAB BALTO print,

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius